خدا کے نـــور سے پیـــدا ہوئے پنجتن [1]

خدا کے نورسے پیدا ہوئے پنجتن محمد علی فاطمہ حسین و
حسن

فقير سائين علي فولاد فقير سائين علي حسين فقير سائين شير **علي**

جناب فقير شير علي فقير

جناب اسدعلي فقير امير علي   جناب استاد عنايت علي

اسان انهن تمام محبان علي عليه السلام جا نام ۽ تِصورون ڏيندا سين جن محبت اهلبيت ۾ زندگي صرف ڪئي

جناب ڏاڏا سائين علي حسين فقير مرحوم

جناب چاچا شير علي فقير مرحوم

جناب زوار نجف علي فقير مرحوم

جنان زوار شاهنواز فقير مرحوم

جناب چاچا استاد عنايت علي فقير

جناب رستم علي فقير مرحوم

زوار عين علي فقير ۽ ضمير حسين زوار

زوار نجف علي مرحوم

جناب زوار علي اڪبر مرحوم ۽ سندن اولاد

زوار استاد محبت علي

جناب ناصرعلي زوار

مرثيه سچل سائين شان پنجتن ؑ

١

قتل عام ڪربلا ڏس يا محمد الغياث

هئي حسيني مبتلا ڏس يا محمد الغياث

قاسم نوڪد خدا ڏس يا محمد العياث

سرجدا سحرا جدا ڏس يا محمد العياث

٢

هاءِ تنهجو دلربا هئي علئ جو ناز ين

حضرت زهرا جو جاني مهرپيڪر منهجبين

هئي حسن جو زور بازو حامئي ديني دين

جنهن جو جبرئيل امين دائم هو دايو يا نبي

۳

ڏئي دغا دعوت ڪري شامين سڏايو يا نبي

تنهن شه شبير کي ڪوفن ڪهايو يا نبي

ان جي سر ظلم جفا ڏس يا محمد العياث

۴

ڪربلا جي دشت ۾ ڪوفن ڪتن ڪيو اڙدهام

سنبري آيا شبير ڏي مارڻ لاءِ ڪوفي اهل شام

قتل ڪيائون پائر پٽ پائنيا مڙئي يڪ جا تمام

تڙ جداءِ سر جدا ڏس يا محمد الغياث

۵

قاسم نوشه نول جو ڪاج محشر مثال

سرٻڌي سحراوجي مقتل ۾ ڪيو جنگي جلال

مير ميندئ بدران هٿ پير ڪيا لهوءَ ۾ لال

ڪاج گهر ماتم پي ڏس يا محمد الغياث

۶

ڪاج قاسم جو ڏسي ملڪن مچايو حشر عام

رت روئي رضوان خلدي برين ماتم مدام

حورون زهرا ڏي هليون سپ تعزيت خا طر تمام

ڪاج مئون هئي ٿي قيامت ڏس يا محمد الغياث

٧

خلعت شادي ڍڪي شبير جو منهن من ڪرار
حضرت شبير جو دلبند جاني جا نثار
تخت تي وينو اچي با قصد سرور افتخار
رڻ ڏي پي ناگھ ندا ڏس يا محمد الغياث

٨

چام جي چانن بي سنبري گھوٽ تئون ڪيا سر نثار
سانٿ سٿ سوز علم اهل حرم ٿيا آشڪبار
تخت ۽ تابوت جيئن گھوڙي تئون ڪريو شهسوار
چون ڪفن چاڪ قباڏس يا محمد العياث

٩

پوء وني رخصت وني ڪئون گھوٽ غازي غعغسار
حيدر صفدر جو پوٽو ٿيو روانو رڻ جي پار
ٿي مقابلو ملهدن سان قتل ٿيا قومي ڪفار
پنجه شيرخدا ڏس يا محمد الغياث

١٠

پهبي نئون رنگ نئو نهال باغ حسن لمجتبيٰ

لاڏلو لائون لهي ورنه وني ڪئون ٿيو جدا

ٻڌي سهرا وجي رڻ ۾ رسيو رب جي رضا

۽ هٽڙا چنا ڏس يا محمد الغياث

١١

ور جي وچڙڻ ڪئون فلحال چيو فرياد آهه

چياء هي قادر ڪهڙو ڪهر باري بادشاهه

ماء سس منهن سر پٽي ڪيو هال پهنجي ڪي تباهه

ماتم آل عبا ڏس يا محمد الغياث

١٢

حضرت شبير پڻ پائٽي جي غم ڪئون بيحال

رت هنجون هاري چيو ۽ ٿي خدا اي زلجلال

هن وهئ ڪنهن جا نه وڌجن شال نورنگ نونحال

هي ستم ڪهري بلا ڏس يا محمد الغياث

١٣

واءِ قاسم جي خيمي محشر مچايو خاص عام

حشر جو هل ٿيو ادا چڻ ٿي قيامت ٿي قيام

هئي هليو رڻ ڏي حسن جو نازپرور نيڪ نام

ڪيئين وصيت سپ بجا ڏس يا محمد الغياث

١۴

ؑ علي اڪبر جو منهن هم شڪل محمد مير جو
الودا چئي سر الاٽين تاب ٿيو تقدير جو
نورنامي نوجوان پيارو پسر شبير جو
سرخ روئي ڪربلا ڏس يا محمد الغياث

١۵

تير سان گهائي ڳلواڄ مئون ڪيو اصغر شهيد
ان جو بهي سر ڪوفن ڪپي ڪيو ڏڙ ڪئون ڏار
هي ڏسي هي حال سپ اهل حرم ٿيا اشڪبار
ان جو ماتم ڪئون خيمي ۾ روئن خوردوڪبار
قاسم و اڪبر ڪٺا ڏس يا محمد الغياث

١۶

تير سان گائي ڳلو اڄ مان ڪيو اصغر شهيد
صاحب نهري لبن ڪي ستم ڪيو شامن شديد
چيو حسين ابن علي اي ڪوفيو قومي يزيد
هن ڪان ٿي ڪهڙي ختا ڏس يا محمد الغياث

١٧

حضرت عباس پڻ پاڻئ جي پر تي قتل ٿيو

هئي حسين ابن علي جو زور بازو رڻ هليو

مشق پاڙئ جي پرڻ ويو تنهن تي کوفن کسد کيو

مير جا بازو وڍيا ڏس يا محمد الغياث

١٨

جڏهن ڪنائون پائر پٽ پائنتيامڙئي يڪ جا تمام

منهن ڪري ناني جي روضي ڏي ڏنائين روئندي سلام

جزم عزم رزم گهرڏي ڪيو ان امام ابن امام

دائم امت جي وفا ڏس يا محمد الغياث

١٩

يا رسولي مصطفي قاسم به ڏس اڪبر به ڏس

حلق گايل بيگناه مظوم جي مادر به ڏس

يا نبي المجتبا معصوم هي اصغر به ڏس

موکي پڻ کونيو قضا ڏس يا محمد الغياس

٢٠

يا نبي تنهجي نواسي جا سپئي خوردو ڪلان

پٽ تي ڪيا پرزن تي پرزاشاميان و ڪوفيان

ڏڙ چڏي ڏرتئ سر چاڙهيائون بر نوکي سنا

واءِ ستم واءِ حشرتا ڏس يا محمد الغياث

٢١

پوءِ نجف ڏي سر نوائي ۽ بهي تعظيم تمام

چيا اي بابا علي المرتظيٰ عالم امام

ڏس ته تنهجي پياري پٽ تي هاءِ هي قهري قيام

مونکي پڻ ڪونيو قضا ڏس يا محمد الغياث

٢٢

اي ابا احوال تنهجي آل تي اج سخت آه

قتل ڪا قاسم اڪبر جي دل و جان سخت آه

سيدا مون سر تي واٰ ويلا قيامت وقت آه

لهه خبر شير خدا ڏس يا محمد الغياث

٢٣

پوءِ ادا چئي اهلبيت مصطفيٰ ڏي ٿيو تيار

رزم گهه ڏي ڪاهه ڪئي سوئرن تي سيد شاهه

ان جي سر تي چئو طرف ترتئون ڪيائون تير بار

موت پڻ چيو مرحبا ڏس يا محمد الغياث

٢٤

جڏهن ڪريوگهوڙي تئون شه دنيان و دين

ڪعبو روئي وينو علي جو پٽ نبئ جو نازين

ان جو پٽ ڏڙڪئون ڪپي ڪيو ڌارسر شمرلعين

سر ويڃن جو پيشوا ڏس يا محمد الغياث

٢٥

هي ڏسي هئي هئي نبي ناموس ڪيو افغان آه

ڇيائون ڪهڙوقهر آيو سر اسان جي يا الله

اڄ اسان نا مهرمن جي بند بي پشت پناه

وارثن جا سر وڍيا ڏس يا محمد الغياث

٢٦

هي حسين ابن علي جو قافلو سڀ قتل ٿيو

بي ڪجاون اهل عصمت کي شرين شآم ٿيو

ڪاروان سالار ڪوفن بيگناه ڪوني ڪنو

ظلم قوم پر دغا ڏس يا محمد الغياث

٢٧

زين عابدين حلق ۾ زنجير سان بيمار آ

د م بدم ٿي درد دل ڪئون ان دلشفگار

هٿ ۾ مهار اڳيم انڻ جي قطار پٺ ۾ قيدن جي قطار

ناز پروريياده ڏس يا محمد الغياث

٢٨

اڳتي ناهي ناب شرح قتل قعد ڪربلا

ڪنهن ڪئون ٿي هن حادثي جو ذڪر ماتم ماجرا

چئي سچل صدقوسداشهدا تي صلواتو ثنا

تنهن کي ٿئي ايمان عطا ڏس يا محمد الغياث

مرشيه حصرت سچل سائين

١

مرشيه حصرت سچل سائين

هاءِ هاءِ سوز ٿيو سردار جو

ملڪ ۾ ماتم پيو مختيار جو

عرش حورن ۾ پيو ديدار جو

عرش اعظم ۾ پيو اسرارجو

٢

سرمٿي نيزي ڪفارن چاڙهيو

هئي اکين مان آب هورن هاريو

ڪئين ڪفارن محب اهڙو ماريو

درد آ دامان ۾ دلدارجو

٣

هئي ڪيون زاريون زين العابدين
هئي جيڏو ظلم آيو سرزمين
ڪئين قتل ٿيا دوست سي دلدارين
آهي سد افسوس يڪ دل يارجو

۴

زار روئي ٿي ڏنائين اونچگار
هئي وجي ڪاڏهن لهان يارب يار
خاڪ ۾ غلطان شائڪ شهسوار
آهي الله چاڙهڙ اسرارجو

۵

هئي ادي قاسم مٿون رويون چوي
دانهه ڪيودرد مان پيرين پوي
خاڪ سان ڪئين گڏيو اڄ امم هي
ڪئين اسان کي ڪيون پاڻ ڏارجو

۶

اي ادا توپوءِ جئڻ مون چاڪندو
آهيون اولاد تان سرور سندو
پي آهيان آءُ تاهنجو بيشڪ بندو

آهي تاصف ڳالھ ھن تڪرارجو

٧

اي ادا يارو اسان سان چاڻيو

ڪربلا ۾ ڪهرتان ڪيڏو ٿيو

پوءِ اوهان ڪان چاڪندو منهجو جئو

غم وڏوآهي سندو غم خوارجو

٨

ٿي جدائي وچ اسان تنهجي وڏي

ڪربلا جي دشت مئون لاڏڻ لڏي

پاڻ ڏي سرورسندي هئ سف سڏي

جئين ڏسان تئين ڪٽڪ سپ ڪفار جو

٩

ضرب مئون زاريووڏيون زيلاڪيون

زور زاريو بادشاھ جو ڏس چيون

عرش حورن ۾ ڪئين داهان پيون

هي اراتو پيو منجھ مختارجو

١٠

ٿي ڪيا هي سر ڪڏهن سردارتي

پي ڪلهي تي چاڙهيو مختار تي

خاڪ ۾ آلود اڄ سالار سي سو لنگهيو

اڄ ڏيهن هي اعتبار جو

١١

اي ادا يارو موڪي هيڪل ڇڏيو

دقت ۾ تصديق ڪان لائق لڌيو

جئڻ هن ڪئو چون پاڻ سان گڏيو

هن ڏ ڪن ۾ هڪ ايس سردار جو

١٢

هئي آهيان باقي سندو اولاد آءُ

ڪئن ڪفارن ڪئون ٿيان ازادآءُ

هئي اونهان ڪان پوءِثيس افتاد آءَ

ڪيم ڪشالو سر تي هموار جو

١٣

هئي اتي بيني رنائين زارتي

هئ پريائين شوق مان شوڪارتي

ڪئين وجي ڪاڏهن لهان سردار سي

هو جيڪس ۾ هئين حڪم ادارجو

۱۴

هڪ ٻئي جي منهن مٿئون داهان ڪري

اٿر ۽ افسوس مئو آهان ڪري

هئي قتل جي جاءِ تي داهان ڪري

هاڻي هئي هئي ۾ پيو هوشيار جو

۱۵

هئي هٽي گوماٽ سر گوريون گمن

پير شهدائن جا چشمن سان چمن

خاڪ سِرِ ۽ سوز مان هر هر سمهين

عالمن ۾ آه ڏک اّظهارجو

۱۶

زين عابد شاه جي پاڪرپيو

جان ۽ جامو ن سندس ڳاڙهو ٿيو

خاص ان جي خون ۾ ٻيهي ويو ٿيو

سچو طالب سندس ديدار جو

۱۷

عرش اعظم ۾ اوهي داهان رسيون

ٿيون ملڪن جون پاڻئ جاڪيون

هي اکيون حورن جو ميهن جا وسيون

ڪربلا ۾غِضب ٿيو غفار جو

١٨

رت جو هي ويس ملڪن ڪيو اتي

زلزلو هي زور زيادو ٿيو اتي

هي ڏو افسوس ماتم پيو اتي

ناهي مٿو غرد ۽ غبار جو

١٩

ٿيو امر الله ڏانهن ميڪائيل کي

حڪم عزرائيل جبرائيل کي

کل ملڪ سان ٿيو حڪم اسرافيل کي

سپ وچي ماتم ڪيو مختارجو

٢٠

خاڪ تي سپ ويهي رهيا

زين عابد جي اڳيان ماتم پيا

عرض تن احوال جا ڪوڙين ڪيا

حڪم هو هيس اصل قهارجو

٢١

اي اٿي تون خاڪ نئون هوشيار ٿي

ءُ يار آيا يارڏي آڌارٿي

امر الله ڏانهن ٿيو اظهار ٿي

ڪين ڪر وسواس تو هڪ وارجو

۲۲

تون منهجو آءُ تنهجو آهيان

ٻاجھ توتان ڪون لحّظو لاهيا

تو جيو ٻيو ڪون جڳم پئيان

تون آهين ياري اسان آهين يار جو

۲۳

زين عابد هن خو شي خوشيحال ٿيو

زات جو ظاهر مٿس پرتئو پيو

پوء تان غم خماري رهيو

اصل هو وقف انهين خمار جو

۲۴

هئي جي داهان ٿي ڪيون زين العباد

ٿي ٻديون ان لاٿتي ابن زياد

ڏمر سان آيو اتي سان عمر سعد

آل تي ڪيا ين حڪم پلڪار جو

٢٥

هي ونڻ جي ڪاڻ ڪافر ڪيو ثتاب

هئي ڏيڪاريو حرڪي تهن تيز تاب

قصد مئون ڪي جو چياءِ نا صواب

هي ڪيا ظاهر گفتار جو

٢٦

ناز تهنجا ڪير ٻيو ڪٽندو اتي

روئڻ تهنجو ڪيرٻيو سٽندو اتي

اي نيگر تهنجو روئڻ برباد ٿيو

چوڻ تهنجو اڄ سپئي افراد ٿيو

٢٧

قتل ڪيا سي سپ سندءَ سردارسي

آءُ لهي اول آهي گلزار جي

جي جماعت تانهجي له يار سي

تون ونجي باقي رهين هڪ وار ٻار جو

٢٨

خارجي ڪي هيئن ڪيو جاني جواب

اي سگها ٿيندوءُ اوهين خاطي خراب

ڪيئن پيدا ٿيندو يوم الحساب

منهن ڪارو ڪافر مٺي منهن ڪارجو

٢٩

آءُ اهوئي آهيان سردارسو

سوئي علي سوئي حسن هوشيار سو

سو حسين آءُ آهيان سالار سو

جي هيئن واقف انهين ديدار جو

دين دنيا لڳ اسان اظهارٿيو

٣٠

عرش ڪرسي آسمان تڪرار ٿيو

ڪل موجودات سڀ سئنسار ٿيو

آهيان سردار سڀ سئنسار جو

٣١

ملڪ ماهٺون ڪل موجودات ٿي

لڳ اسانجي ظاهرائي ذات ٿي

ديو جن وبحر بحرو ڏيهنون رات ٿي

ڪيئن اوهان ڪي پلڪ پيو پندار جو

٣٢

ڪان ٿي سانهياه اوهان کي شاه جي
ناهن ڪا هيت اوهان الله جي
ڪان ٿيو محبت محمد ماه جي
آءُ آهيان ساري ملڪ سردار جو

٣٣

آخرلامر سپئي هسوار ٿيا
ڪل چونڪي شاه جي چودار ٿيا
سپ روانا شام ڏي تيار ٿيا
ويا وني سرور سپئي سالار سو

٣٤

اي سچيڏنا ڳالھ ڪئون خاموش ڪر
روز شب تون ڪوهئين جو هوش ڪر
اي اٿي تون معاويه پاءُ پوش ڪر
جو آھ دشمن ست پيڙهيو سردار جو

٣٥

آھ لعنت اول ابن زياد تي شمر
۽ ذولجوش عمرسعد سر

يزيدن پي سندن اولاد تي

گل چنو جن شاه جي گلزار جو

٣٦

ڳالھ ڳوري مختصر ڪيم ڪلام

سو چوڻ واجب نه آهي وسلا م

ڪيم اهيو مرشه تيلان تمام

هو اصل ۾ حڪم دادار جو

٣٧

ڏيهن هڪ ڪو شاه جي شوقون روئي

سونبئ علي اڳيون هردم هوئي

سو ڪندو واهر مٿس مالڪ مئي

قول اهي هي سندن اقرارجو

٣٨

آل تان هي جند صدق جان ڪر

جند ۽ جامو ڪئي قربان ڪر

زلزلي جي ڏينهن جو ارمان ڪر

جوش جئ ۾ رک تنهن جونجهارجو

مرثيه بيدل سائين شان پنجتن

ڪربلا ۾ شاه جڏهن مهمان ٿيو

درد غم جو اتي وڏو گمسان ٿيو

۴۰

ڪربلا ۾ جڏهن آيو ابن رسول

جانشين مولا جگر گو شه بتول

وره جي وادي ۾ڪيو نرمل نزول

سو ز سورن جوسپو سامان ٿيو

۴۱

وير سان ويري اچي ٿيا سامهان

ڪافرن ڪاهيو نبي تي ناگهان

قرب دارن سان وڏا ٿيا امتحان

ڪاملن تي قتل جو فرمان ٿيو

۴۲

شآه مئڻن يارن کي چيو

سالڪو سر ڏيڻ سنبري وهيو

هي اسان سان عهد منجهه ميثاق ٿيو

شونق وارن جو شهادت شان ٿيو

۴۳

سپني اڳيون عرض ڪيو

روحي فداڪ نيه جو نعرو هيو هن نور پاڪ

رت سان رنگين ٿيو فورن عرش خاڪ

عارفن تي بره جو باران ٿيو

۴۴

بره جي برسات سائين سر جهلي

سروڊائي سرخرو ٿيا هت هلي

مقبلن منقب لدو قربئون ڪلي

ان مٺئون عشقئون عطا احسان ٿيو

۴۵

ڪيو سنهارو سير في الله نيزه سر

واءَ هي واقعو پدي ٿيو خوني جگر

هاءِ ڪيا فردوس ۾ حورن حشر

ملڪ ۽ ملڪوت ۾ طوفان ٿيو

۴۶

يا امام ا لعا شقين نيهون نهار

شاه بيدل کي بره بهرو ڏيار

سوز سڪ جي سيدا سرڪي پيار

درد تهنجو دل سندو دردمان ٿيو

مرثيه سچل سر مستِ

ياامام المسلمين ڪر يار ياري ياحسين

ملڪ ۾ ماتم پيو آهه بيقراري يا حسين

بلبلا چوڙي چليا باغ بهاري يا حسين

آهي هورن کي ڏسڻ جي انتظاري ياحسين

٢

ٿيئين تولد تو جڏهن اي سيد سرور امام

منهن نبئ منهن تي رکي تنهجي خوشون خيرالعنام

جوش مان جبرائيل آند ا ڏاهن سائين هي سلام

دوستي لايو اتي اي يار ياري يا حسين

٣

سر مبارک تي تراريون ورن سنديون

شاه کي شمشيريو منجه کربلا کاهل کنديون

رت رو ريلا ٿيدا پيو نير جيان وهنديون نديو

اصل کان آهي اوهان امر واري يا حسين

٤

ڏيهن هک پار مدينه مان هليو سيلان تي

هيٺ وڻ هکڙي وڃجي آرام کيو ويران تي

ملک ميکائيل چونري ڏار هو تو جان تي

وحي پاسي هيٺ تهنجي ڏني بو هاري يا حيسن

٥

ڪيئن ڪلهي تي پهنجي ناني چڙي هسوار ٿئين

وحي ميوا ٿي ڏنا منجھ دهيءَ جي جنسار ۾

سو نبي المر سلين جنهن سر گهميئن بازار ۾

شرف تهنجا شان آهن بيشماري يا حيسن

۶

آصل ڪئون موڙهو منو مروان هو معا ويه فساد

آل عمرآن مان بنا يا ئين آل مروآن بي بنياد

ڪئي عداوت آول آخر ۾ تنهين جوني جلاد

لک لنعت آه تنهين تي بار باري يا حيسن

۷

ڪئي عداوت آل سان مروآن تهن ويري وليد

چوءَ مڙيءَ لعنت انهن تي جي هئا حاضر يزيد

پيا ڪئي اهڙا هوا بيشڪ شيطاني شيديد

هر دو عالم ما تهن تي ٿي خواري يا حيسن

۸

هئي اتي حاڪم مدينه جو منو مروان هو

پيو پتيل وليد ويري سر سو شيطان هو

بئي پاروءَ ن يزيد جي آيا چري طو فان ٿيو

مومنن ۾ ٿي مڙئي وٺ واري ياحيسن

٩

ڏس مڻن ما ڍهون مڪا سلطان تهن سر تاج ڏي

يک تنا سر آءُ پاهنجي تو اسان جي پار ڏي

ڪر اسان سان گفتگو بيعت سندو اقرار ڏي

ٿي اڳيا ئي معلوم مڙيائي ڳالهه ساري يا حيسن

١٠

جزب ڏاڍي سان هليو تهين جاءَ ڏي جولان سان

هئي پهنجا هي پٺ ۾ سرتاج تنهن سلطان سان

هئا مڙو.ي مومن مصفا عشق جي ارمان سان

پيا ڪچهري ڪافرن جي ڪر اوجاري يا حيسن

١١

ٿيون زبانون بند تنهجو هئي مڻا حيران ٿيا

خام خارج خر سيئي ترڪ ڪان تولان ٿيا

بست بازو سپ ڪري آڏو اڳيان سلطان ٿيا

شان آڏو تهنجي سي هوا چڪاري يا حيسن

١٢

هي زبانو ظاهرڪيون ڳالهه ابن المعاويه

يا اچي بيت ڏيو ياراھ سر روانيه

ضرب مئون زابر چيو ڪار ڪانه هو في الحاويه

شير شه زوري اتن ڪئي ڏمر واري يا حيسن

١٣

ويو نبي جي در اتي پاٽئون پرين پيرا پري

عرض هي احوال ڪيائين سر ت چائث تي دري

ڪيئن ڪيئون ڪا ڏي وجو قادر وچوڙو ٿو ڪري

مئا مرون هن موجنھ ڪسئر ڪو ھ ساري يا حيسن

١۴

هئي اصل نانا نپا يئي ٿي اسان ڪي تو ڪڏهن

پاجھ هئي بيٺي اسان تي پيءُ ڪنان تو ڪي وڏي

واءِ ويلا چواسانڪي اج هاني چا ڪئو چڏئي

ٿيو اندران آواز هئي قادر قهاري يا حسين

١۵

جن چيو ڪلمو هئي انهن ڪيڏي ڪئي

هئي پڏي پولي مڙئي راھ رائون روي

مير تو معلوم مڙيائي چا پڏايا تو چئي

آهي مون درگاھ داور زار زاري يا حسين

١۶

نور نرمل ڏاهن وري اسرار مان آواز ٿيو

تان پرين توسان الاهر سوز سورن ساز ٿيو

اي اکن جا ٺار توتان رب جو هي راز ٿيو

وقت ۾ تصديع جي ڪرسر اختياري يا حسين

١٨

دقت تصديع جي تو سر اها تقصير ٿي

تي رضا راضي رهج هت ڪان پرندي بير ٿي

هي پرين پر ڪان اصل ڪئون تو مٿئي مير ٿي

هئي لکڻ هي لوهه ۾ تو سر سواري يا حسين

١٩

وجج پرين پرتين الله کي هي صفر تو سر ٿيو

هئي اسان تنهني وچئون ڏاڍو وچوڙو ڪو پيو

قرب لڳ قادراونهاجي قتل جو سايو ڪيو

قافلي سان ڪربلا ڏي ڪر تياري يا حسين

٢٠

تڏهن اوچگاري هئي عارف رنو انهئي ايوان ۾

عرش ڪرسي زلزلو آواز پيو آسمان ۾

پيا ڏري ڏوگر اتي درياھ پيو طوفان ۾

منجھ مديني آهي تنهجي باھ ٻاري يا حسين

٢١

پوءِ وني رقصت نبئ کئون اسلام عليڪ چئي

وير وعليڪم السلام نور نافع ڏانهن ٿي

تنهن پلڪ ۾ چا چوان هئي هات روزي منجھ هئي

آھ جي عينن منجهان ٿيو جرجدري ياحيسن

٢٢

هئي مدينه مان پرين ٻاهر ٿيو لعلن لڏي

جي هوا عاشق اوها نجا سپ کئون سالڪ سڏي

سر مٿي ساجن سهائي هليا چانوان چڏي

هئي جي هوا مالڪ مدينه جا ازل جي روزکئون

سي پرين پرڏيھ هليا ظالمن جي ظلم کئون

ڪوفيان يزيد ي نحس ناري ياحيسن

٢٣

منزلان مزل ڪئي مالڪ مڪي داخل ٿيا

گاھ پاٽي جا تيئن ڪارون امامن سان ڪيا

پيشوا پرين اڳيون پيرين مڪي وارا پيا

هئي هلڻ ۾ ڪهن نه ڪئي تو سان تياري ياحيسن

٢٤

هئي ڪوڙن ڪوفن مڪا ها خط وني هٿ خارجين

سي قتل ڪانيون ڪري منجھ باھ دوزخ ٻارجن

وير تهنجي وار تان سر ت صدق جان ڪجن

هئي دغا دلم ڪياون ڪوڙ واري يا حيسن

٢٥

قاصدن هڪ ٻني پني ڪي رهيرن رمستو لائيو

ته چڙھ امام المسيلمين ڪر ڪو سواري جو سائيو

خرچ ۾ لشڪراوهان جي شهر ڪوفي جو آيو

پر ڪوفي لا يوفي آهن بي اعتباري يا حيسن

٢٦

تڏهن شاھ ابو مسلم وني هٿ سان ڏنو تن خارجن

وچ هدايت ڪر تنين مون محبت جي محين

موڪلائي مير ڪئون ڪامل هليو سان ڪافرن

سهر ڪوفي ۾ رساٽيو سر سواري يا حيسن

٢٧

شاھ جي تشريف   جي تن خبر پهچائي پري

گهر آندو سين گهوٽ پهنجي مصلحت ڪري
هئي مبارڪ ابن المعاويه ظاهر ذري
چاڙ ه تو ڪو ڪٺڪ پهنجو سپهلاري
٢٨
امر ابن المعاويه ڪيو تان زياد کي
ڪر وجي همراه پنهجو اول عمر سعد کي
ڪاهي وڃيڪوفي رسج جي تون ڪڙهين امداد کي
وقت تنهن ڪوڙي ڪٺڪ کي ڪونڪاري يا حيسن
٢٩
اڙد سان امڻند چڙهيو ڪوڙو ڪوفي جي پار ڏي
روز شب ڪاهي برابر هئي هليا سردار تي
چپ چپاتي سي رسيا ڪوفين سندي اقرارتي
پٺ پيغمبر کي ڏئي ڪيائون ڪوڙواري يا حيسن
٣٠
شاه ابو مسلم وني هٿ سان ڏنو تن خارجن
امر ڪيو شاه جي قتل جو جاري مٿي ڪل نوڪرن
ڪون ڪوڪا مل اٿيو هرگز اڳيئون موءن چاڪرن
شير شيطاني اتن ڪئي ذمر واري ياحيسن

٣١

شاھ جا فرزند عون ابراھيم پيو

پئي جدا ٿيا باب کئون تهن راھ ۾ رويو پيو

گھر اچي قاضي شريع جولائقن پاتو ليو

هئي اتي آھي امامن حشر واري يا حيسن

٣٢

شاھ ابو مسلم سندو حارث نالي قتل ٿيو

قهر ڏس قهار جو نارين مٿي نازل ٿيو

دين آحمد جو ڇڏيائون دين تن با طل ٿيو

ڏک ٿيو سڀ ڏيھ کي کئي کوھ ساري يا حسين

٣٣

هئي وٺي قاضي ويهار يا خاص ڪنهجي ڪان ۾

ماٺ ۾ ويهي رهيا عارف وڏي ارمان ۾

پئي کئون پاسي ٿيا سي درد جي دامان ۾

هئين چئي ٿا زار روئن گل زاري يا حسين

٣٤

قاضي شرعي کي ٿا ڳاڪھ رويون هيئن چون

ڪئين نبئ جي آل تي هي ڪوفيان ڪا هيو اچن

ساڻ معصومن منافڪن راند رک جي ٿا وڙهن

ڪيئن نڪري وجون چودار چاري ياحيسن

٣٥

ظالم جون زيلا ڪرن داور سندي درگاهہ

ڪيئن ودي آگا اسان کي هئي انهي انباهہ

هيئن ن بابي سان وياسين قتل جي جنگناهہ

ڪئين ڏسون هي ڏک سپئي گرفتاري يا حسين

٣٦

منجهه تنبن فرزند علي پهچاءِ تون

دشمنن جي دور مان قادر سگهو ڪڍاءِ تون

ٿي راضي يا رب پانهن اتي باجهه تون

ٿيون هيڪاند حوت سان هڪ واري يا حسين

٣٧

مل وني رستو مڪي جو چست سي چليا

واٽ ۾ هئي وهندڙو امڻند اجل جهلڪي جهليا

دشمنن جي دست پيا فرياد زاري يا حسين

٣٨

هي پٽيو حارث اتي پاڪن سندو قاتل ٿيو

اول کائون تان انتهاهو لانتي لانت کيو

هئي پٽئي پٽ زياد جي سان دوزخي وٽواد ويو

دم بدم هڻ موچڙا تن سر ڪپاري يا حسين

٣٩

هئي هليو قاصد مکي ڏي هئي ونئي ساري خبر

نئين رسيو مالک مديني جي اڳيئون سالک سپر

دانهن ڪيائين در اتي هت هاءِ ٿيا ڪيڏا حشر

٤٠

ابن زياد ظالم ڪاهي ڪوفي ۾ رسيو

دزد دمشقي ءِ سان ناهن کو لشکر مٿو

سپ ڦريو ڪو فو تنين جي تاب کئونتوڙو تتو

مثل ماکڙ اڙد تنهن سان بيشماري يا حسين

٤١

يا رب يارن کئون پچو هت وهنڌڙو وارث ولي

ناءَ هن پٽ جو نه ڇاڻان سورهو ديجو سلي

هيئن چيا ئون ناءُ باري ياحيسن

٤٥

هئي اتي امام العا شيقن فائق اتي فرمائيو

ونو جهو ڪيو اٿن ڪي لائقو هت لاهيو

هئي شهيدن جاءَ آهي ڪونه پو تو پا ئيون

آهي عزرائيل اڳم شهشڪاري يا حيسن

۴۶

هئي پيو تنهن جوءَ ۾ هو ساٿ سرور جو لهي

ڪربلا جو پڙ ڪيائو سورهن سپني صحر

قتل جو هئي جا ءَ آهي ڪيئن وجئون ڪاڏي ڪهي

آل علي جي بنا پيا ٿيا فراري يا حيسن

۴۷

رات گزري ڏيهن ٿيولشڪر اچانڪ آئيا

چو طرف شامين چڙهي لونين لوا اٿي لا ئيا

هئي ڪتن ڪوفين ڪمينن تير تيغئون تائيا

هئي لڳن ۾ لس تنين ڪي تير ڪاري يا حيسن

۴۸

ٿيا شروع نوبت نغارا موت جا مارو وڄن

دف دهل دو ڏٿ ڏما ما ڪنڪ چاڙهيا ڪافرن

فو ج فوجان فا سقن جون چئو طرف چوڏار چڙهن

هيئن اچي جبرائيل چيو ڪر جنگ جاري يا حيسن

۴۸

هئي ڪٿڪ ڪفارجي ڪئي سوگهي ندي وادي فرات

آل علي تشنئه لب ڪربلا ۾ هاءَ هات

آب ري امُقال روئن هي برابر ڏيهن رات

ڪيئن اڳي هي مون چوان آهي ڳالهه باري يا حيسن

۴۹

لعنت الله آهه انهن تي ٻي ابن زياد تي

ٽين لعنت ٿو مون چوان عمر ابن سعد تي

چو مڙوئي لعنت انهن تي ۽ سندن اولاد تي

هئي دمشقي دز سپيئ يڪ هزاري يا حيسن

۵۰

ٻاهتر ماڻهن هتي حا ضر ڪلئي منجه ڪربلا

هر وقت ويرن هاءَ هو پوي پڙا انهي ۾ الا الله

دوست هئا ڏند ڪارم وارس وسيلا ۽ وءَ ويلا

ڪيئن ٿي ڪوفن ڪمينن شرمساري يا حيسن

۵۱

آڙد ۾ ابن زياد سان هو پرس ۾ اسي هزار

تنهن سوا پٽ سعد جي سان ناهن ڪو لشڪر شمار

خر سپيئي خاطي هوا خارج خرابي ۾ خوار

لعنتي لعنت ڪيا سي هوا چڪاري يا حيسن

٥٢

ابن ريا حي فضل بن عباس سر مئدان ۾

ڪونڌ ٻئي ڪاهي پيا دانهن اندام طوفان ۾

سر ڌئي سرها ٿيا سوره اڳيون سلطان جي

ابن علي جي فوج تان ٿيا ن حا نثاري يا حيسن

٥٣

جنگ جي جنگاه ۾ پوءِ حر جو حملو ٿيو

چئين لڳين جلوه ڪري پيرين اچي شاه کي پيو

پوءِ مٿي تنهجي وڌوئي جهڙ ترارن جو ٿيو

پڙن وانگر وير تي وسڪاري يا حسين

٥٤

هئي آندو حملو ڪري عباس سر ميدان جي

اول ڪي ڪوفي ڪٺائين جوان مئون جولان جي

سيف جا سٽڪا ڪري ڪشي هيائين ڪان جي

قتل ٿيو هي ڪونڌ تا تي فوجداري يا حسين

٥٥

هي ابو القاسم محرب مهد ۾ مير جو حملو ڪيو

وير ورنه سربسر سرويريان شملو ڪيو

جنگ جي جنگاهہ ۾ هئي نر جو نعرو هنيو

ڏيهہ م ڌهڪار سان ٿي ڌند ڪاري يا حيسن

٥٦

اڪبر و اصغر اڙد ڪفارن جا ڪيسئي ابتر ڪيا

جلوه سان جو دٶَن جوانن لس ڪيئن لشڪر ڪيا

ظالمن زخمي ڪيا هي سر سواري يا حيسن

٥٧

شاهزار دن ٿي ڪئي هڪ پني سرويريان

منجهہ ڪٺڪ ڪفار جي تن گهاو تيغئون گيهريا

پر اچي ڦڙ ڪير پيا ن ڦير فوجا ڦيريان

ڪر بلا ۾ ڪوس جو ٿيو قهر ڪاري يا حيسن

٥٨

ابن فضل اوچتو ڪاهي پيو ڪفران ۾

تنهن گهڙي شيمشير شائق مل ڪرڙو ميدان ۾

تنهن ترارن جو وڏو چيڪو وڌو چوگان ۾

ڦيهہ ڦهڪارو وڏائون مار ماري ياحيسن

٥٩

ڌوڙ درتي مان اتي آسمان ۾ آنڌو ڪار ٿيو

عاشقن جي آه جو ارض وسما ڏنڏ ڪارٿيو

ضرب صرب في الساني سيف جو سٽڪار ٿيو

يا علي اچ يا علي اچ ٿي پڪاريو يا حيسن

٦٠

وچ تنهين مئدان جي غازين جو ٿيو غلعنلو

پهلوانن جو پيو چو طرف ٿيو چلچلو

عرش ڪرسي آسمان ۽ سر زمين جو زلزلو

ڪان اهڙِي ڪاٻڏي سي حشر واري يا حيسن

٦١

شونق پهنجي شرط سان ٿيا شا هزادا ٿيا شهيد

سي هوا سو ره سپي سروار سيد سعيد

آل علي جي اتي ڪيڏو ڪيو سر سان يزيد

٦٢

لعنت الله آه انهن تي بار باري يا حيسن

شهزادن جو اچي هي شاه کي خبران پيون

ٿي شهادت شهسوارن هيئن ٻڏائن پيا چيون

ٿي سنپاليائون اونهان کي دم بدم بابا ڪيون
چڙهه امام المسلمين ڪر پوءِ واري يا حسين
٦٣
شاهه شوڪت شان سان ڪاهي پيو ڪفران ۾
ملڪ فلڪن مئون اچي حاضر ٿيا اسرار ۾
جي اسان تي امر ٿئي تان هت رهون هن ڪار ۾
آهي اڳيان سڀ اونهان کي اختياري يا حسين
٦٤
لا چئي لالن هليو جورون مٿي جنگاهه جي
يار يارن کي چيو اڄ ٿو ڪفارن ڪاهجي
ري تماشي تيغ جي ٻيو ڪو نهاهه نه ڪو ناهجي
هن فنا مئون ٿيون بقا ڏي هڪ واري يا حسين
٦٥
هئي وڃي پاٽي چڙايو ڪاهه سان ڏانهن ڪافرن
ٻيو پاٽيئ جي پيٽ جو خاص خالص خيال من
حق ڏاهن الحام ٿيو پيارا نٿا تنهجا ٿا پين
تون پئين ڪئيءَثوآب جاري يا حسين
٦٦

سان ٻڌڻ گهوڙو ورايو جوان جابر جنگ ۾

تيرتيغون ڪتيون خار نيزا ختنگ ۾

تان پوي ڪاهي املڪ تابتيزو تنگ ۾

هئي مشڪت پاڻ تي گهوڙي گزاري ياحيسن

٦٧

شاهه جو گهوڙو پيو ڪاهي گهٽي گمسان ۾

هو ترارن تار ڪيو هئي جنگ هو جولان ۾

هئي هيون اڪڙيون اسپ جون نر جي نيشان ۾

آسمان ڌرتي برابر ڏند ڪاري يا حسين

٦٨

گهوٽ جي گهوڙي ۾ تلوارون هيون ڪي بيشمار

جاءِ زخمن ڪان واندي هئي ساموندي شهسوار

ڪيئي ڪتا ها ڪان تنهن ۾ چا چوان آءٌ لک هزار

رت وهتو هو رتولو بيقراري يا حسين

٦٩

ايالم ياقوت گهوڙي جي لڪين لالون لڏن

پچ تي موتي مڙيائي پر زري سان زمردن

زين تي هيرا هنيائون مشق جون واڳو وجهن

پٺ تنهجي عطر جي پاٽيءَ پهگاري يا حيسن

٧٠

ساز گهوڙي جو سماله جواهر ۾ جڙا ءَ

ٿيا وڏا طالع گهڙيجا جهن چڙييو سر بادشاه

پڙ مٿي پهلوان آيو شبير شه زوري شجاع

صاحب ثقيلن جي ڏاتر ڏياري ياحيسن

٧١

سنڌ گهوڙيبجا برابر جنگ ۾ جلوه ڪرن

هاءَ گهوڙي گوٺ جي خو شبويون حورون ٿيو ملن

مجن سي رت ۾ رنگين ٿيا راوي ڪتا بن ۾ لکن

لال ڳاڙا ها لاک ڪئون ڏين ڏند ڏيڪاري يا حيسن

٧٢

وات مئون باه جا شعليٰ اچي باهر پيا

هئي گهوڙي ڪفارن ڪئي ها ءَ هڪ بئي تي هنيا

ڪنڪ۾ڪوفين سندي است گهوڙِي گهٽا گهمرا ڪيا

هئي ڪئي تڙپيڙ تلوارن چوڏار ي يا حيسن

٧٣

منجه سواري گهوٽ جي گهوڙي گهٽا گهمرا ڪيا

سا ڻ ساموندي جي گردان گرد ڪئي ڪافر پيا
ڪوفيان قتال ڪيائون شآميان پاڙي ٿيا
رن جي لس لوهون تنهن برسات باري يا حيسن

۷۴

سر گهوڙِ سردار جي سيفن سندا سٽڪار ٿيا
پيا ڪٽڪ ڪفار جا چونڪي ڦري چوڏار ٿيا
ڏوڙ جي دنڌ ڪار ۾ نيزن وارا نروارا نروار ٿيا
وٺ وٺ هڻ هڻ مڙيائي وٺ واررري يا حيسن

۷۵

لکن تراريون نا خچا نيزا اچي گهوڙي ڪتا
ڪان ڦهري زهر جا زهر دار رڳ رڳ ۾ رتا
ڦيه ڦهڪا رو وڌ ائون جنگ م جو ٺا حبتا
پئي گهوڙِ يڪي تا هنجي هئي ڳل ڳاري يا حيسن

۷۶

ڪيو زار پرزا تراربن اسپ اول ۾
پيو وجي سر پٽ ۾ ۽ جهڙ تراربن جهول ۾
هئي مارو يو تيرن ترارين بئي ن ڪنهن پو پول ۾
ويو لنگهائي پاهنجي سواسپ واري يا حيسن

٧٧

سڏ ڪيو سگرام ٿو سخن چئي سلطان ؑ

هي اوهان گهر جي گوٺ ڪو منيان ارمان هي

ڪون ڪيوسين ڏوه اوهان نجي چوڪريوجولان هي

٧٨

هنيئن چئي منجهه ضرب هئي هئي هو شياري يا حيسن

هئي اسان جي شرف جا واقف ن هو تڪرار تان

هئو مڙ يئي لشڪر با بي جو سپ ڦر يئون چوڏار تان

ڪيين اڪيو ڪٽندو سپاٽي سپ اڳيو ن سردار تان

پيئ اڳي ڪا ٿي اسان ڪئون رنجواري يا حيسن

٧٨

اي اواهان افسوس هئي انجي حالجو

آهي واقف مصطفٰي ؑ مرتضٰي احوال جو

ڪئين اوهان سعيو ڪيوٺا هي اسابن جي قتال جو

جنگ تنهبن جاگير ؑ هئي هئي خماري يا حسين

٧٩

هيئن چوي ٿي شاهه جي هئي ڪوفيان ڪونهين اثر

سپ فريا سردار ڪي ڪوڙا نه ترسيا ڪو ڪتر

کيو اگھاڙيون تراريون تيغتبرون ۽ تبر

هي ڪيڍي ٻوڙيا اوهان تي سر ڪٺاري يا حسين

٨٠

تڏهن پير پيرن پانهجي منجهه ڪوفيان ڪاهي پيو

سيف ساجن هٿ ڪري الله اڪبر ٿي چيو

شاميان جي اڙد ۾ هي شاهه جو حملوٿيو

ڪوفي ۽ شامين هڪل سان ٿيا فراري يا حيسن

٨١

تير ءَ تيغون ڪيتون هيون جنگ جي جي جان ۾

ٻڙچيون نيزا نرالا سپ هڻ سلطان ۾

بحر پلٽي رت جا پيا انهي ءَ ايوان ۾

هاءَ هئي هئي ٿي اتي قيامت ڪراري يا حيسن

٨٢

شاهه ڪئي حملا ڪري ڪوڙين ڪنو ڪي ڪافرن

صف بصف سرسي ڪيون موٺيو يتيمن ۾ اچن

پر اڙد آندو ڪار ها جنهن ۾ چوراسيون پيو چلن

پر حق اوهان جي ۾ لکي هئي گير واري يا حيسن

٨٣

هو لڳن ۾ لعل جي زخم نوسو هڪ هزار

ڪٿڪ ڪفار جو تان شاه پانيو ٿي شڪار

ڪين ڪي موڙ هومڙيو سعد پٽ بي عتبار

پيو ابن زياد ظالم نا بڪاري يا حيسن

٨۴

ڪربلا جي دشت ۾ هئي هئي ٿيا اقا شهيد

عالمن ۾ هوا راتو هو مگر سرهو يزيد

ابن زياد ابن سعد شمر هو شوريو شديد

ڪئين ٿينهي ڪي هٿ ٿيندي ڪا رستگاري يا حيسن

٨۵

سر مبارڪ مير جو موني اتي جبرائيل ڪيو

هاءَ اسرافيل ميڪائيل ماتم م پيو

ڪل ملڪ گردان گرد پي واءَ ويلا م پيو

عرش ڪرسي تان سراسر روج واري يا حيسن

٨۶

سر مبارڪ مهڙ ڪئي هئي هئي مدينه پار ڏي

ڏس اڇي احوال هي جو ٿو چوي سردارڏي

ڪڻ اڪيون ڏس يا نبي تون مرتضي مننار ڏي

گرد سان گڏجي پيا هي خاڪساري يا حيسن

٨٧

هي ڪڍهن پهنجي ڪلهي تي ٿي ڪنيون سردار جي

سهج مان نپا يئه اسان کي سيدا سالار جي

اڄ اسان منجه خاڪ غلطان سڻ اچي لهه سار جي

ٿي اسان جي حال تي قيامت ڪراري يا حيسن

٨٧

پوءَ نجف ڏي منهن ڪري هنيئن ٿي چيو

اي ابا ڪوفين اسان سان قهر تان ڪيڏو ڪيو

قافله اولاد تهنجي جو سمالهه سر ويڍيو

قوفين سپائي قتل ڪئي تهنجي قطاري يا حيسن

٨٨

رت آلوده اسان جا وار ۽ اندام ٿيا

سي مٿي اولاد تهنجي هئي ڪيڏا حشام ٿيا

۽ مٿي نيزي اسان جي سر سندا انجام ٿيا

حال ههڙو يا علي ڏس هڪواري ياحيسن

٨٨

دشت م اڄ ڪر بلاۿ موت جي ٿي مار مار

منجھ طنبن تالان ٿيو ن بيبون رت روئن ٿيون زار زار
سڌ ڪيون سنگرام ۾ بيراڳ ڪئون هي بار بار
ڪافله ڪي ڪوس ڪئون ٿي چو ٽڪاري ياحيسن
٨٩
هئي هئي بيبي زينب روئي چوي اي ڪوفيان ظاهر ڪيو
هي اجا رت اهلبيتن جي منجھون ڊاوا ناهيو
شاميان ڪوفي اوهان سپ پاڙ ۾ محڪم ٿيوءَ
سپ شهادت ڪي رسا ٽيو گلزاري يا حيسن
٩٠
هئي مٿي *مظلوم جي تي ظلم ڪيو هو ڪافرن
هئي خوشي گھر ڪافرن جي رت رنو ٿي طالبن
ءِ انهي ءَ جا ڏوهٽا سردار ڪلني مرسلن
جي نبيءِ علي ڪئون اصل واري يا حسين
٩١
سون صورت سوهڻو سرتاج سو سلطان ٿيو
جان دل جبرائيل جنهن جي دوستيءَ دربان ٿيو
هئي مديني ۾ منور نر وڏو نشان ٿيو
شاھ شهادت ڪي رساٽيو گلزاري يا حسين

٩٢

كربلا جي ڏيهه ۾ هئي هئي مٿن سانگهو كيو
جي مڙيا ٿي مير آڏي تفل تن تالان كيو
پوءِ جانيءِ كئون سچي ڏنا چاكندو مهنجو جئو
هئي كجي تن كي سمالحه سنگساري ياحسين

٩٣

ڳالهه اڳيان آهي ڳوري وقعو اهي وڏو
سو چوڻ واجب نه آهي ٿوٿئي جئڙو جڏو
كافرن هٿ پنهنجي كيو ڍوند دنيان جو هڏو
پاڻ ڏي پرور اوهانكي كوٺ كاري يا حسين

٩٤

امتيو لانٿ كيو اول ابن زيادكي
شمر ۽ تان كل سندن اولاد تي
دين مٿ دنيا ڏنائون لک هزاري يا حسين

٩٥

مير جا مشتاق باقي پوءَ تي جيكي رهيا
سي مٿي پاهڻ هٽي سپ مونجهه ۾ مونس مئا
كي اهڙا مستان ٿيا سي ملک ۾ سالک سئا

ڪئين جانئ ڪان جئان پوءِ پلڪ واري يا حسين

٩٦

ڪي چڏي گهر تڙ پڳا ڪي غوث بيٺا غار

ڪي قطب ابدال ٿيا ٻيا اوليا اوتار ۾

ڪي مري پٺ تي پيا ڳاليون سٽي سنسار ۾

ڪي ڪسي پرزا ٿيا هئي زار زاري يا حسين

٩٧

ڪي ٻڌي بولي اهائي پاڻ ڌوگر ۾ وڌي

دوست ري ديوان ٿيا راول مديني ۾ ٻڌو

آءُ ٻانهو آل جو سچي ڌنو ري ملھ ڳڌو

ساڻ هن ٻندي بيچاري ڪر ستاري يا حسين

٩٨

عام ڪي ڪھڙي خبر هئي عاشقن جي حال جي

ظاهري عالم ڳلا ڪن ڪل ناهي تن ڪال جي

عارفن ڪي آهي معلوم ٻهي انهئ احوال جي

سي سريون سوريءَ سلائن ڪن سر سواري يا حسين

٩٩

رمز روز شب ڌس شيخ تان منسور هو

شمس تبريزيء سان ڏس ملن چا مزڪور هو

شيخ تان عطار ڏس مستئ منجهان مخمور هو

سپ هئا ڏک تانهجي ۾ جيءُ جلائن يا حسين

١٠٠

اول ڪان تان ابتدا۾ حب مون حسنين جو

صدق سان سمجهي رهيس داروں ٿيم دارين جو

آهي هي عاشق اصل ڪئون سبتين جو

شوق جي شربت منجهون پيالو پيارين يا حسين

دعا

سپ گهرون دل سان دعا ڪل انبيا جي واسطي

عرض پڏ حضرت محمد مصطفٰي جي واسطي

قلب جنهن جي تي ٿيو قرآن نازل اي خدا

تنهن رسول الله محبوب خدا جي واسطي

يا ارحم الراحمين صدقي شه لولاڪ جي

ڪر اسان تي رحم شاه انبيا جي واسطي

جو رسول الله جو پڳدار نائب ۽ وصي

ٿئي دعا مقبول شاه لافتا جي واسطي

مومنن جو يا خدا مشڪلاتون سپ حل ٿين

حضر مولا علي مشڪلڪشآ جي واسطي

عورتن جو يا خدا قائم رکج شرم حيا

سيدا ڪونين زهرا فاطمه جي واسطي

عزتون دارين ۾ ڏي تون اسان کي ذولجلال

ڪر خطائون بخش حسن مجتبا جي واسطي

بخشش امت لئه جنهن سجدي ۾ سر ڏنو

تنهن شه مظلوم شاه ڪربلا جي واسطي

تنهن جا لک احساس آهن اي شهيد ڪربلا

تو ڏني خاڪ شفا مون کي دوا جي واسطي

جو هليو بيمار پيادو ڪربلا کان شام ڏي

صبر سان چئي قدر ضنيا جاالقضا جي واسطي

تون اسان کي يا خدا شيطان جي شر کان بچاءَ

باقر و جعفر ۽ ڪاظم و رضا جي واسطي

بهر شاه اتقيا حضرت تقي حضرت نقي

عسڪري هادي و مهدي مقتدا جي واسطي

يا الهي قوم ۾ تنظيم ڏي ۽ اتحاد

حضرت عباس غازي با وفا جي واسطي

سپ ٿيون يڪ مشت ۽ همدر سان همدر د ٿيو

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

بي خطا معصوم اصغر سر جدا جي واسطي

دل مان ڪيڏي ڪوڙ ڪذايون دفع ڪر سپ دردتون

گناهن کان بچائج مرتضىٰي جي واسطي

مومن جي ٿي وجي اولاد صالح اي ڪريم

تندرست طول عمر آل عبا جي واسطي

ٿا گهرون رزاق عالم آٽيون رزق حلال

پنجتن پاڪن ۽ آل عبا جي واسطي

چارده معصوم جي زيارت ڪري زوارٿيون

چائث ڪعبه جي چميونصدقو سفا جي واسطي

تون ئي چاڻي ٿو دلين جو سپ مرادون اي ڪريم

ڪج سي پوريون تاجدارهل اتا جي واسطي

جن ڪيو ماتم ۽ مجلس تن کي اڻ ميو رزاق ڏي

رزقم برڪت ڏيوشبيحه مصطفٰي جي واسطي

يا الهي دشمان دين کي مقهور ڪر

آئمه اطهار ۽ آل عبا جي واسطي

مومنو سپ هٿ کٽي دل سان پڙهو فاطه سيئي

جان نثاران حسين ڪربلا جي واسطي

حيدري حبدار آهيان پنجتن جو آءُ غلام

نظم ڏي ڪو اثر وصف ثنا جي واسطي

مرثيه سيد ثابت علي

شاھ جي تابوت سان اج مصطفيٰ روئندو هليو
مير جي مظوم مڙھ سان مرتظيٰ روئندو هليو
حضرت زهرا سين حسن المجتبيٰ روئندو هليو
آهي خداجو قسم ته ڍهن سان گڏ ڪبريا روئيندو هليو
شاھ جو تابوت آيو انبيا ۾ روج پيو
مرتضٰي جي روج ڪئون سپ اوليا ۾ روج پيو
عرش ڪرسي زلزلو ارض سما ۾ روج پيو
جن انسانو ملڪ هرهڪ جدا روئندو هليو
آدم نوح و خليل و موسيٰ و عيسيٰ تمام
مصطفيٰ ۽ مرتضيٰ گڏ ڪيائون هئي هئي حشر عام
ڪو چوي هئي هئي حسينا ڪو چوي هئي هئي امام
همراھ تابوت هرهڪ جدا روئندو هليو
هئي حسينيٰ هئي حسينا مصتفيٰ اج ٿو چوي
هئي حسينا هئي متضيٰ اج ٿو چوي
وهومِعڪم ان مان ڪنتم خدا اج ٿو چوي

بسم اللہ الرحمٰن الرحيم

تيرهيو فقير جو مرثيه

جنهن کي جبرائيل جهولاڻي ۾ جهوليو

سڀئي پاڪ سڀين پرين اطهر هئ اصيل

قادر ٿي ڪوڏايا ربجبار جليل

رضا سندي راض تي صابر هئي سبيل

ٻيا خاصا ساڻ خليل هليا هم رڪاب ٿي

هليا هم رڪاب ٿي هاشمي سڀ همراه

3

حضرت مير حسين سان منجهه رباني راه

ڪيائيون ڪل ڪفر تي ڪاه مير مدينه نڪتا

اشهد شهادت لاءِ نڪتا شهسوار

4

مٿي آرڻ آئا جحيڙي جا جهونجهار

ڪيهر ڪنبيا ڪينڪي ڏسي اڙاپار

مانجهي مديني ميرجا ملهه هئا مختار

5

امت جا اڳوار اپا ٿيا ايوان ۾

مير مديني نڪتا رخصت وٺي

حضرت جي حضور ۾ نئي ڪيائون نياز

6

الودا آواز آيو روضي پاڪ رسول جي

مير مدينه نڪتا سنبري طرف شام

مدينه جي ماٿهن تي قائم ٿي قيام

7

رويون پڙهن رسول تي صلواتون سلام

هئي هئي هلين هيڪلو ورنه ويروريام

عالم جا امام سگهو ورج وطن تي

8

موڪلائي هڙني ڪئون سنبري هليو شآه

مڪ سندي ملڪ جو رومي وٺي راه

وريع داٿو پاٿي گاه ڪيو سڌو گڏ صحابيئن

9

اول استقبال تي اول آيو ابن عباس

مکي مڙِي آيا وڏ وٿين وصواس

خبيسن جي خط جو قامل ڪر قياس

10

هلي ويھ حرم ۾ اتي ڪر آساس

ورنه چڏ و ماس ملڪ مڙوئي تو سندو

مکي مان معلحت ڪري مسلم مکائون

11

هي بھانو بيعت جو ڪھڙو ڪيائون

اچا ٿو آئون هلي تون هوشيار ٿي

سگھو سنبري هيلو مسلم عقيلا

12

ڪاهي ڪوهي ڪوفه رسيو ما نجهي مردانا

ارڙهن هزار بيعت لاءَ ٿيا حاضر هيڪانڌا

تڏهن ڪيائون خط روانا خماه ڏي بنديل بي عذرا

13

پوءَ آيو پليد ڪوتم عبيد ابن زياد

تهن ڪيو تا ڪيدا ته مسلم سگھو ٿي ماريو

مڙيا مسلم ميرلاءِ مارڻ لاءَ مکار

14

الڪوفي لايوفي ٿين ڪوڙا قول قرار

سپي آيا سنبري جمع يزيدي يار

ٿيا ڪازب سپ ڪفار هيڏهن مومن هڪڙو

15

اچي ڪونه امير تي پڙم پهلوان

هڪل هٽي هاشمين آجو ڪيو ايوان

سر ڌئي سلطان رسيو رباني راه ۾

16

ڏسي خط خبيسن جا ڪئي سرور سواري

بيت الحرم جي باب۾ ظاهر ڪيائون زاري

پڙي نماز طواف سان ٿي ترتئون تياري

17

ابن عباس ا دب مان وائي هي واري

ته حضرت حرم ۾ ڪيو اماري

چيائون هن ڪم جي اسانکي سڌ آهي ساري

18

وجهون ڪيئن گهاري محبت جي ميدان ۾

ميدان ۾ مڙي مڪي هليا مهاجر انصار

خدمت۾ خليل جي سائو ۽ سردار

19

ڪي بهادر بدري هوا ڪي صفي جا سالار

سپڻي ما نجهي مرد هوا جيهڙي جا جو نجهار

ويو ڪهندو قافلو ڪربلا جي پار

20

پين ڪين پچار مسلم سندي موت جي

مسلم پٽن سان ماريو قاصد ڪئي خبر

مڙيا ٿي لشڪر اوهانجي وڙهڻ واسطي

21

پر يندي اچي پهتا پڙم پهلوان

خيمان ڪوڙي خوش ٿيا ڪري جود جوان

ڏنو چنڊ محرم جو ٿيا نغارا نيشآن

22

پيئي خبر خبيشن کي آيو شاه وڏي شآن سان

ڪوني ڪوفي گڏ ڪيا شآم سندي شيطان

عبيد عمر مروان کي خواهش خليل جي

23

مڙي موڳن پاڻ ۾ موزين ڪئي معلحت
ابن علي جي جنگ تي ڪندو ڪو همٿ
ڪنهن کي ورندي ڪان ٿي جواب سندي جرئت

24

ٿي پيرا عبيد سوال ڪيو فاسق سان سان فتنت
رکي شوم شدت ڪچهري برخيز ڪئي
خلعت ڏئي خارج عمر آٽايو

25

ڏئي سروپا شريرکي پاپئ پهرايو
اسب زين اشرفيو کٽي گهرايو
پٽن کان چچڻ جو رکيان رايو

26

نندي چيس نروار ٿي تو ڪوڙ ڪمايو
خيانت سان خط لکي تو سبيد سڏايو
طوق لعنت لکايو ازل تهنجي انگ ۾

27

وڏي پٽ پليد کي چيائين چاه منجها ٿي سردار

ملڪ جو ري طبر ستانا

خاطر رزق روز جي هرڪو حيرانا

28

سگهو چڙهي ونج جنگ تي منجهه ماري مڪانا

ٿيو رهزن روانا دار العمارت ڏي

ڏسي عبيد عمر کي سرهو ٿيو شرير

29

ڪر ڪا تبير جنگ جي آهين مرد پير

هلي حيسن ابن علي کي ڪر دستين دستگير

جي بيعت منجي ته بهتر

30

نه ته ڪجان ڪان دير

لشڪر تهنجو پٺ ۾ ان جو تون امير

ڪٺي ترڪش تير ڪافر ڪوفي مان هليو

31

حمملا ڪري هليا ڪازب ڪل ڪفار

باويه هزار مڙيا جمع يزيدي يار

سترهن هزارن ڪوفي تنم شامي پنج هزار

32

ارزق جهڙا ان ۾ ڪئي سپه سالار

اچي رسيا اوچتي مٿي نهر ڪفار

وينا پاڻي بند ڪري چونڪي ٿي چوڌار

33

طبل جي تنوار پسيئي ڪنتي شاه جي

ٻڌي واٽ پاڻي جي وينا صف ساري

مڪائون مير حيسن ڏي ويڪل ات واري

34

جي بيعت منجون ته برجا نه ته سنبهو سواري

سيد صاف جواب ڏنو انکي اٿاري

پاڙيو سا پاري رضا جا رحمان جي

35

راضِي رضا تي رب جي هوسيد شاه سخي

مانجهي مڙيو ڪينڪي ورنه وير ولي

سپني صحابن سان ونديائون وحدت ويءُ

سچ سپوئي سچ ٿيو رمي بينوريءُ

36

پي طهورا پر ٿيا جنين گهوريو جيءُ

وقت همٿ جو هي شربت شهادت جو

سوره شهادت سڏي سر ها ٿيا سنير

37

پاهتر لشڪر شاه سان هوا دانشمند دلير

راند ڪيائون رڪ جي پهس ڪوڙي پير

ماري منافقن جا ڏڙ ڪيائون ڍير

38

ڪو پا قلع وير پاڙهين ٿيندا پڌرا

حضرت مير شبير سان هوا هفت پائر همسر

عباس علمدار انھ پيا بازو برادر

39

سپئي سوره سهٽا دانھ دلاور

سر سا سخا وت ۾ طبع ڪريم ڪمر

حسب نسب ۾ ها شمي ڪرار ڪيهر

40

اگرا عبادت ۾ نائم ٿين نه نر

انما اطھر سارا ھايل سبحا نجا

پٽ پائنيا شآه جا ھوا پاڙج پلارا

41

کي سوٽ سوره سنگتي کي اقرب اکبارا

پيا حاضر ھئا ھاشمين ويه تن تيارا

پيا پاونجاه اصحاب صادق سچار

42

اچي پئي جنگ جي پٽ ۾ پڌري پچارا

وڳامارو موت جا نوبت نغارا

رات وھا مي ڏيھن ٿيو کيو سورج سينعگار

43

آفتاب آدينه اپريو ھو جمع جنسار

تايخ ڏھين ماه محرم جي عالم اخبارا

بي سپ سڏ صاحب کي جو مولا مختار

44

کون پروڙي انجي حکومت ھاکار

کل شيءَ محيط سو غني غفارا

قادر قھارا جيکين کري سو ٿئي

45

جيڪس ڪري سو پاڻ ڪري

رب جليل جبار قائم قدرت انجي

او سمبع بصسيرتار ڏيه سندو ڏاتار

46

مالڪ ملڪ جو ڏٽي جيئن ڪري تئين هوءَ

قل ڪل عندالله امرو نا سحي سبق سوءَ

پير ۾ رڪج پوءَ ٻڏي سند رو سچ جو

47

ٻڏي سندرو سچجو سوره ٿي سوار

دسي مار ديوس ڪي جو آه نفس امارا

شهادت سنگار اصل عاشقن جو

48

عاشق جي اندر ۾ صلع سدائين

صابر شاڪر سپن پرين مانجهي مهائين

سنجيا ٽن سائين پيو ياد نه يزيد انڪي

49

عمر اٿي امر ڪيو رڪي شوم شيدت

اصل آه عمر تي لوھ لکي لعنت

آٽايا ئين امام کي دزد ڪري دعوت

50

دزد ڏسي زرکي ڦتي نه ڪئي فتنت

ڀھريائين پليد چاڙھيو حر ڪري حرڪت

چياءَ ڏسئون ھاڻ ھمٿ جوان تھنجي جنگ جي

51

اٿيوحر ھمٿ سان سائو مرد سچار

جڙي ٻڌائين جانتي جنگ سندو جنسار

تر سان لرزان ٿي اٿيو ڪري تن اندر تڪرار

52

مسعد پچس مھندا ادا چا اختيار

منھن ڦيري مسعود سان گويا ڪيائين گفتار

ته ھود ڏھن آھن ھاشمي ھيڏي ڪل ڪفار

53

ھوڏھن آھن جنتي ھي سپ اھل نار

جيڪو وني سووٿ تون پرين منجھان پار

سيڪوچٽندو پھنجي ادا عملن جي آذار

54

سوره ٿيا سوار مر ڪي هليا مئدان ڏي

پيا داٿي پڙمِ آيا وٿ امام

اچي ڪيائون امام کي سجدا لک سلام

55

يا شفيع الامزنين يا شافع روز قيام

معاف ڪريو اسانجون خطائون سپ خام

ڪيڍي هاڻ ڪفر ڪئون اٿيون مِ اسلام

56

سرڻ آن جي سيدا سائيل پياسين سام

عطا ڪر انعام شربت شهادت جو

همشفق مهندار ڏنو سائيل کي جواب

57

لايفيع الله اجر المحيسن ضايع ٿئه نه ثواب

جو ڪري پاڻ ڪباب اهو اجورو انکي

هٿ چمي حرا ٿيو امر وني اعجاز

58

ڪيائين ڪاه ڪفر تي جئين بهري اچي باز

ڪري آيو قواز حمله هزارن تي

ماري منافقن جو زابر پگو زور

59

هلي مسعد آيو ڪري غنفر غور

ٻئي بهادر ٻليهه ٿي ڪيائون بادل جئين گهنگهور

ڪٽي ڪفارن ۾ وڌوائون جهڪجهور

60

لاٿائون شڪ شور ڏئي سر شهيد ٿيا

آيو هلي امام ڏي حر جو پٽ حيسن

الولد سر الا بي هومثل ماه جبين

61

وٺي اعجاز امين جو ان گهريو جنگ ۾

غره غلام حر جو شير يار رفيق

ونجي شرافت شان سان شامل ٿيو شفيق

62

هئي حيسني تحقيق چارئي يار شهيد ٿيا

پوءَ آيو پٽ حسام جو زبر دست طعير

پنجاه پليد ن ڪي کهي ڪيائين سوءِ سقير

63

جنت ۾ جاگير ٿيس شرافت شآن سان

انتان عبدالله ڪلبي ڪڏايو ڪهڪان بهادر برير

اٿيو ان گڏ جود جوان ٿيون وهب عبدالله قلبي

64

پٽ هو پهلوان ازدي ٿيوانساڻ عمرپٽ خالد جو

سعد آيو سنبري تميمي تڪرار

عمر عبدالله پٽ ٿيو ان مٿان انصار

65

ان تان وقاص آيو پٽ مالڪ جو مختار

تهن سان شريع ماريو شائق شعلدار

اتي مسلم پٽ عوس جو اسدي ٿيو اظهار

66

اهو علي جي اڳيان هو نامور نروار

انگڏ پو ٿو عوس جو آيو مرد ميار

ماري موذين کي تڪ ڪيائين تڪرار

67

آيوه لال پٽ نافع جو ڪامل ڪماندار

ڳچي اسي ڪفار تڇائين تيرن سان

ان تان عبدارحمٰن بن عبدالله آيوبزني بهادر

68

ماريا ۽ اٺاويه ڇٽان ڪوفي جا ڪافر

انتان يحياٰ آيو مثل منيگه مطر

عبدالرحمٰنبن عروه آيو ڪري ڪاه ڪڪر

69

چونڊي چاليهن کي کهي ڪيائين سو سقر

غفاري غغنفر مرڪي پڙ ملهايو آيو

مالڪ پٽ انس جو دانشمند دلير

70

عمر ابن مطاع آيو ان سان ڳڌ يو شير

پاتو پڙم پير قيس ابن بهادر پهلوان

سرور ڏنو سامهون هڪ سچي هٿ سوار

71

گهوڙو سوني ساز سان جوڙ وڌو جنسار

پئد ٿيو ته پٽ مان نسنگ ٿي نروار

آيو طرف امام جي ٿيو هٿ بڌي هشيار

72

اسلام عليڪ ياابن رسول الله اجهو تون آذار

ڪريو عفوهن عاصي تي

آهيان غافل گنهگار هاشم نالي حضرتا

73

عتبه پٽ اظهار ڪياءَ ڪاه قتل گهڏي

امر ونئي اقرار مڙيا ڪافر ان مٿي حملا ڪري هزار

خان خني جو خيل ڪيو هٽي همٿ هوشيار

74

اچي چيا عمر کي ٿئي خوڪ خوار

پاپي پٿيلي پهنجا پگي اڳين جا اعتبار

سعد جيهو انصار پيءَ هو پليد تهنجو

75

ڪٿيو ڪفار کي هاشم حمله ساڻ

لتاڙي لعينس ۾ گهائي وڌائين گهاڻ

پڙ ونجي پرياڻ سر ڏئي سرفراز ٿيو

76

فضل اتي آيو فا ا لحال

آيو پٽ علي جو ڪارڻ ڪمڪ انجي

چڙ هليو ماه مثل منجها پائڻ مير حيسن جي

77

ٿيو مهن لوهو ۾ لعل

انا اليه اقوال صابر شاڪر شاه چيو

حبيب ابن مظاهرآيو اسدي هوا اٿموٺ

او گهائجي ٿيو گهوٽ تهنسان ابوذر غفاري

78

جو ابن مهاجر آيو زيد ڪري جولان

انس ان سان گڏ ٿيو ڪنه پائي خان

آيو پٽ مشروق جو حجاج چئي خمان

79

لشڪر اندر شاه جي هو باڪو بيڪران

ابن حارث شريعه هليو ڪٽي سيف سبحان

ڪسي ٿيو قربان عبد الله بن شريعه شان سان

80

هڪ آيوغلام امام جو ٿيل آزاد

ترڪ نالي تهن جو سڏيندو هوس سجاد

عجلي ات ڪيو واءِ اجتهاد

81

پوءِ برير آيو هلي با اعتماد

ان گڏ ٿيو امداد سمعد عبد الله دعيد کي

ابن حارث آيو جناده جوان

82

عمر بن جناده بيٺو پڙم پهلوان

مري ابن ابي مري ڪيو غفاري غفران

محمد بن مقداد بن مانجهي ٿيو مردان

83

عبدالله ابن ابودجانه ان گڏ هلي ايو

ابن ربعه ايو سعد قيس بيو شامل حماد

قرطي ڪامل اسعش واغطي عمران سان

84

هڪ هڪ ٿي هلي ويو پڙ م پهلوان

واري واري ٿي وڙهيو سيڪومت سبحان

هزارن کي هٽي ڪيو غازن سرگردان

85

پرا گند ۾ پليد ٿيا تا بع گٹو تابان

چڙيا چوري ويا پچي پيو گيد کي گمان

نحس عمر نادان بيٺو ات بچون کري

86

کوفي کافر شام جا ٿيا زرد ازير

وزير جي هاک وچي هڪڙو ته اچن گيهرو گهير

ولهاو عدي خلاق ٿيا ڦيريا ڦيرو ڦير

87

سي دلاور دلير صحابان شهيد ٿيا

مانجهي مڙن کينکي صحابي سر خيل

ڌڙ ڌڙن تي ديوسن جا هٹن حمله ويل

88

وڍي کوپر کنڌارن جا پيل مثل کيائون پيل

رت جي وهي ريل اچي ان ايوان ۾

اچي ان ايوان کي سرخ کيائون سارو

89

تبر تير ترار سان کيو نيزن نظارو

اج بک اصحابن تي پيو موت مونجهارو

ڪيائون قعور ڪون ڪو وچايائون وارو

90

صبر سارو الحمد پڙ هيائون امن سان

هھڙي جنگ جھان ۾ ڪڏھن ٻدي سي ڪان

ڪئي تر سا گبر ها ڪي يھودي

91

نصران دمشڪي ها دوزخي ناصب نهرواڻ

ڪازب پڙهن ڪلمه ڪچن منجھ قرآن

شھادت لئه شاه جي مڙي آيا مروآن

92

ڪنبيا ڪين قهار پي ءِ بي دنيا بي ايمان

ڦريا ڪان فرمان پين ڪان ڪريم سان

گهورون ٿا گهوٽ تان اتي اصحاب ڪرام

93

بيٺا رعوع ۾ ارڪان سان امر ۾ احڪام

شھادت جو شونق مان جو پيتائون جام

فڪرذار ان رب جي رهيا لا ڪلام

94

سر ڏئي ٿيا سرخرو لاهي مرد مدام

تن سپني تي سلام صلواتون سردار تي

صبر سندو شاه جي ڪندو ڪير بينان

95

وڪان مع صابر ين هو حاضر حي حنان

داور ڇاٽي درجو دائم آه ديان

جا پڻ وقت ان چام کي ڍهيو شهادت

96

هو شفائت عام جو ان جي هٿن ۾ پروان

ڪئن چوه ۾ عازن کي اڳواڻ

لڳائيدو لطف سان مديون جنت ميزان

اهدنصرات المستقيم جو نادر نگهبان

58

عزيز اصحاب انجا مدينه جامل

شامي تن سنگايا هٽي ساڻ هڪل

ڪٽي قندارن کي سٽي وڌيائون سل

پڙ آيا پلٽي اچي جئين اٿل

تير ها تن جي تاب کان دل پڳا بادل

ٺيو مارون تنھن مھل سفيانين جي سر تي

59

ھئا مڪي ۽ مديني جا ميرسان سائو سر بلند

ڪوفن ۽ ڪفارن جاتن پڳا ڪرنگھا ڪنڌ ه

حملا ھزارن تي ڪري ھٽي ڪيائون ھنڌ

سي دلاور دين جا دانھ دانشمند

سيگاريائون سمند سرور اٿي سنبريا

60

اسب تازي انجا اج ڪان اتاب

نڪو پاٽي پٿ ۾ نڪو ابراصحاب

وڄن جئين ٿي وڙھيا جئين بھري اچي باز

داٽي پاٽئَ گاھ رئَ سنج شتاب

ورتائون وير ڪان حملي ساڻ حساب

سرڪش ڪي سٽي سنبن سا ڪيائون گيدن ڪي گلھاب

جئين تيرن رکيو تاب تئين ٿي مڪب مرڪيا

61

اتي جعفر آيو ڪو ديون جو دھدار

خدمت منجھ خليل جي ڪٽي اڙدھ اپار

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

اچي ڪدمن تي ڪريو روئي زاروزار
چئي مولا مريد آهيا آءُ علئ جو اظهار
رخصت ڏيو جنگ جي ته ڪهان ڪل ڪفار
مشفق چيس اداهو ادم تو اسرار
اسين پڻ انسان جو ڪريون صورت ۾ سينگار
وج موٿي پهجي ماڳ تي هي اڳي جو اقرار
چڏي ويو ديوار ويو اڏامي امر سان
هلڪ مڙي آيا فطرت سان فهيم
ٿئي اجازت جنگ جي اي ڪريم ابن ڪريم
سخن ان کي شاھ چيو سالم قلب سليم
اونهين ملائڪ آهيو هي بشري تعليم
اونهان جي انين ج جڙي عزم جنگ جزيم
اسين سيد صورت موٽيون ڪيون مردن جئين مهيم
تري تحتالشراجي نئين هٽئون رڪ رحيم
هوُ محڪم مستقيم پر امر نه ٿيو انڪي
ملڪ تابع مير جا فلڪ سپ غلام
لوح قلم ۽ ڪرسي هوُ منجھ حڪام
عرشيائين آءُ ڪٽي ڪائي چڏيان يان خام

زمين پائين ته آءُ ڳهانهي بيهودا بدنام

امرسندو علام مڙني سر تي منيو

64

ٽري پر ڪينڪي آڳي جي تقدير

تنڪي تقبير آڏي اچي ڪان ڪا

مشل ڪشا مير مدد نه منگي ڪنهن ملا

جئين جئين سوڙ سختي تنين تنين شڪر ۾ شبير

پنجاه اصحاب شيد ٿيا پلا بينظير

لڪڻ لکيو ناهن ڪو تعين جي تحرير

پاسي لڳي پارس جي اورٿيا اڪسير

ماٿيائون صدارت جو سريرڪنبڪ مان ڪوسين جي

ويهه تن باقي بچا نسوروئي نور

لرزو زين زمن ۾ پيو ڪرسيءَ منجھ ڪلور

هانجو هھڙو ڪون ٿيو اڳي هي دستور

زرو ناهن يزيدجو هي محبت جو مزڪور

سيفي شور ڪوپر وجهي ڪٿيهين

67

ڪوپر وجهي ڪٿهين سريفانو شان

ڳهر سو ڳهوٽ ٿئي ڳوءِ اهيو ميدان

البلد اشد البلا اهڙوئي امڪان

جو خنجر جهلي خان سو پڏرو اچي پڙ ۾

ڪوپر وجهي ڪٿهين محبت سندي مام

منجهه نظاري ناز جي ڪها تڪ هٽي هام

اصل آدم تي رهي مرون اي ملام

لا تقربٰي هٰذه شجرت امر منجهه الهام

تقدير لاٿو تهن کي مٿان بالا بام

سومنجيمهندم آيو ڪربلا قيام

پيداٿيو تنهن پٺ مان ڪفر ۽ اسلام

اتي ظاهر ڪونه يزيد هونڪي شيطاني شام

لڏي ڪشتي نوح جي مٿان ان مقام

سختي ويل سپن جي سيد جهلي سام

خضر يحيٰ ذڪريا ٻيا پڻ نالي نام

منجهه نظاري ناز جي ڪسي ٿيا قتل عام

فوج خارج خام فلڪ چاڙهي آيو

69

آب نه رهيو اپ ۾ نڪو زير زمين

متقي مسڪين رهيا انهيءَ رنج ۾

اٿي اميرن سعو ڪيو قتل جو سامان

سنبت جو ڏنو وهلووزيرن

حضرت عبداللہ ابن مسلم آيو منجهان تن

عرض ڪيائين امام کي مٿي قدمن

ابي اول سرڏنو سرورمنجهان ساٿين

آءُ به اول سر ڏيان اڳيان عزيزن

حملا ڪري هليو هاشمي مٿي حربن

گهوڙو گهوٽ اٿاريو سف ۾ سوارن

ڏسي تاءُ ترارجو گوشو ڪيو گدڙن

سرڪشن جا سر وڍي هٽي ذڙ ڏڙن

وڏائين مسلم مير حسين مارو منجه موڳن

تيرها تسبيون ٿي پڙهيون مٿي تن ملڪن

مرڪيو ۾ مردن جام پيتائون زولق جو

71

پوءِ اٿيو چاچو ان جو جعفر ابن عقيل

ڪنبي جنهنجي ڪان پئي حبش چين سهيل

هٽي هٿائي هزارن کي پڳائين مرجا ميل

ڪيائين تڪ ترار سان تهين هنڌ طفيل

ڪري ڪني سان ڪيل جام پيتائون زونق جو

72

عبد الرحمٰن بن عقيل ان گڏ طرف رڻ جي ٿيو تيار

ماري مروانين کي تڪ ڪيائين تڪرار

سر ڏئي سردار سرخرو ٿيو شاھ سان

73

پوءِ پوٽا جعفر طيارجا آيا پڙ ۾ پهلوان

محمد ابن عبالله جعفر ٻئي جوان

پلا پاڻڇ شاھ جا نڪري پيا نيشان

افضل ڏوهٽا علئ جا مرڪيا منجھ ميدان

وسائي سروين جئين بادل جي باران

ان جون تراريون وڄ جئين چمڪيون ۾ چوگان

حملا هزارن تي ڪري ڪٺائون ڪفران

مئخاني ۾ مئخان پي طهورا پر ٿيا

پي طهورا پر ٿيا شهزادا شهيد

ان کي سدا عيد ماتم مسڪين کي

74

ان دم عبدالله شهزادو آيو ابن امام حسن

اچي مام حسين جا چميائين چرن

اسين هِت هُتِ آهيوشهنشاهه سرن

ڏئي امر امير چيو ابا پرور کي پرن

ڏبي وئي ڏرن ڏسي اڄ اهلبيت جي

76

ڏسي اڄ اهلبيت جي ڪوثر ٿيو ڪارو

آسمان اندوهه ۾ ڪڙهي رهيو ڪارو

اصل هو اڇو گهٽو صاف صفا سارو

موت ڏنائين مارو ناحق اولاد علئ تي

ڪاهي ڪربلا تي سٿياءِ سوار

ڪهي ڪافر ڪيترا ڏنو سر سردار

77

قاسم پاءُ کي ويندي تنهن وار

جئيڻ جي پچارِشاهه ڇڏي رڻ سنبهو

هلي قاسم امام وٽ آيو ساڻ امام

اچي ڪيو امام کي سورهه مرد سلام

79

گهريائين رخصت جنگ جي تهين هنڌه تمام

شهزادي کي شاه چيو قربئون هئي هي ڪلام

ره تون همراه عابد سين گڏ جي ڏسوشام

اوهين سعيو ڪيو سفر جو هنجوهت مقام

امرمنجي احڪام دانه ديررينو آيو

80

خان خيمي ۾ گهريو ٿي دالاور دلگير پيو ياد

جوان کي تعويذ سندو تفسير تهين وقت تهرير

پڙهيائين پهنجي پيءُ جو

81

جان ڏسي ته ان ۾ آهي سارو جواب

سوال ڪ قصو ڪربلا جو قهر آهي قتال

ات قاسم ادي مهنجي اڳيان ٿج لوهوم لال

پير ۾رڪج پوئتي ڏسي ظلم زوال

آيو ڪٽي امام ڏي اهي دست خط في الحال

حضرت هي اکر اوهان جي پاءَ جا

مڙئي هي مقال اندم شادي جو ڪيو خيرالبشرخيال

خطبو خيمي ۾ پڙيو خطم خوش خمال

واعدي تي وصال ڪيو وفادار وقت جي

82

ڏئي لائون گهوٽ کي سينگاريو سردار
خلعت خاص حسن جي جبو قبا دستار
چئي مبارڪ خوش ٿيو سپڪو خرد ڪبار
ايو آواز مقتل مان ڪو سنبري اچي سوار
هاتڪ حسيني آه ڪو جيڙي جو جونهجار
جيڪو آهي ته اچي نڪري ٿيءَ نروار
هڪل سٽندي ها شمي ٿيو تهين دم تيار
اچي چمياءَ قدم شاه جا امر وني اظهار
اڀريو آفتاب جيئن طلو ڪري تڪرار
مشرڪ جي ميدان ۾ وڌائين حشر جو هلڪار
مات مريخ زهل ٿيو ڏسي يزداني جنسار
تقرير تهين وقت جي لکي ناهن شمار
ڄاڻي جا ٽڻ هار جيڪي وهيو واپريو

83

صف پيادن جي پڳي پڳا صف سوار

قلبگه تي ڪاه ڪئي ببرجي اختيار

عمر ارزق ڪي چئي پڏري هي پچار

ڪنائين شامي ڪيترا ڪوفي جا قندار

ڪرڪا تبدير جنگ جي اٿي ٿي ءَ

اڳوار گابذو گسا يو جنگ ڪان پوءِ ڏسي پلڪار

ارزق اوڏو ٿي چيو عمر سڻ اخبار

تهنجو نيوهن ڪينڪي منجهان دنيان دار

وڑهڻ وڑهندن سان ڪجي ناجي هي بنار

نالو ناني جو انجي طله ياسين تبار

هن چوڪرن سان ڪئين وڑهان آءَ وڏو منجه چمار

تيرها هيءِ تنوار ڪري بينو ڪارهون

84

چيو عمر هن جوان ڪيا همزه جيئن حيران

آيو مثل اسد الله جي پڑمِ پهلوان

افراسياب ان اڳيان رستم چا دستان

85

گوشو هن ڪيو تر ٿيو تا بان

نالي نرلمان نه رهي هتي اسفند بيزان

گودرگرگين هن مهندان سپئي زال زنان

تون آهين وڏو شام جو

ڪو پوڪا روان ارزق لاجواب ٿيو

عمر وٽ عنان هوا چار پٽ پليد جا

جنگي بي بيان پهريائين نندي پٽ تي

چيائين ڏس عرب جو اخوان سو اٿيو تابش تاب ڪان

طول ڪري طوفان انتي قاسم شهزادو آيو شاهي رڪي شان

86

ڪري تڪترار سان ڪنائين ڪفرآن

سيف غملافي

ڪياءِ پهنجي هنجي ڪياءِ عيان

اٿي آيو ان جو پاءَ

بيو پڙ ۾ پهلوان

تهن کي ماري پاڙس جي مڙه تي هنيا ۽ ميزان

87

ٿيون آيو سوٽي تڪ ڪيا ۽ گيدي سر گردآن

چوٿون چار تڪ ڪري آيوپخبين تي پهلوان

ان دم ارزق کي ٿيو اونڌو سپ جهان

قهري لڳس ڪان اندر ۾ افسوس

88

جو پهرياءِ مئا پٽ پليد جا ٿيا چورنگ چار پار
تڏهن ڪاهي گهوڙو ڪوپ مان هليو طرف شهسوار
توهي ڪٺا شام جا ڪو پا ڪامنگار
هي تهنجي هٿ ۾ تيز تکي تلوار
انهين سان جي ماريه ءَ سي آهن بي سيار
چياءَ چرٺا اچي چڪ تون زيرڪ ذلفقار
ڏس همٿ هٿ جي پرءَ سندي هشيار
هٿ اهوهي حيدري جولاهي لک هزار
پنجي ڳڙه خيبر جهڙا ڪهي عمر انتر اپارس

صفدر سٺي صف کي روڙي سپه سالار
تڏهن اچي ميدان ۾ ڪيائون نيزي بازي نروار
هزارن کي ٿي هنر ڪيا ان شاميءِ شوم شرار
اڳئين ڪان اڳوار تير گهوڙي کي هٽي

89

پيادو ٿي پڙ ۾ بينو بخردار

تڏهن ڪوتل ڪشي موڪليو اڪبر هٿ اظهار

سوره چڙهي سيگهه ۾ ٿيو تنهن دم تيار

اتي ازرق آيو حملي ٿيا حملي ري حوشيار

ات شهزاده انکي چيو ڏس چني تنگ تڪرار

جئين هيٺ ڏنائين تئين نيزولڳس نروار

پهَسِ ڪري پيٿ هيٺون ڪياءِ گهوڙي جي گزار

ماري اومڪار پوءِ آيو شهزادو شاه ڏي

90

آيو شهزادو شاه ڏي اهل نسب امير

چياءِ چاچا ڪهان سپ ڪفار پر اج ڪيو دلگير

شاه چيو ابا اج اوهان ڪارڻ ڪوثرجام ڪشير

هلي ڏي دلاسو اهل حرم کي آهن دلگير

اچي بخشيائون ادب سان ملا ڪير

هلڻ وقت هاجو ٿيو سو چاٽي رب قدير

موٽي مقتل ڏي هليو ڪٽي سبق قدير

کهي ڪفارن کي ڪياءِ سو سقير

سرڪش ستي شام جا مڙي نه مدني مير

ڪوپا ڪوفي جا ڪٽي مڪي ماه منير

هاشميءِ هٿايا اميا ڪرد ڪبير

بوترابيءَ پيليا سگ سفياني خنزير

عليءَ پوٽي اڏڪيا معاوياڻي مسخير

حسن ۽ حسين جي اڳيا چا يزداني ضمير

مقصد ان جو ميراج سان پين شهادت شير

حوران حيران مڪانتي تن خاص جو ضمير

تڏهن وڏائون سر تي تيرتن

91

ارض تي سرعلم تي روح رضواني ڪل سير

تيرها تخت سرير ماڻيائون معرفت جو

92

سوره آيا سنبري ڪاهي قلعه وير

پڙم پري پيرڪيائون رڪ جي

93

راند ڪيائون رڪ جي ڪني سان ڪيلي

ڪهي ڪفارن ڪي رت وڏائون ريلي

مرڪيا منجه ميلي حسن ميرحسين سان

94

شجاعت شاهن جي ڪندو ڪير بيان
هلي آيو هيڪڙو جام پڙم پهلوان
تنهن ويل تابستان پيو ڪرڳل ڪوفين ۾

95

ڪيهرڳل هو ڪوفن ۾ جي شامي هو ِشَر
ڏسي قوت قهر جي پڳن ڪرايون ڪمر
چي هي مڙيئي هاشمي حمزه جا همسر
ڏبي وئي ڌرن ملڪن ٿي ماتام ڪيو
ڪري سگهندو ڪونڪو شارح شرح بيان
خبر سپ خالق کي جو سمجهي سرسبحان
پيو هرڪوئي حيران عبرت ۽ افسوس ۾

96

عبرت ۽ افسوس ۾ ٿيو عالم آوارو
فلڪ ان فراق کان ڪڙهي رهيو ڪارو
اصل هو اڇو گهٽون صاف صفا سارو
موت ڏنا ۽ مارو محبت جي ميدان ۾
پروجهه کان پاسي ٿيو اي نهاني راز
عشق سندو آواز آيو سر امام جي

97

امام جي امر ۾ هئي عليءَ جي آل

سرڏنائون سٽ ۾ ٿيا لوهو ۾ لال

پيتائون پر ڪري ڪوثر جام زلال

فاني ڏي ذات جو جامع تن جمال

ڪسڻ ويل ڪمال ڏنائون ڏاتار جو

98

مورنه مڙن مچه کان پتنگن ڪيو پرواز

اڏاٽا اورڪري جت شمعو ٿيو ساز

ڪيائون قوازنتهين تابستان۾

99

مانجهي مڙن نه مچ کان پيرنه پري ٿين

عشق مجهلي اڏين تي آٽي سر سخين

کارڻ جوت جمال جي جيءُ جلايوڏين

پاسي نه ڪنڌ ڪرن تقوا لباس ان جو

100

ته مستقي محبوب جڏهن جڏهن

شاه سڏاريو رسيو راز مخفي کي عالم الغيوب

سريو سپ مطلوب مقصد ان جي من ۾

101

ڏسي قاسم ڪسندو ٿيا شاھ جا پائر بي تاب
عباس علمدار ڪيا عالمگير اتاب
ابابڪر عمر عثمان عون جعفر سنبري ٿيا شتاب
علي اڪبر ات ڪيا حملي تي حساب
هاشمن هلاڪ ڪيا خارج خراب
هئا هيڪانڌا شاھ سان همسرهم رڪاب
جانب ساڻ جناب مرڪيا ان ميدان ۾

102

ذڪر شهادت شاھ جو بحري بي پايان
ڪري سگھندو ڪونڪو مورو ڪو مردان
مٿي وسايائون مينگھ جئين تيرن جو طوفان
ڪهي ڪافر ڪيترا ڪيا ئون حملي سان حيران
ته هڪ هزار نوسو نو زخم لڳا ته به سارهايائون سبحان
خون جاري هو زخمن مان ته به ذڪر حق زبان
تڏهن خنجر ڪٽي خارج هليو جلد ڪري جولان
قبله روءِ منهن ڪري وينو سيد شاھ سبحان

نيت ڪيائون نماز جي منجهہ رڪوع جي ارڪان

تيرها تمام تان ڪري ڪيو نا مور ندان

سر سجدي ۾ سلطان تئين مرڪيو محشر ماڳ ۾

بنده زوار شاهنواز فقير شر حيدري مرحوم

جو لکيو دعا اهي ته الله پاڪ سندن پنجتن پاڪ جي شفاعت نصب ڪر

20/10/85

ۓ ان کي محفوظ ڪرڻ وارو جناب استاد عنايت علي ۓ ٻيا ڪافي ڪتاب به لکيا پهنجي هٿن سان

ڪمپيوٽر تي ٽائپ ڪرڻ واري ساران وزير

بسم اللّٰہ ارحمٰن ارحيم

مرشيه سيد ثابت علي

1

ڪربلا جو ڪروان سالار زين العا بدين

رڻ مئون راهي ٿيو مديني پار زين العابدين

قبر تي بابي جي روئي زار زين العا بدين

چو ٿي هرهر بادل افگار زين العابدين

2

اي منهجا بابا مديني جا مسافر الوداع

ڪربلا ڪوني ڪهه ئي شام لشڪر الوداع

چا چون توکي سندءِ ناموس بي پرالوداع

الوداع چئي بيڪس بيمار زين لعا بدين

3

الوداع اي مصطفيٰ جا نور نيڻ ٺار

الوداع اي مرتضيٰ مولا علي جا من قرار

الوداع اي فا طمه زهرا جا جاني غمگسار

ڏس هي تنهجولاڏلو دلدار زين العا بدين

4

چا چوان تو بعد بابا چا اسان سان جو حال هو

قيد هو زنجيرهو حسرت پريو احوال هو

بيڪسي ۽ بند ۾ ساعت به ساعت سال هو

ان سوا عاجز هو ڪيو آزار زينالعابدين

5

سرابا تنهججو هو اگ ۾ نوڪ نيزي تي سوار

تنهن پٺيءَ تنهجي يتيمن ٿي رنو رت زارزار

تنهن جي پر ڏينهن جي اڳ ۾ پير پيادو هٿ مهار

هولٿين جو كاروان سالار زينالعابدين

6

تنهجي سر نيزي ٿي سبحان الذي اسريٰ ٿي چيو

مون به تنهجو سر ڏسي هر لحظ واويلا ٿي چيو

قد الرضينا باالقضا سپ عترت عضميٰ ٿي چيو

كيو ٿي صبر و شكرجو اقرار زين العابدين

7

اي ابا سر تنهجو اڳ ۾ سر وڌين جو هو امام

قيدين جي كافلي جو منهنجي سر هو اهتمام

مون ٿي تنهجي سر كي هر هر سرنوائي كيو سلام

هو مدامي خاص خدمت گار زين العابدين

8

اي ابا تنهجي سكينه توكي ساري ٿي سدا

هٿ هٿي سر تي ٿي هر هر چيائين اي منهجا خدا

هاٽي منهجو بابو مونكئون كهڙي قسمت كيو جدا

اي ادا بابي جي لهه كا سار زين العابدين

9

اي ابا جڏهن شام وياسين شام حاڪم جي حضور

ان به ظالم ظلم ۾ نه ڪيو ڪنهن پر قصور

اهل عصمت سپ سڏائي تخت ويو پر غرور

چيائين هي زندان آيا زار زين العابدين

10

تنهجي بابي مون سين دعويٰ بادشاهي تي ڪئي

ان سبب آخر اونهانجي سر تي هي آفت رسي

هاڻ هن صورت ۾ ڏس آخر ته ڪنهن جي فتح ٿي

ڪنهن جي سچ ٿي سروري سرڪار زين العابدين

11

مون ٿي انڪي چونڪ اي ملعون ملحد نابڪار

فتح تنهجي ناهي فاسق اجائي فخر و افتخار

پنهجي پيغمر جو نائب قتل ڪرائي خاڪ سار

ڪئي يتيم و بيڪس وبي يار زين العابدين

12

هاءِ پيغمر جا پيارا ڪربلا ۾ قتل ٿيا

ٿاڦئي ڪوثر جا جاني خاڪ ۽ رت ۾ رليا

تنهجا بيڪس اڄ ڪئون هئي هئي العتش چوندا رهيا

ان جي حسرت هو اکن خون بار زين العابدين

13

اي ستمگر ڏس ته آخر مصطفيٰ سان وير ڪيئي

ڏس ته اي دشمن خدا جا پهنجو دشمن ڪير ڪيئي

بار لعنت جو منافق پنهني سر تي ڍير ڪيئي

آهي دانهين در ڌڻي حقدار زين العابدين

14

اي يزيد هن فتح تي خوشي نه ڪر سڻ ڳالھ ڪن

جي ستم تو ڪيا اي ڪافر دين دشمن سرپلن

سي نه يهيودين ڪيا نه نسرانن نه ٻئي ڪنهن ڪافرن

حشر ۾ تو سين ڪندو تڪرار زين العابدين

15

اي يزيد هن دولت دنيان تي ناهي اعتبار

سک ۾ ڏک هن ماڳ مانجهاندي جا آهن ڏيهن چار

ڏس ته ڪنهنجي بادشاهي آهي برقرار

ٻڌ ته منصب جي ڪري گفتار زين العابدين

16

منهجو بابو مصطفيٰ جو صاحب دستار آهه

سو خدا جي ڪارخاني جو سدا مختيار آهه

آهي صاحب سڪ سرڪار زين العابدين

17

ڪئي خدا اطاعت اسان جي فرض سڀ ڪنهن باب ۾

۽ به ڪئي نازل اسان جي انماالقاب ۾

ٿا پڙهن ختبا اسان جا منبر و محراب ۾

آهي دائم دين جو سردار زين العابدين

18

اسين رسول الله جا آهيون جگرگوشه شهيد

اسين رضا تي آهيون راضي جاڻي رب وحيد

پنهجي حق تي رهج ثابت سر ڏنا سين اي يزيد

چاڪري توسين تڙيل تڪرار زين العابدين

19

هيئين چئي مظلوم هئي هئي ڪيو رنو رت زار زار

پئي ڪچهري ڪمڪ ۾شور قيامت آشڪار

و ستم وا حسرتا جوغلغلو هنڌ هر ڪنار

هو ابي جي ڏک ۾ ماتمدار زين العابدين

20

تڏهن ٿي ان خارجي خجل رخصت ڏني مظلوم کي

ڪربلا مظلوم پٽ آيو ابي جي قبر تي

بابي جي تي روئي هن طرح زاري ڪري

هئي روانو ٿيو مديني پار زين العابدين

21

اي امام دوسرا ثابت علي تنهجو غلام

شاهه زين العابدين چئي توتي صلواتو سلام

پنهجي فدوي تي نظرڪر يام امام ابن امام

اي دو عالم جا سچا سردار زين العابدين

مرثيه سيد ثابت علي شاهه

اي خدا جي لاڏلا سردار سرور يا حسين

مصطفيٰ جا ساهه نيڻن ٺار دلبر يا حسين

مرتضيٰ سهجئون نپائين جيءَ برابر يا حسين

ظالمن ناحق رنجائين واءِ پرپر يا حسين

2

تنهجو نانو مصطفيٰ سردار جمله مرسلين

مرضيٰ پيءُ تنهجو شير حق امام انس جن

قدر تنهجو ڪربلا ۾ ڪون چاتو ڪافرن

وهي مٽين چوڌار ڦهري ڪار لشڪر يا حسين

3

هڪڙي ڏينهن تو کي نبيءَ پنهجي ڪلهي تي چاڙهيو

منجهه مدينه ٿي گميو تو شاهه ڪئون دل شاد هو

جابر انصاري ڏسي هن حال ۾ توکي چيو

واهه پلي گهوڙي چڙهين اي نيڪ نيگر يا حسين

4

منهن ڪري تنهن ڏي نبي فرمايو اي جابر نهار

آءَ بلو گهوڙو آهيان هي بلو آهي سوار

هي پرين آهي گڏون پيارو اڱيون پروردگار

هي شرف تهنجو اول ڪئون تان به آخر ياحيسن

5

ترڪ دنيان راس ڪل عبادت اختيار ڪيو

فقر ۽ فاقومڙوئي پاڻ تي هموار ڪيو

ٿي مجاور مصطفيٰ جو دين ٿي اظهار ڪيو

ٿي گذاريو گوشه خلوت ۾ يڪسر يا حسين

6ِ

دشمنن جي دور ۾ نت پي رهڻ دشوار ٿيو

ويرين جي وير ڪئون نت پي رهڻ لاچار ٿيو

طرف مڪي جي مسافر ٿي هلڻ اختيار ڪيو

رت رنو توکي ڏسي ملڪن مسافر ياحسين

7

تهجي وڇڙڻ ڪئون مدينه ۾ ٿي قيامت ٿي قيام

روح پيو گهر گهر ۾ غمگين ٿيا سي خاص عام

جڏهن اچي ناني جي روضي ۾ ڏنئي روئندي سلام

مصطفي چيو آءَ دلجا دوست دلبر ياحسين

8

اي جگر جاني خدا جي دوست جا پيارا پسر

وير ڪئون ويرن جي بيوطنا مسافر خون جگر

دشمنن جي دور ۾ تو سر لڪايو هي سفر

مڙس ٿي هن محنتن ۾ رهج صابر ياحيسن

9

نور نيڻن ٺار ناني ٿي نپا يئي ناز سان

رات ڏيهن تهنجو رضائون ٿي رکياءِ

سڀ راز سان ظالمن جي ظلم کئون

سنبرئين سفر جي ساز سان

الوداع هئي هئي نبي جا پٽ مسافر ياحسين

10

موڪلائي مڙني کئون مانجهي مسافر ٿي هليو

مير مڪي ڏي مدينه کئون مهاجر ٿي هليو

ٿي رضا تي راضي ڪعبه جو مجاور عي هليو

خلق خوش عي چيو ڪ آسردار سرور ياحسين

11

ڪوفين ڪوڙا نيا پا پي ٻيي تو ڏي مڪا

ته اي امام المسلمين ڏهٿا نبي جاهيڏي آءِ

تهنجي قدمن جي اسان کي آرزو آهي سدا

قون امير آهين اسين سڀ تهنجا لشڪرياحسين

قاصدن تي قاصدن جو ٿي مڙي رستو لڳو

پي ٻيي نامن تي نامن جو اچي انبوه ٿيو

توکي جيئن رتبه شهادت جو ازل کئون هو لکيو

هي جفائون هي بلائون هيون مقدر ياحسين

ٿي رضا تي راضي ان سيد سفر جو ساز ڪيو

هن دغا بازن جي دعوت کي مڃڻ لا چار ٿيو

قافله سالار امت ڪافله ڪاهي هليو

اڳيم عزرائيل ٿيو سونهون مقرر ياحسين

14

اهل ۽ اطفال سڀ هادي ڪري همراه هليو

هن طرف ڪوفين ۽ شامن جي ڪٽڪ ۾ ميڙ ٿيو

موت ۽ تقدير هئي حالت ڏسي هڪبئي کي چيو

هئي ڪهن ٿا ڪوني ڪعبه جا ڪبوتر ياحسين

15

شاه بازو آشيان جسم جان مصطفي

مرغ دست آموز حيدر گوهر خيرانسا

بلبل دستان باغ انبيا او وليا

ظلم جي ڦا هي ۾ ڦاٿين واءَ پرپريا حسين

16

هئي هليا هن جي هدايت ڪاڻ ڏک برسر ڪري

هي هلياڪونيا ڪتن جي وا عدن تي ور ڪري

هو سپئي سنبري يامسافر ميرتي لشڪرڪري

هواٿيا هن جي عداوت ڪاڻ يڪسر ياحسين

17

منزلن تي منزلون ڪا هيئون ٿي تان ازقضا

ٿيو گزارو قا فلي جوسرزمين ڪربلا

شاه جي گهوڙي جو اٽڪيو پير پٽ ۾ هئي بلا

شور ويو ارضو سماءَ ۾ مثل محشر ياحسين

18

شاه چيو هن پٽ جو چاهي ناءَ اي يارو چئو

عرض ڪيو يارن ته ڪربلا ناءَ هن سندو

شاه جئين هن ڪربلا جو ناءَ يارن کان ٻڌو

19

پيو لهي گهوڙي تئون چيائين الله اڪبرياحسين

اوٿيو جهو ڪيوانئن ڪي ساٿيو سنبري وهو

هي اسان جي ڪافلي جو پيرتهن پٽ ۾ پيو

جهن ۾ سر ويڊبا ۽ سپ اسباب لٽبا جوبحجو

پي پٽن جا مرندا پائن جا برادر ياحسين

20

هاءِ هن بهن تي رفيقورت اسانجا هار با
مير ٿي مضلوم هن موزن هٿئون هت ماربا
واءَ سروڊبا ۽ گهر لٽبا ۽ طنبو ٻاربا
ٻار ٻاڪاري ڪندا هت خاڪ برسرياحسين

21

مصطفي جي باغ جا وڻ ويندا هي ويڍل
مرتضا جامن موهن ڪوني ڪهندا هي هي ڪٺل
طفل ٻاٽي ڪي سڪا ئي تير هٽندا هي تڙيل
هي ڪندا قتلعام هت اولاد حيدر ياحسين

22

مسلم مظلوم جا معصوم هت هڙندا تمام
جعفرطيار جي پوٽن جا هت ٿيندا مقام
ڪور ڪوفي جيئن ڪندا هن قافلي تي قتل عام
شوم شامي تئين ڪندا سردار بي سر ياحسين

23

ٻار بڪشا ئيندا ڪه اينجا خون ماخوهند ريخت
آبروئي ما بخاڪ ڪربلا خوا بند ريخت
هرگل ڪر باغ دين است ازجفا خواهندريخت

ازتگرگ تيربرق تيغ خجر ياحسين

24

لهي پيو گهوڙِي تئون سرورارضا بقضا ڪري

موت جو مهمان وينو خيمه ڪي برپاڪري

ڪور ڪوفي شوم شامي سپ اٿيا حمله ڪري

هئي هليا موذي مڙي مارڻ مسافر ياحسين

25

وير ڪي ويڙهيائون وچ ۾ جاءِ تي ٿيا جاءِگير

سامهان ٿيا شاه جي ڪوفي جا ڪتا شامي شرير

موت جا مارو وڳا جنگي نغارا ۽ نغير

ڪربلا ۾ ڪوس ٿيو چاڪوس اڪبر يا حسين

26

يا ستم جا سياه چاڻن يا اجاين جا جگر

يا حبساچاڻن شهيدن جا ويا تيغ و تبر

آءُ نه چاڻان ڪئين چوان هن ماجري جي مختصر

تاه طاقت تان دڪان هي حال يڪسر يا حسين

27

خابر ٿا موت جون خبرون رساڻن شاه ڪي

انما جي باغ جي نخل يريد الله کي

گلشن ايمان جي ريحان رسول الله کي

که اي نبيءَ جا نور نيڻن ٺار انور يا حسين

28

هن طرف قاسم رهيو هن هنڌ علي اڪبر رهيو

هڪ طرف عباس عون ٻي طرف جعفر رهيو

هت رهيا مسلم جا پٽ احمد ۽ هٿ اصغر رهيو

سڀ لڏيا ساٿي اتي توبهي سفرڪر يا حسين

29

پائر پائين پانجن سيني لڏيو اٿي لڏ

سر وڍائي پاڻ کي ٿي پهنجي پيارن ساڻ گڏ

ڪربلا ٿي شهر خاموشان اچي هاڻي تونبه اڏ

شهر رئ سردار ڪونهي آءُ سرور يا حسين

30

جڏهن لنگائي پهجا وارا ٿيا سڀ سرخرو

هيڪلوٿيو شاه حملو ڪيو ڪٽڪ از چار سو

منهن ۾ تيرن جي جڏهن ٿيو شاه زخمي موبمو

ضعف ڪئون پٽ تي ڪريو گهوڙي تئون سرور يا حسين

31

هر طرف نگريست جز هق آشنائي رانديد

خويـــــش راميـد يـد تنها آهي زاري ۾ ڪشيد

تان دم آخر شر شمر بد اخر دررسيد

از پئي زبحش ڪشيده تير خنجر ياحسين

32

آخر ان مظلوم جو سر شمر ظالم ڪيو جدا

نيزي تي چاڙهي ڪيائون قوم جو قبلو نما

سر شهيدن جا سپئي تيزن مٿي چڙهڻ لڳا

حشر ٿيو نيزي چڙهيا خرشيد انور يا حسين

33

وار گرد آلود ۽ زلفن جا ڪري لوهو ۾ لعل

رت پريو منهن ڪيو مدينه ڏي نبي جي نونهال

يا رسول الله پس پهنجي پيارن جا حوال

ٿي لکئي جهنجي وصيت ڪاڻ دفتر ياحسين

34

پاڪ پيشاني ڪ جهن ڪي ٿي چمي نت چاه سان

پرزا پرزا ٿي رهي تيرن تکن جي تاءَ کان

رت پريا چپ چکندي چميندي نه ڊائين ڊاومان

ظالمن ڪيا ضايع وخسته بخنجرياحسين

35

هي جسو جهن کي ڍڪيائون خلعتون ٿي خوبتر

سرلٿي لاشي کي ڪامل ڪفن چئي دفن ڪر

مينهن جا قطرا ڪڏهن جهن تي نه سهندو هئين مگر

تير باران تهن تي ڪئي ڪوفه جي لشڪر ياحسين

36

هئي سنهارو سر ته سينو تهنجو جهن جي جاءَ هو

هٿ حمايت جو سندو اڏار هو هاءَ خوني خرنچه

جي نيزي تي ڦرندو ڏٺو

يا محمد ماڙ ڪر بي ڪانهين واهر ياحسين

37

صبر ڪر ثابت علي هي واقعو آهي وڏو

مير جي مضلوم سر کي نيزي تي معراج ٿيو

هي ذبيع الله گرهن ڪافرن ڪوني ڪٺو

ٿيندو سپ امت جو شافع روز محشر ياحسين

38

راھ مهرش جو که بس باشد ترا اور هنمون
هر کجا ذکر ش بوداز ديده بکشا جوءِ خون
قالو انا الله و انا اليه الرا جعون
تان دهد ازدست خو يشت جام کوثر ياحسين

منقبت شان علي عليه السلام سيد ثابت علي

1

يا اميرالمومنين يا شاه مردان ياعلي
يا وصي المرسلين يا شيريزدان يا علي
تون نبي الله جو نائب سر سبحان ياعلي
تون ولي الله برحق راز رحمٰن ياعلي
تهنجي اطاعت فرض مطلق حکم قرآن ياعلي

2

مر چون مخلوق سپکو خالق اکبر سندو
پر نه خالق تهنکون خوش جو خصم پيغبرسندو
ءِ به پيغبر پٽيو جو مدعي حيدر سندو
پس خدا جو سو جو بندو عترت اطهر سندو
جهن جو اهڙو صدق سي مومن مسلمان ياعلي

3

توخدا جو دين ڪيو تو مصطفي جو دين ڪيو

ؑ خدا ؑ مصطفي جو دين تو ڪئون درس ٿيو

جو ڦريو توڪئون سو مومن ناهن مرسل ڪئون

ڦريو تحت سقرفي النار ٿيو

تهنجو ڪوثر تهنجو طوبي تهنجو رضوان ياعلي

4

جن مڃيو تو ڪي سي بر حق مصطفي جا امتي

مصطفي جا سي جي تهنجا سي رب جا رحمتي

جي نه تهنجا سي نه ڪنهنجا توڙي تهدل طاعتي

تهنجا دشمن دوزخي نت لعن لائق لانتي

تون اسلامي هدا تون دين اليمان ياعلي

5

آه حمزو پهريون اسدالله ؑ اسد الرسول ؑ

تون حمزه ڪئون به وڌهو جنگ قرارو قبول

تونبي جي هنڌ ستين ڪيو قتل ظاهر توقبول

يا ابواحسنين دامادي نبي زوج بتول

تهنجي پڳ تهنجا فدڪ جا باغ بستان ياعلي

6

تهنجي پڳ تهنجو مصلو تهنجي مسند
تهنجو تخت تو هٽي تيغا ڪئو هي سپڪو
تهنجو پاڳ بخت تهنجي هٿ حق فتح ڪاريو
ڪوٽ خيبر جهڙو سخت عمرانتر جڏهن
ڪئو تڏهن رهيو ڪنهنجونه رخت
ڪل ڪافر ٿيا مطالع عالم مسلمان ياعلي

7

بدرمِ تون حق بهادر لا فتا الاعلي احد مِ ناد علي
ڪر ڪل هٿم ٿيو جلي
پائر پائن ڪان ته به توڪئون ئي سپڪا پلي ڪڏهن
نه پچندڙ ملڪ وٺندڙ تون وصي تون ولي
تهنجو ام تهنجو نهي تهنجو فرمان ياعلي

8

جت بيا پڳا ات غيرفراري سندءَ
جت بيا ٿيا گوش گيرات هئي ڪرارب سندءَ
پڙه پچڻ ڪافر ڪهڻ هر جنگ جونجهاري
سندءِ مال دولت بيا لڻ هي درس دليندراي سندءِ

توکي ٿيو فخر فخري ارث رسولان ياعلي

9

جي چون مناو منکم تڏهن به تون صابرامام

کئيون غصب حق تهنجو مولا تان به تون

شاکر امام جن ڏٺي دنيان سي فاني دين

تهنجو بر دوام دور دور دين مذهب تهنجي

تا روز قيام تهنجا احکام وامرتنهجا ارکان ياعلي

10

تهنجو مذهب تهنجي ملت تهنجا احکام وامور

تهنجا تبع حق جا تبع سي به حق حاضر حضور

جي محب تهنجا سي مومن تهنجي حق حورو

قصور جي سندءَ منکر سي مشرک سيئي

کفار وکفور جن ۾ تهنجي خصم حق ردئي رسولان ياعلي

11

اي سندم حامي حمايت اي سندم پشت وپناھ

اي سندم وارث وسيلا اي سندم واھ واھر ۽

آءَ سندءَ درجو گدا تون هر دوجڳ جو بادشاھ ڏي ثنا خوان ياعلي

12

ياعلي ثابت علي تهنجي غلامن جو غلام

سارو جڳ تهنجو غلام ۽ سڀ جو تون آقا امام

جي سندءَ تهدل غلام اتي خدا راضي مدام

هي غلام جو غلام اتگڎ ڪري تو در سلام

الصلات وسلام اي شاه شاهان ياعلي

13

بسم اللّٰہ ارحمٰن ارحیم

منقبت شان علي عليه السلام بو علی قلندر

میں تم کو ولی خالق اکبر نہ کہوں

احمد جہ مدینہ ھے علی در نہ کھوں کیوں

تم بابا او شبر شبیر نہ کہوں کیوں

عالم میں تمیں شمس منور نہ کہوں کیوں

سردار دو عالم کے برادر نہ کہوں کیون

حيدر تم حيدرتم حيدر نہ کہوں کیوں

2

ھے تم نہ جبل فیل یہ یک دست پچھاڑا

یک مشت ید اللہ نے بربرکواکھا ڑا

طفلی م تو ازدہ کوکیا شاہ دو پرا

سارا لشکر صفیان کا تیردل دل نے لتاڑا

فرمین تم کو اللہ کا ببرنر نہ کہوں کیوں

حیدرتم حیدرتم حیدرنہ کہوں کیوں

3

جھندا شاہ مردان کا تو دنگل مین کھڑا کر

بت ٹوڑ زرہ فوڑ جگر جان سے لڑا کر

بڑچھی کی انی گبر کے سینے مین اڑا کر

یہ منقبت حیدر صفدرکا پڑھا کر

انا اعطینا الکو ثر نہ کہوں کیوں حیدر تم حیدر....

-4

تم کعب کا بت ٹوڑا ابوجہل کا مکھ موڑا

جچلا کہ لپٹ گردن خیبر کو کٹ ٹوڑا

پہمال کیا لشکر انتر کو نپٹ گھوڑا

بربر کو دو ٹکڑا کر کے لٹا مال نہ چھوڑا

مئدان مین یلدر گودر نہ کہون کیون

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

5

مرحب کا جگر فٹیگا جب تم نے الٹ جھٹکا

جھٹ کر کی پکڑ پٹ دیا مروان کو نیپٹ پٹکا

راحب نے کپٹ چھوڑا تو دل مین بہت فٹکا

تجہ دنکے کے دنکارسے بت خانہ مین بت فٹکا

مین بت شکن قاتل انتر نہ کہون

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

6

جھنڈا تیرا خرشید دوعالم میں علم ھے

تجھے نام نقش قران جملہ ختم ہے

تیرے وصف کے لکھنے سے مشر لوح قلم ہے

تحقیق محبون پہ تیرا لطف کرم ہے

دو جگ میں تمہیں شافع محشر نہ کہوں کیوں

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

7

خورشید کے جھل جھل میں درخشان تمہی ہو

یا عرش کے دروازی کا دربان تمھیں ہو

صنبل اور صنوبر میں خرامان تمیں ہو

یا قطب ستارون مین نمایاں تمہی ہو

ظاھر بہ خدا پردہ مین مظھر نہ کہون کیون

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

8

مخصوص تیرے سخن کرامت سے ہوا ہون

جنت مین داخل تیری مروت سے ہوا ہون

منظور عرض تیری مروت سے ہوا ہون

لا خوف بہ دل تیری جریت سے ہوا ہون

ای دل دریا سمندر نہ کہون کیون

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

9

وہ منکر ملعون جو مجھے دیکھ کے اکھڑے

او سر سے پکڑ کر پیروں زنجیر میں جکڑے

اوکر کے دغابازی پھر بھی ھم کو نہ پکڑے

مولا کے موالی کا ذرا پشم نہ اکھڑے

پھر شاہ مرداں کو دور آواز نہ کہوں کیوں

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

10

واحد کا ولی میں سگ ہوں تیرے نام کا تیرے در پے پڑا ھوں

لاتقنتو کے سہاری پھر پھر کے کھڑا ہوں

ھر دم تیرے محبت سے ہروقت جڑہوں

تیرے حضور میں شب روز میں عرضدار رہاہوں

تم صاحب لولاک ہو میں اطہر نہ کہوں کیوں

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

11

ہے دل میں منافق کے تیرے نام کا دھڑکا

جس دن میں سنا ہے تیرے کم کام کا کہڑکا

قبضہ جہ پکڑ کینچپے سم سام کا سڑکا

اک ٹکڑا جدا سر کا اک ٹکڑا جدا دڑ کا

دوشہ نبی پہ صآ حب میبر نہ کہوں کیوں

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

12

آدم سے ہوا کا جب تم نے میل کرایا

يونس کو مچلی کے پیٹ سے تونے چڑایا

یعقوب کو یوسف سے تم نے ملایا

نوح کو طوفان سے تم نے بچایا

مین تم کو ولیوں کا رہبر نہ کہوں کیوں

13

جب کیا میراج حضرت یا ر سڈایا

واہ واہ عجب یار اسرار دکھایا

اس عرش افلاک پہ اک شیر نظر آیا

اس شیر کے دھن اقدس میں اگشتری پایا

میں تم کو اللہ کا شیر ببرنر نہ کہوں کیوں

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

14

اس خارجی ملعون کی بنا جڑ سے اکیڑوں

لکڑی کو پکڑ کر کے اس کے دبر میں گھپڑوں

اس خارجی ملعون کے چمڑے کو اکیڑون

اور اس کے بھائي کونت جوتےکے تلے سے لتیڑوں

پھر اپنی مدد کو شاہ قمبر نہ کہوں کیوں

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

15

گلشن میں تمہین لعل اور ریحاان میں دیکھا

خوشبو تیرے گل خندان میں دیکھا

اور عشق تیرا بلبلستان میں دیکھا

تجھے روح دوعالم کے تن اندر نہ کہوں کیوں

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

16

هرگز نہ کرو دشمنی دین هم سے جگھڑا مولا کا محب ہوں

اس جا سے بھگڑا آیا هے باندھ خارجی تم کوڑ کا پگڑا

هٹ جائو اس جاءَ سے پھر کاْئوگے لکڑا

حیدر کو پیغمبر کا برادر نکہوں کیوں

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

17

هیبت سے تیرے بھیم کی چھاتی ہے دھڑکتی

تیرے نارےکے گنگور سے درتی هے دڑکتی

تیری ناری کے گنگور سے دل هے پھڑکتی

تیرے تیغ کے چمکار سے بجلی ہے چمکتی

تیرے نارے تکبیر سے دھرتی ہے دھکتی

تیرے قدرت اعظم کو اکبر نہ کہوں کیوں

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

18

سلیمان کو اس شیر سے تم نے آچھڑایا

ابراهیم کو اس نارسے گلزارکرایا

موسیٰ کوہ تور پر تم نے جلوہ دکھایا

عیسیٰ کو جھگل میں آبیار ملایا

میں تم کو شاہ قمبر نہ کہوں کیوں

19

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

جو کرتا ہے مغروری هم اس کو پکڑیں

موزی منافق کو جہنب میں دکھیڑیں

سر اس کا پکڑ کر زنجیر تلی جکڑیں

مولا کے موالی کا زرا پشم نہ اکھڑے

میں اللہ کے غضنفرکو سکندر نہ کہون کیوں

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

20

ھے ذات خداوند کا نور پنجتن پاک

حق نے کیا تجھے ای صاحب لولاک

کرتا ہے ملک نام تیرے ورد کا برافلاک

رکہتا هے هر نبی تیری زیارت کا اشتیاق

میں لشکر سرورر کو افسر نہ کہوں کیوں

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

21

یا فاطمہ بنت نبی سید سقلین

هیں ان کے دو فرزند خلف حضرت حسنین

بعد ان کے مالک زین العابدین مالک کونین

باقر و جعفر سے میرا عرض هے دل ریں

پھر میں موسیٰ کاظم کی آدھر نہ کہوں کیوں

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

22

میں مهر علی موسیٰ الرضا سی جاں لیا ہون

بہر نقی بہر تقی جام پیا ہوں

میں حسن عسکری سے کام لیا ہوں

میں مہر محمد مہدی کا نام لیا ہوں

بارہ اماموں کو میں رہبر نہ کہوں کیوں

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

23

ان بارہ اماموں کو سدا میں ہوں سوالی

بیشک میرے مولا بیشک میرے والی

نت دریا کے کنارے کھڑا ہو پارکرو والی

نت درپہ تیرے شرف ہے تیرے درشن کا سوالی

رحمت کے شفاعت کا اکابر نہ کہوں کیوں

حیدر تم حیدرتم حیدر نہ کہون کیون

24

بسم اللّٰہ ارحمٰن ارحیم

شاہ سرمند کا منقبت

منکر ہوا خاوند سے بندہ کہانا کیا روا

با اہلبیت مصطفیٰ جھڑا اٹانا کیا روا

جنگ احد میں بھاگ کر تنہا نبی کو چوڑ کر

کلمہ نبی کا بھول کر امت کہانا کیا روا

جب مصطفیٰ کهنے لگا لے آو کاغذ قلم

آه باب بن کر ظلم سے پرزه نہ دینا کیا روا

حضرت نبی سردارتھےے خاصے خدا کے یار تھے

رحلت نبی کی دیکھ کر کرنا بہانا کیا روا

رحلت نبی کی جب هوئي چیناگیا حق علی

ناحق امیرالمومنین جگ میں کہانا کیا روا

حق مرتضيٰ کا غصب کر او خود بخود سلطان

بنے ازدست حضرت کے توئے بعت نہ مانا کیا روا

باغ فدک کو چین کر رتبہ نہ مانے ال کا

بخثیش پیغمبر کی لو ٹ کر حجت کہانا کیا روا

کوئي منافق باگ کر درواز ٹوڑی ال

ال نبی کی نور کو ناحق ستانا کیا روا

گهر هاشم کا برباد کررتبہ امینون کو دیا

ال نبی پر ظلم کر مسلم کہان کیاروا

کعب خدا کا گهر بنا مهمار ان کا تها خلیل

اس خانہ الله مین کوئي بنانا کیا روا

نمازان پڑهن روزی رکن کرکی خدا کی

بندگی ال زهر کا شرنت پلنا کیاروا

حضرت حسن ابن علی چشم چراغ مصطفیٰ

اس کی جنازہ پاک کو تیرو لگا نا کیا روا

اول نبی مومن سبی اس شاہ کی بیعت کیا

اخر لڑائي کے لئے کربلا بنانا کیا روا

بیمار زین العابدین خستم جگر او ناوان

اس بیدار مظلوم کو پیدل چلانا کیا روا

جس گلی نازک اوپر بوسہ دیا خیرا ورا

اس گلے نازک اوپر خنجر چلانا کیا روا

او خاندان خاص تھا خادم تھا جس کا جبرائیل

اس مسلمینو شاہ کا خیمہ جلانا کیا روا

پڑھتے کلام اللہ کو مانے رسول اللہ کو

فرزند حضرت شاہ کا پر سر کٹانا کیا روا

مذھب رسول اللہ کا مذھب اسی کی آل کا

او خاص مذھب چوڑکر مذھب بنانا کیا روا

جس کو نکالے مصطفیﷺ اس کو بٹھانا کیا روا

جس کو بٹھاوی مصطفی ﷺ اس نکالنا کیا روا

سر کٹا سرمند کا ظالم نہ مانے یے سدا

جو رمز میں سمجھا نہیں منکر کو کہنا کیا روا

بسم اللّٰہ ارحمٰن ارحیم

منقبت بو علی قلندر

ای رونقی عرض سما زینت دھی عرش وعلا

خرشید قدرت راضي نور جمالي کبریا

شاہ سریر کن فکان مالک رکابے انس جان

جانے جھان روح رواں محبوب محبوبے خدا

بدردجا فرخے لکا شمس زضحیٰ نورالھدا

بھرے سخا کان عطا معجزنما مشکل کشا

ماھے نجم مھرے کرم عالی ھم فرخ جسم

انجم ھشم زرین علم معجز رقم صاحب لوا

اے رونقے این نہ چمن او مظھر خلق حسن

زیب زمین شاہ زمن صاحب سریرے لافتا

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

استاد جبريل امين علام علم اولين تفسير قرآن مبين

كشاف راز كبريا

عالى نسب والا حسب ماهى عجم شاه عرب

ضرغام دين حيدر لقب عالم ازو مشقل كشا

ماهى فروخے معرفت سپهرى مكرمت

سلطان عالى مرتبت مسند نثين كل كفا

بهرى امامت را گوهر نخل ولايت را ثمر

اوج شهامت را قمر برج قرامت راضيا

فرمان رواے بهر بر قسمت كن خلد سقر

حكمش بود حكم قدرام ش بود امرقضا

منشى آيات مبين قتواده حبل المتين بر

آسمان كرسى نشين بر عرش اعظم متقى

حاجت روائے مومنا مشكل كشائے دو جہان

روشن چراغ غره شان شاهنشہ عزو علا

مفتاح كفلے ممنوى آگاه اسرارى خفى

درواز علم نبى گنجينہ صدقو صفا

در معدنے فضل و هنر وى مخزن

علم و خبر طفرا منشورى قدر فجرا فرمان صفا

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

نفسی رسول مسطفی موصوف ازو صف ثنا

سر دفتر اهل کشا سرکرد عیش وعزا

گلدستہ گلزار دین کروی خرامان یقن

ثاقی تو فردوسے برین ساغرده اهل صفا

خورشید اوج برتری محری سپحر داورین

قربان برویت مثتری ای نیسر برج و سما

ای باعث امن واماں وی خسروی کون

و مکان فخر ی جهان شاه زمان زیب سریر لافتا

قران همہ درشان تو نہ آسمان قربان تو

عالم همہ مهمان تو ای منعم شاه گدا

ای دستگیربیکسان ای رحنماے گمرهان

ای واقف راز نہان آگاه از راے خدا

نورے الله العالمین هم نفس خیرالمرسیلن

یعثوب الدین حب المیتقن ای صاحب مشکل کشا

علام با علم و عمل رونق ده دین ملل

بیرار از کفر دغل پاکیزاز رجس و خطا

معجز نما عیسیٰ نفس شیرخدا فریاد رس

مشکل کشا مثلت نہ کس ای دستگیر دوسرا

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

نورے تو نفسے احمدے جسم تو نورے سرمدے

اول زعالم تو بدے بعد ازخلق ارض سما

درشان پاکت ای ولی نازل شده نادی علی

جبرائیل باصوت جلی خوانده بشانت لافتی

پیچیده از حکم و تو سر حورو ملک

جنو و بشرالنجم فلک شمس و قمر برق متر آب و حوا

شده مطیع حکم تو سر حورو ملک جن و بشر النجم فلک

شمس قمر برق متر آب حوا

سر گردن هر کس بود حکم سجوده بندگی

سریرختے امرت نهدا اشجار اجناو رگیا

بالاست قصرے شان تو تان رفعت ایوان تو

روح القدس دربان تو شهباز فکرے انبیا

اے بستر را ئے نبی هم رازهم نفسی وحی

و حامی بوقت بیکسی ای دوست حق روزے جزا

نورِ شمع بزم بحق زیر سپهر نہ طبق

گیرو ملک از تو سبق اے پیشوائے اولیا

برج امامت را شرف فخرے رسولان سلف

اے ذات گوہر کعبہ صدف این آبرو حاصل کرا

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

حيدر توئی صفدر توئی علم نبی را در توئی

سرور توئی لنگر توئی ای مفخر آل عبا

ای شهسواری لافتا وی تاجداری هل اتیٰ

فرمان روائی کل کفا شاهن شهے عزو علا

در رونقِ هر انجمن نورِ خدائے ظلمنن

درياء رحمت معجزن بر بندگان لطف خدا

اے نائب ختم الرسل حاجت روائے جزو کل

روئ قدت سروسرکل درباغ دين ای پيشوا

بحرِ عطا ابرکرم معجزنما والاحشم

سرخيل ارباب علم سردفتراهل کشا بنگر تو حالی هشم

ای پيشوائے متقين ای خسروی

روزے ببين بردرگهت مالی حبين

داردز ذات پاک تو اميد و غمناک تو

مدحت سرائے پاک تو هھهست سرتان پاخطا

گر چہ سيہ رو کرد است درمعصيت گو برده هست

ليکن بہ توبہ سپهر هِ هست درکارخود دست خدا

سر بيت نظمِکن فکان مالک رقاب انس و جان

سرمطلع الکونو مکان سر مان عيش عزو عُلا

هرکس کہ دست التجا در دامن پاک تو زد

پر یا قت جیبو آستین از گوهر مدعا

جز تو ندارد هیچ کس دربیکسی فریاد رس

لطف عنایت کرد اورا بود در دوسرا

تو بو علی راکئے محروم لطف عام خویش

هر گر تورا باشد عطا بر دشمنان خود شها

ذوالمنن دریاه رحمت معجزن

بر بندگان لطف خ

بسم اللہ ارحمٰن ارحیم

منقبت قلندر شهباز درشان امیرالمومنین

جام مہرِ علی است در دستم باد ازان جام خوردمم مستم

از دل پاک حیدری هستم قمر آندر قلندری بستم

حیدری قلندرو مستم بنده مرتضٰی علی هستم

سروری عا شقان مستانم هادی سالکان عرفانم

حیدری قلندرو مستم بنده مرتضیٰ علی هستم

اسد الله لعم یدالله هست   بنظیر کہ ذات الله هست

حجتہ الله هم قدرة الله ہست ولی الله هم منظر الله ہست

حیدری قلندرو مستم بنده مرتضیٰ علی هستم

وصی مصطفیٰ علی است بگو سروری اولیا علی است بگو

نور الیمان علی است بگو بخدا رہنما علی است بگو

حیدری قلندرو مستم بنده مرتضیٰ علی هستم

شاه اقلیم ہل اتی خدانم ملک تخت کل کفا خوانم

صاحب حرف لا فتی خوانم مالک تخت کل کفا خوانم

صاحب حرف لافتٰی خوانم والئي تاج انما خوانم

حیدری ،،،،،،

آن علی است ساقی کوثر آن علی است حاکم قضا وقدر

آن علی است قاسم نعیم سقر قنبرش رامنم بحجان قنبر

حیدری قلندرو مستم بنده مرتضیٰ علی هستم

حرف حق است بر شما گفتم بہ ازوقول مصطفیٰ گفتم

آنچ درو صف مرتضیٰ گفتم سراسرار بر ملا گفتم

سروری هر کہ مرتضیٰ انبیا باشد پیروی دین مصطفیٰ باشده

ورد او نام مرتضٰی باشد بیشک او شخص اولیا باشده

برائ مداح شاہ بہ پویم جز علی دیگر لنمے جولم

من علی دانم علی گویم چون نصیر کہ بندہ اولم

من شاہ پیر من اللہ است پیر نور ایمان حب شاہ من اللہ است

سائیہ لطف از پناہ من اللہ است صادقم شاہ من کواہ من است

او تپش روء یتی خدادانم نور خود چون زخود خدا دانم

ذات پاکش جدانمی دانم رتبئہ ذات مصطفٰی دانم

غیر حید ر گرحمے دانی کافراست یهودی و نصرانی

هست الیمان علی نمے دانی بپد یر این مسلمانی

برو ای خارجی خر احمق بشنو خارجی غیر مطلق

پیش ازدین من مکن دک دک بریاء یاعلی است بحق

یاعلی من زبو ترادانم چون نظیر دگر کر ا خوانم

بہ از تو کیست ماورا خوانم هر دو عالم بگو کرا خوانم

حضرت سید نساء زهرا دین ازو یاقت عصمت و تقویٰ

ہست معصوم اوبہ از خدا می کنم لعن دشمنان اورا

حیدری قلندرو مستم بندہ مرتضٰی علی هستم

نور تایان مهر شاہ نجف حسن مجتبٰی بود اشرف

نیست پاک مرا از خوف وتلف دامن بود مرادر کف حیدری ،،،،،

شير يزدان على مرتضىٰ است

شاه والى ولايت على است حضرت حسن حسين على است

بدو عالم کہ نام جلى است

نور چشم شهيد ى كربلا عابدين باقر بجود و سخا

هست جعفر امام آل عبا اين بود ورد من بہ صبح مسٰا

موسٰى كا ظم امام بحق هست اسلام راز و رونق

منكر اوست كا فر مطلق بشو خارجى خرا حمق

حيدرى ،،،،،،

شاه دين موسٰى الرضا است بگو وصى نفس مرتضى است بگو

بلک خود على مر تضى است بگو خصم او دشمن خدا است بگو

اتقيا تقى امام كنم تقى و متقى مدام كنم

فيصن او بهرى خاص عام كنم لعنت بر دشمنان مدام كنم

حيدرى ،،،،،،

شاه دين آمام ما است نقى پاک معصوم او على نقى

دين اليمان عسكرى بحق همئہ اعدا اوست كو رو مشقى

قائم آل مصطفٰى مهدى قاتل خصم مرتضٰى مهدى

رهبر دين امام مهدى چون مظهر خدا مهدى

چها ردهٔ تن شفيع عصيانم مهراى شاه است دين ايمانم

غیر زین چھاردہ نمی دانم مد شان روز شب ھمے خوانم

یاعلی ولی شہ مردان بحق مصطفٰی بحرمت آن

بہ نجف اشرف خودم بر سان کہ نمازنم بدور سیو ستان ھند ستان

حیدری ،،،،،،

من مسلمانم علی دانم درتو لا بہ صدق سلمانم

در تبر اے چون تیغ عریانم بر عروئے ذولفقار ھم رانم

من برائے اعدائے دین قمر بستم تبر صدر جلا د دردستم

قاتل این جمیع من ھستم ضرب کعنت زنم زہر دستم

حرمت اھلبیت رحمہ باد لعنت حق بقوم ملعون باد

سگ یزید از جھان رودبر باد این ازو رفعت دوسقر افتاد

ابن ملجم نفاق خراب شمر لعون بود از اھل عذاب

لعنت زیاد ازھست خطاب ھر سر ر رالعن کنتم تو بھر ثواب

دو صدق سے یک منافق دان سر صدودہ موافق دان

ششش صدو شست یک مطابق دان یک صدو چھل ھنت فاسق دان

یک صدو چھل ھفت کنم حرام ساخت خودار پلید خصم امام

بھر یھودی دیوس لعن مدام کہ برسر لعنتی کن تو بھر اسلام

گر توئی مومنین ز صف حیدری روزشب گو ثنا صفدری

آنگ بدگو اوست جاء سقر ی دشمن اوست درعز کب سقر

نہ رسد کے بحشمت و جاهست منم عثمان بندر گا هست

ہر زمان است ماحال آگاه هست بہ وصالش بود مراد خواہست

حیدری م قلندری یم مستم بنده مرتضٰی علی هستم

7

حضرت شهبارمنقبت شان علی

ازمئے عشق شاه سرمستم بندهِ مرتضٰی علیٔ ہستم

من بغیرازعلی ندانستم علی الله ازازل گفتم

حیدرام قلندرم مستم بنده مرتضیٰ علی هستم

اسد الله هم یدالله ہست ولی الله مظهرالله است

حجت الله است قدرت الله است بے نظیر ذات الله است

شاه اقلیم هل اتیٰ خوانم مالک تخت کل کفیٰ خوانم

صاحب سیف لافتیٰ خوانم ولیئے تاج انما خوانم

آنچ دروصف مرتضیٰ گمتم باز قو مصطفیٰ گفتم

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

حرف حقست برشما گفتم سراسر بر ملاگفتم

برائے شاہ مے پویم جر علی دیگر نمے جویم

من علی دانم گویم چوں نصیری کہ بندہ اویم

مصطفیٰ علی است بگو بخدا ئے رھنما علی است بگو

رھبر اولیا است بگو نور ایماں علی است بگو

آن علی ثاقی کوثر آعلی حاکم قضا وقدر

آ ں علی قاسم نعیم سقر قنبرٰش را زجان حیدر

سرو رھبر کہ انبیا باشد پیروی دین مصطفٰی باشد

بیشک او شخص اولیا باشد ورد او نام مرتضٰی باشد

پیر من شاہ من است من است نورایمان حب شاہ من است

سایہ لطف از پناہ من است مادقم شاہ من گوامن است

باد زمھری نوری زدہ ام تکرژ ضرب قنبری زدہ ام

کوس دین پیغمبری زدہ ام مام لبریر حیدری زدہ ام

غیر حیدر اگر نھمی دانی کافر است یھودی نصرانی

ھست ایمان علی نھمی دانی بہ پزیراین

عاشق کاملاں مستانم ھادی سالکان عرفانم

سرگروہ تمام رندانم چوں سگ کوئی شیر یزدانم

یا علی من ز تو ترا خواھم چو نضیرے دگر کر اخواھم

هردو بگوکراخوهم جز تو کیست تارو را خواهم

چهارده تن شفیع عصیانم مهرایشاں بجا ایمانم

دم بدم نام ایشاں ہمے خوانم غیرازیں چهارده نمے دانم

حضرت سیدالنسا رهرا زیب اویا فت عزتو تقوا

هست معصوم او بہ از خدا میکنم لعن و دشمن اورا

نور تابان مهرشاه نجف حسن مجتبیٰ بود اسخطرف

دامن او بود مرادرکف نیست باقی مرا از خوف تلف

مرتضٰی شیر یزدان هست علی شاه اعلی ولایت هست

علی حضرت حسن و حسین جان هست علی

ہردو عالم کہ نام ونشان ہست علی

هوہر بحر شاهدار علی شاه مظلوم حیسن ابن علی

چون پیر عالمے خفی او جلی دشمنش مظلوم رازنم تیغ علی

نور چشم شهید کربلا عابدین باقر است بجودو سخا

آدم ابتدائے آل عبا نفس حضمش کنم بہ صبح ومسا

حیدری -------

آل نبی صورت علی افعال باقر دین پناه نیک خصال

نطق او نطق اپزاده متعال دانم ازمہر اوست مالا مال

وارث دین پاک پیغمبر مذہب مذہب شروع صادق جعفر

واقف خالق اكبر ہست نشبه شان پیغمبر

حیدری ----------

موسٰی کاظم آن امام بحق ہست اسلام زاورونق

دشمن اوست کا فرمطلق بشنوی خارجی سگ احمق

شاہ دین علی الرضا است بگو وحی نفس مصطفٰی است بگو

بلک حورعین مرتضٰی است بگو حصم اودشمن خدا است بگو

حیدری ----------

اتقیااز تقی آمام کنم تقی ومتقی امانم کنم

فیض اوبھر خاص عام کنم لعن بر دشمنان مدام کنم

حیدری ----------

قبلئہ دین من علی نقی پاک معصوم است علی نقی

مہراوست دین نبی گشت اعدائے اولعین شقی

حیدری ------------

حسن عسکری بعد او چون حسن اند جانرآمام شاہ زمن

خلق اوبود چون نبی احسن حاسداش رامنم عیان دشمن

حیدری----------

صفات نبی شود غالب مہدی ہادی شاہ غالب

حب اوست بر ہم واجب بز طھورش منم زجا طالب

حیدری ---------

قائم آلِ مصطفٰی مهدی قاتل خصم مرتضٰی مہدی

بخدا است موام مہدی چون علی مظهری خدا مہدی

حیدری -----------

چون بہ اعدائے دین کمم بستم تبری تبری حیدری بہ

دردستم

قاتل آن جماعت ہستم ضرب نفست زدم زبردستم

حیدریم قلندرم مستم بندہِ مرتضٰی علی هستم

چوں مسلمانم علی دانم درتولا بصدق ایمانم

بر منافقان چون شیخ عریانم

برعدوئے ذولفقارمیرانم کمترین شاہ ذولفقارمن

ازخارجی ندارم من

چونصیری کہ نام دارمن علی اللہ اسکارم من حیدری

من حسینی بہ حلقۂ اوکوشم بادشہ کوثر وتسنیم مدھوشم

عشق شہ بردہ است ازهوشم چونصیری کہ بند ہ مدھوشم

حیدریم قلندرم مستم بندہِ مرتضٰی علی هستم

بہ ازخلدبرین رہ نجف است جان من عازم رہ نجف است

چشمہ ء کوثر آں شہ نجف است مے رسم رھبرم شہ نجف است حیدری

بہ نجف رسم یاہِ نجف درجھان یا فتمپنہ جنف

سر مئہ نجف گردراہِ جنف میر سانم ای اللہ نجف

حیدریم قلندرم مستم بندہِ مرتضٰی علی ھستم

یاعلی ولی شہِ مردان بحق مصطفٰی بہ عزت آن

کہ بجانب بندی ھندوستان بہ نجف زودتر مرابرسان

حیدریم قلندرم مستم بندہِ مرتضٰی علی ھست

بـــــيـــدل فـــقيـــر

ازفروخت عشق شمع جمالے محمدی

شد مرتضٰی ظھورکمالے محمدی

حضرت حسن شعاع زھم آفتاب بود

شبیر شمس نـــــــور جماے محمدی

زین العابدینؑ باقرؑ جفرؑ صفات اوست

کاظم الرضا است مظھری آل محمدی

تقی و نقی عسکری القاب ھا شد

محمد ﷺ مھدی است مو بمومثال محمدی

بیدل زبھری بہ حمد اش بگو صفق صلواۃ بر محمد و آل محمد

شیؒخ سعدی علیہ ارحمتہ

عرش است کمین پائیی ازاعون محمد جبرائیل

امین خادم دربان محمد ازبحر شفاعت الا العظم

چہ مرسل در حشر زندہ است بہ چشمان محمد

بخشند بہ صواى از مسخن ملک سليمان شاهان

جهاند گدايان محمد يوسف کہ خريدا راست زليخان

بعتمنا بود است غلام غلامان محمد حيدر صفدر بود

ثاقى کوثريارا است وفاداز زياران محمد

حسنين کريمين دو شہزاده کونين ہستند جگر گوش

دل و جان محمد يک چانچ کنند سعدى مسکين دو

صد جان سازايم فدا اليم سنگ دربان محمد

فقيرغلام حيدر گودڙيو شر فقير

منهنجا سڄج سڏ سوير رس محمد مصطفٰي

هيٺن حاضر هاشمي پهچ پيرين پري پير

چڪڻ مان چاڙهيو اچي گهور ڪري منجهئون گهير

اپر ياصي آهيان اچ نہ ڪر اوير مرسل سپ مطيع تو

تو سر چٺ چگهير انا احمد بلال ميمي ٿافريل پائين

ڦير مرسل منهن ڏيکاريو سرها ٿيڙ م سير

غلام حيدر گودڙيو تهنجي دامن سان دلير

شاه شمش الحق تبريزی

ایک در عملی شریت عاملی

درحقیقت با طریقت واصلی

ورد خود مین خواند تو مخفی جلئ

یاعلی لله بالله یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

ہست قدرت حامل العرش المجید

بهر قوت شدروان روشن پدید

این دعاِم خواند بر خود مین دمید

یاعلی لله بالله یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

آدمادم کز بہشت آمد پدر مے دویزد از بہر

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

حوا دربدر جبرائیل آمد بگو یا ابا البشر

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

نوح پیغمبر کدر کشتی نشست آزمان ظوفان بر و

بکشا دست این دعا م خواند تا نشد آ پست

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

از ایوب کر ما درد کرد درمیان یمن این دعا م خواند کرد

این دعا از صدق دل خود ورد کرد

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

یونس اندر بطن ماھي چون فتاد اندرو ن حوت

چون روئے نہاد هاتف اندر گونش او آواز دار

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

کرد ابراهیم رادر منجنق آتش نمرود شد بروی

رفیق این دعا مین خواند شد آتش شفیق

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

در اسماعیل را قربان پدر با رضائی حق

رضائی شد پسر

بر کارد خود بگفتا زور تر

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

حضرت یعقوب در بیت الحزن کو ر گشتہ

بھر یوسف چشمہ زن

ہاتفی گفتمشہ بخواں از جان تن

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

یوسف صدیف اندر عرچا اندران ظلمات بروشن چوں ما

این دعا میں خواند تان شد مصرشاہ

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

عمران چہ شد بر رود نیل بود فرعون لعین بھرش قتیل

این دعا میں خوادن شد آب سبیل

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

از برائے قتل عیسٰی کافراں سفت بگر فترد راں اندرمیاں

این دعا میں خواند شد بر آسماں

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

کان علم و حلم سلطان سخا بور آں صدر شریعت مصطفٰی

در احد میں خوان روزِ ایں دعا

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

حیدر کرار آں سلطان دین نور چشم اولین و آخرین

این دعا میں خواند در روز صفین

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

ياعلى لله بالله ياعلى ہر مشكل بكشاه بلہ ياعلى

بر حسن چون زهر آمد كار گر

ازقضا الله تاں بودش

مشكل كشا اين دعا ميں خواد شد عمراش بسر

ياعلى لله بالله ياعلى ہر مشكل بكشاه بلہ ياعلى

آن زمان شاهے شهيدے كربلا

چوں بدست شمر لعين كشتہ مبتلا

اين دعا ميں خواند دائم اولا

ياعلى لله بالله ياعلى ہر مشكل بكشاه بلہ ياعلى

آنک در ذاتش نبوده كبركين حضرت معصوم زين العابدين

ورد خود ميں خواند دائم اين چنين

ياعلى لله بالله ياعلى ہر مشكل بكشاه بلہ ياعلى

باقر ابن على زين العباد همچہ او ديگر كنس مادر نزاد

دائماں ورد زبانشہ انفتاد

ياعلى لله بالله ياعلى ہر مشكل بكشاه بلہ ياعلى

جفعر صادق امام مقتدا از شريعت در طريقت پيشوا

از حقيقت خواند بسيا رى اين دعا

ياعلى لله بالله ياعلى ہر مشكل بكشاه بلہ ياعلى

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

موسٰی کاظم چہ در بغدا رفت از ضعفاں پدر پیداررفت

این دعا میں خواند روح اش شادر رفت

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

شاہ سلطان علی موسٰی رضا آنکہ باشد در خراساں بادشاہ

ورد خود میں دائم ایں دعا

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

چوں تقی او متقی شد بامراد ہمچہ او کس فطرت مادر نزاد

دائم ورد زبانش این فتاد

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

چوتقی آں ھادی راہ ھدا کارھا میں کرد از بیرون ریا

ورد خود میں خواند دائم این دعا

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

سید سادات قاسم عسکری آ ن کہ روشن طرز ماہِ انوری

این دعا بہ نوشتہ بر انگشتری

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

حجت قائم مهدی گنج نور آں کہ یا بد موماناں از وی حضور

این دعا میں خواند از بهری ظهور

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

دائماں عاشقاں شد این دعا زاں کہ هستند یا همم صدقو صفا

نور ایمانم بہ او قائم بود جان محزونم بہ او قائم بود

ورد این دعا اندر زبان دائم بود

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

دل اندر راہ حق گر عاقلی ورد خود میں خواند تو مخفی جلی
کوشو در حب اولاد علی

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

ایک فخرو عالم دارم توئی ای دل مجروح را مرحم توئی

برسر افلاک عیسٰی دم توئی

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

ای منبع درسائیہ فلاک خوا واین منعم بر در گھت

افگندرو جز درد دیگر نہ دا رم هیچ کو

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

ہر کسے گوزاین دعا خواہد مدد یا ورش بیشک

شہ مردان بود

روز شب میخواند دعا یا ورد بود

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

شمس تبریزئ ثنا خوان علی میخ چشم خارجی اوحنبلی

دوست داری حب آولاد علی

یاعلی للہ باللہ یاعلی ہر مشکل بکشاہ بلہ یاعلی

شاہ شمس الحق تبریزی

بجزا ثنا عشر هرکو امام پیشوا دارد

نہ ہرقولے خدا اقرار نے بر مصطفٰی درارد

امام پاک معصوم از ثنائے آں بہ دانی کو

رسیدو آں من والاہ واری حق انما دارد

نہ خواہد اقتدا کردن بہ پیشتے ناصبی ہرگز

کسے کو التجا پیوست بر آں عبا دارد

امام رهنمائے مومنان آں شهنشاهی

کز احمد انت منی ذولفقار از حقادارد

امیرالمومنین حیدر امام دین پیغمبر

نہ آں ابلہ کہ از بھرے خلافت ماجرا دارد

امام حق نخواهد بود هرکو عام بہ گر کیند

امام راکسے باید کہ از حق کل کفٰی دارد

امام من علی کوبہ وّصیءدین پیغمبر

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

نمے گوئی کہ آن قول کسے حلم حیا دارد

آمام کسے باشد کہ خاص از بهر تعلیم اش

رسیده لحمکو لحمی وار حق انما دارد

امامن علی ویا زده فترند معصوم اش

منا الینم گو برو ہر گنس ہوائے شیخ هادارد

چها بر آل پیغبر رسیده ٓ از امت عاصی

بیا منصب شوئے عاقل کہ حق این روادارد

نہ خواہد دشمنی کردن بہ اولادے نبی ہر گز

مگر آن ناصبی دل کہ از مادر خطا دارد

یک نہ شکست در جنگ احد دندان پیغمبر

یکے لشکر کشیدو عزم جنگ مرتضٰی دارد

یکے کشتے بہ زهر آن نور چشم حیدر و زهرا

یکے دیگر بہ بیین قسد حسین کربلا دارد

یکے داده گواهی زمان بر میر دین حیدر

یکے دیگر بر اهلبیت قید ماجرا دارد

هر آن غضب و جور و ظلم و بیدادی کہ بدکرداند

بر اهلبیت سید ین چهابو دو چها دارد

شود چون غول سرگردان نہ وند بہ دهر بروں

کسےکو خبر ولی اللہ امام رهنما دارد

روشن در آتش سوزان سزائے خویش تن بننید

هر آن ملعون کہ او وابستہ بغض مرتضٰی دارد

زبعدے مصطفٰی او مرتضٰی شبیرو شبر دان

شود نانی هر آن کو مقتدا زین العبا دارد

ازان چون پیشوائے خویش آمد باقرو صادق

زبعد موسٰی کاظم علی موسٰی الرضا دارد

حضرت تقی او بانقی حسن عسکری دانا هم آ امام خود

دل و جانم ز نام پاک ایشان صد صفا دارد

چہ غم ای شمس تبریزی ترا از آتش دوزخ

کہ چون در دین احمد هم چہ مهدی پیشوا دارد

خدا خداوندا بہ حق چهارده معصوم دین پرور

بہ بخش کین دل تبریز غیراز تو کرا دارد

شمس الحق تبریزی

تا صورت پیوند جهان بود علی بود

تان نقش علی زمین بود زمان بود

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

شاہ کہ وصی بود ولی بود علی بود

سلطان سخا کن وجود علی بود

هم اول هم آخر هم ظاهر هم باطن

هم عابد هم معبود علی بود

هم آدم هم شیس هم ادریس

هم ایوب هم یونس هم یوسف هم هود علی بود

موسٰی عیسٰی هم خضر هم الیاس هم صالح پیغمبر

دائود علی آن شاہ سرفراز کہ اندر شب معراج با

احمد مختیار یکےبود علی بود

هارون ولایت کہ پس از موسٰی عمران وا اللہ کہ

ولی بود علی چندان کن نظرکہ کردم دیدم بہ

حقیقت ازھر دو جهان مقصد مصود علی بود علی بود

آن قلعہ کشاء کہ درقلعہ خیبر بر کند بہ حملہ یکثود

علی بود علی بود آن مرد سرفراز کہ اندرره اسلام

تان کا رنہ شد راست نیا سود علی بود

آن شیر دلاور کہ برائے طمع نفس بر خان جهان

پنج نیالون علی بود

این کفر نہ باشد سخن کفر نہ این است تا هست علی

باشد تا بعد علی بود

عسٰی بہ وجود آمدفی الحال سخن گفت آہ نکتہ

فصا حت بدوبود علی بود

موسٰی عصاید بیضا نبوت زرہ صر بہ

فرعون کہ بہ نمود علی بود

جبرائیل بیا آمد ازبر خالق بے چون برنور

محمد شد مقصود علی بود

محمودنہ بودن مراسائق بہ دیند کہ اندر رہ

دین احمد محمود علی بود

وصی کہ با خدا وند بیان کردا احمد ان وصی

بیان کرد بہ فرصود علی بود

آن عارف سجاد کہ خاک درش از ودر

از لنگر عرش بر بہ فرمود علی بود

آن معنٰی قرآن کہ خدا ھم قرآن کردش

صفت وعصمت پستود علی بود

فرزند خلف درصدف نکتہ توحید

آدم بہ جمالش نگرآن علی بود

دئم کہ در انگشت سلیمان نبی

کرد آن از خدا ء کہ برو بود علی بود

هان تان روئے از بئے پئے آن خوب بیابان

لاحول ولا قوت الا بلا الله علی بود

هر چند نظر کردم درجملہ آفاق

بروئے زمین برهم موجود علی بود

ای بے خرا آن خرق باخلق ء پوشید

آن خرق با خلق کہ پوشید علی بود

آن لحمک لحمی بہ شنوتان کہ بدانی

آن یارکہ او نفسی نبی بود علی بود

تان هر دو جهان جملہ ازپئدا اوپنهان

شمس الحق تبریزکہ بود علی بود

والسلام

بسم الله الرحمٰن الحیم

مناقب شاه شمس تبریز

درشان امیرالئمومنین حضرت علی علیہ اسلام

ای رحنمائے مومنا ن الله مولانا علی

ای ستر پوش غیب دان الله مولان علی

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

ای مرغ خوش الحان بخوان الله مولان علی

تسبح کن خود برزبان الله مولان علی

ای مرغ خوش خندان من الله مولان علی

ای طوطئے فرحان من الله مولان علی

پاک منزه از صفات محسوه گشتہ او بذات

ذکوات داد اندر صلوات الله مولان علی

اسمش عظیم وا عظم است غفار فرد عالم است

مولا وحق آدم است الله مولان علی

سبحان حی لا ینام پیدا ازو حر صبح شام حج ونماز

است سیام الله مولان علی

قیوم هم اکرمی سلطان او هم اعظم

بز حملہ عالم عالِم الله مولان علی

حکمِ سلیمان نبی می رفت از دیوپری

بودش از انگشتری الله مولان علی

هم انبیا گویا ازتو هم اولیا دانا ازتو

هم عارفان شیدا ازتو الله مولان علی

سردفترِ هر اجمن علام اومعرو یمن

آن پر دل دشمن شکن الله مولان علی

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

احسان ازتو ارکان ازتو برهان ازتو

ابدان ازتو هم روح هم ریحان ازتو الله مولان علی

ای بندهِ شیرین زبان ازدیو گر یابے امان

هردم بگو از صدق جان الله مولان علی

خواہی کزو یابی نشان جان در رہے

اوبر فشان کو جان دہ است جان ستان الله مولان علی

گرعاشق راهِ سبین غده مشو خودار مبین

وانگہ ازجان ودل گزین الله مولان علی

داندء رازِ همہ انجام آغا ز همیہ ای قدر ایزازهم

الله مولان علی

سلطان بے مشل و نظیر پروردگار بے وزیر

دارند برناء پیر الله مولان علی

تو حاکم هفت اختری هم سا لکان را رہبری

هم مونسان راغم خودی الله مولان علی

ای شمس المد ین جان بازو جان در معانی

بر فشان تان آیدت درگوش جان الله مولان علی

بسم اللہ الرحمٰن الحيم

شاه شمس الحق تبريزی

ای سرور مردان علی مستان سلامت مکیند

ای صفدر مردان علی مستان سلامت مکیند

ای شهنئہ دشت نجف ازتو نجف دیده شرف

تودر ای کعبہ صدف مستان سلامت مکیند

ای طالب مطلوب ماری مقصد مقصود ما

ای عابدی معبود ما مستان سلامت مکیند

کل تالو تاج دوشی نبی معراج تو

تاج شاهان تاراج تو مستان سلامت مکیند

ای نور پاک مصطفٰی با مصطفٰی در یک عبا

یا مرتضٰی یا مجتبٰی مستان سلامت مکیند

ای میر شاه محتشم در دین دنیا محترم

بحرسخا کان کرم مستان سلامت مکیند

ازھمہ عصیان بری مردان عالم راسری

علم محمد رادری مستان سلامت مکیند

اندر سمانا مست علی اندر زمین آن مست ولی

در علم دین کاملی مستان سلامت مکیند

مستان سلامت مکیند جانراغلامت مےکند

مستی زجامت مے کند مستان سلامت مکیند

ای با صبح مشک بو سوئے نجف آور تورو

بہ آن امام دین بگو مستان سلامت مکیند

ای نور اختر رابگو ای روئے احمد رابگو

آن حی حیدر رابگو مستان سلامت مکیند

مفتاح دل ھان رابگو مصباح جان ھارابگو

ان حوض سقا رابگو مستان سلامت مکیند

باتین با زیتون بگو با کل کفا بانو بگو

بائو لئو مکنون بگو مستان سلامت مکیند

آن شیر یزدان رابگو مستان سلامت مکیند

ایت اللہ رابگو آن قدرت اللہ رابگو

ان حجتہ اللہ رابگو مستان سلامت مکیند

ان شمع الیمان رابگو ان بحر عمان رابگو

آن جمع قران رابگو مستان سلامت مکیند

معشوق عاشق رابگو ان شاه صادق رابگو

قران ناطق رابگو مستان سلامت مکیند

با خواج قنبر بگق با صاحب منبررابگو

باساقئے کوثر بگو مستان سلامت مکیند

با قاتل کفا ر گو بادل دل هسوار گو

با حیدر کرار گو مستان سلامت مکیند

با عارف تقدیر گو با آیت تطهر گو

با شبر و شبیر گو مستان سلامت مکیند

با زین دین عابد گبو بانور دین باقر بگو

با جعفر وصادق بگو مستان سلامت مکیند

با موسٰے کا ظم بگو با طوسئے عالم بگو

با صائم دائم بگو مستان سلامت مکیند

با تقی با نقی گو با سید ان متقی کائے شاه تونور حقی مستان سلامت مکیند

با میردین هادی بگو با عسکری مهدی بگو

با والئی مهدی بگو مستان سلامت مکیند

بسم اللہ الرحمٰن الحیم

مناقب سید محمد صالح کشفـــی رحـــمتـــہ اللہ علیہ

ای شاہ دین پرور علی مستان سلامت میکند

ای ساقئی کوثر علی مستان سلامت میکند

ای سرفرازاولیا بدالرالدجٰی در دوسرا ای جنشین مصطفٰی

مستان سلامت میکند

شہنشہِ پیرو جوان دارندہ کونو مکان ای جان جانان جہان

مستان سلامت میکند

تکوہن از تو دمکین از تو آئین تلقین ھم از اعلا ئے علیین

از تو مستان سلامت میکند

ھان ای نیم مکبوء سوئے نجف آواز تو رو با ساقی

کو ثر بگو مستان سلامت میکند

باقرو ء اصحاب گو با زبدہ احباب گو قبلہ اقطاب گو

مستان سلامت میکند

باسرور ابرار گو بارھبر احرار گو باحیدری کرار گو

مستان سلامت میکند

باقتل کفار گوبا هاز مِ اسرارگو باسید مختارگو مستان سلامت میکند

با مبدهِ اسرار گو با مبدهِ آثار گو با زید ہِ الهار گو

مستان سلامت میکند

با خازن جنت بگو با مخزن حکمت بگو با محبدنِ ہمت

مستان سلامت میکند

با رایت عزت بگو با آیت رحمت بگو

باماحی زحمت بگو مستان سلامت میکند

باحاکم عادل بگو با واصل کامل بگو باعامل

عامل بگو مستان سلامت میکند

با قابل ومقبول گو با قاتل مقتول گو با عاقل

و معتول گو مستان سلامت میکند

با واصل و موصل گو با حاصل و محصول گو

با نا قل و مقول گو مستان سلامت میکند

با عارف ومعروف گو با واصفِ ومعصوف گو

با کا شفو مکشوف گو مستان سلامت میکند

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

با حمد و محمود گو با قاصد و مقصود گو

با عابد و معبود گو مستان سلامت میکند

با نا طق ومنطوق گو با سابق ومسبوق گو

با عاشق و معشوق گو مستان سلامت میکند

با ناطق و صادق بگو با عاشق و ثائق بگو

با حاذق فائق بگو مستان سلامت میکند

آیت مجویٰ بگو با راز او ادنیٰ بگو

با رایت اعلیٰ بگو مستان سلامت میکند

با حیدر و صفدر بگو با سرور رهبر بگو

با مظهر مظهر بگو مستان سلامت میکند

آن جان عالم را بگو جانان آدم رابگو

برهان خانم رابگو مستان سلامت میکند

آن فتح نصرت رابگو اقبال شوکت رابگو

عشق و محبت را بگو مستان سلامت میکند

سلطان دنیان را بگو جانان زیبا را بگو

بستان رعنا رابگو مستان سلامت میکند

شاه مکرم رابگو ماہِ معظم رابگو راه مسلم رابگو مستان سلامت میکند

ينبوع حيوان رابگو مطبوع خلقان رابگو مجموع قران

رابگو مستان سلامت ميکند

شاه ولايت رابگو راه هدايت رابگو گاه حمايت رابگو

مستان سلامت ميکند

مقصود ايمان رابگو معبود عرفان رابگو مسجود مستان

رابگو مستان سلامت ميکند

يا سروری نجفی بگو با رهبری وصفی بگو

با دلبر کشفـــی بگو مستان سلامت ميکند

بسم الله الرحمٰن الحيم

جنــــاب مــــير علــــی مــــراد خــــان ٹــــالــــپر

از الف آمد عطا ما انما بر سر علی

آن امام انس جان را اول و آخر علی

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

بر اقش برق رو بر بحرو روز حرب

بو تراب و باالحسن بدر دجیٰ بربر علی

تکبر ترک کردھ باتوا صخح تخت گیر

تا جداران تخت فرمان تا بع قنبر علی

ثبوت و ثابت و خواند ثنایش جبرائیل

ثانئی ملک سلیمان شان اسکندر علی

جمشید جهان جنات عدن جاء او جانشین

مصطفٰی بر جابر ان جابر علی

حیا و حسن و حلم و بهره او آمد عیان

حامئی دین محمد حامد حیدرعلی

خلیفو خائق و خورشید چرخ و حق نما

خازن گنج خدا و خسر و خاور علی

دلدارو دلاور دادگر دریاء دین داوری

دین دار دانا ہست دانشور علی

ذاتش از زریت زبده حق والجلال

ذوالحیا ذوالحجود هم ذوالجیش

زوار ورعلی رفیق مصطفٰی در روز رزم

اورزم جو راست گوھم راسخوھم رہنما رہبر علی

زمين تان و زمن در زير فرمان اوزمان

زينت دنيان ودين زر بخش زيباور على

سخاوت پيشئہ وهم سرورى سائل نواز

سالک سر حقيقت ثاقئى کو ثر على

شجا ع و شمشيرزن بابا ء او شبر و شبير

شاه شاہان شهر گير و شافع و محشر على

صابر صاف طينت صوفى ء صافى نهاد

صاحب صمصام دل دل صف شكن صفدرعلى

ضرب تيغ او ضايع كنند اهل ضلال ضامن وما ضاع

دين از ضربت خنجرعلى طرح يک رنک اندر طبع

طائو سيى ارم طينتش مصدر طهارت طيب طاهرعلى

ظفر در ظل دائم دزط ہوراش ذوالفقار ظاہر واظهر

بہ عالم شہِ مظفرترعلى عالم علم و مشہور در عرب

و عجم عابد و عالم عديل و عصمت و عسكرعلى

غالب غازى و غواص بحر هل اتى غيب دان غم

زده غمخوار پيغمبر على

فياض و دى فہم فہم فصاحت سرور است

فتح مند و فتح لشكر فاتح خيبر على

قدر قرب او قرآن ہوید ا می کنند قاہرِ اعداء دین

را قاتل اژدر علی

کاشف قرب او کرار ہر کس بے کسان کان کرم و کیمیا

گنجینئہ گوہر علی لقب او لحمک لحمی لہ قال الرسول

لائق لطف لطفت صاحب لشکر علی

مالک مملکت مشرق و مغرب مرتضٰی ماہر معنٰی مصحف

درشکم مادر علی نیت نسب او شہرالنبی نذد یک تر ناجی

از نیزان ناران نافع ونا صر علی

وصیئی مصطفٰی وہ بوالعلیٰ والانما ل وامصفش وصی

ولی اللہ بلند اختر علی

لامع و جہش ز نور ہ شریک لافتیٰ الا علی شد

تکمئہ افسرعلی یگانہ یکدل ویار محمد باالیفین

یادگار یوسف ویعقوب را یا ور علی

آنک آید منقبت آن شہِ مظفر دربیان ہر چہ

گفتم ہرچہ خوانم زان هم برتر علی

و صف اسد اللہ غالب گرچہ ناید در شمار لیک

زان بہتر کہ کردم در شنا اشعر علی

نظم من چونظم طغرا از کمال لطف شاہ دارم

این امید شد منظور در منظر علی

یا اللہ عالمین آمین این باید مرا از

جناب مصطفٰی مقصود از بهتر علی

بسم اللہ الرحمٰن الحیم

نــــظــــام الـــــــديــــــن اولـيـــــــا كــــا منــقــبــت

امامت راکسے شاید کہ شانِ اولیا باشد

بہ زہد و عصمت و دانش مثال انبیا باشد

آمام دین کے باشد کہ چون تاج و کمردادش

بہ فرق ازہل تی تاج وکمراز انما باشد

آمام زین کسے باشد کہ دروقت ولادت او

بود در کعبہ و کعبہ زکعبش درصفا باشد

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

آمام حق کسے باشد کہ او در طینت آدم

پیغمبر رابہم بوده ولایت را ولا باشد

امام حق کسے باشد کہ روز غزوت الخندق

بشکت ان عمر انترتاز دین رد بلاباشد

آمام حق کسے باشد کہ بر کند او در خیبر

نبی گفتش کہ باحیدر نگھبانش خدا باشد

امام حق کسے باشد کہ باشد ثاقئی کوثر

ہمون آب بقا تیست وہمون شاه ولا باشد

امام حق کسے باشد کہ اندر جملہ قرآن

بہ ہر ایت کہ می خوانی درآن مدح و ثنا باشد

امام حق کسے باشد کہ اندر مصحف رویش

نوشتہ آیت رحمت چو خط استوا باشد

آمام حق کسے باشد کہ وصف زلف وروئے

بہ قران سورت ولیل وسورت والضحٰ باشد

امام حق کسے باشد کہ یزدان بست عقداو

بود خیر انسا زوج وخسر ش مصطفٰی باشد

امام حق کسے باشد کہ در شرع نبی نبی یکسر

بہر مشکل کہ درمانی ترا مشکلشا باشد

امام حق کسے باشد کہ باشد ہمسر زسراء

چنا رفعت کہ می نبی بجز حیدر کرار باشد

امام حق کسے باشد کیہ باشد جامع قرآن نبی

راحجت بر ہان بہ ہنگام و نا باشد

آمام حق کسے باشد کہ ازروئے منبر ے

او زمعرب شمس بر گرد دکہ فرض او ادا باشد

امام حق کسےباشد کہ داد او را نبی دختر

خدا ہم دلدل و خنجر کہ تاخیبر لشابا شد

ردائے کردہ اندر یاران ازان سلطان دین

پرور بعد احمد مرسل خلافت تا کرابا باشد

وصیت کرد با امت محمد درغدیر خم

علی ابن ابی طالب خلافت را سزا باشد

زا قرار خود آن یک کس بہ انکار آمدہ

اخر کہ ان الاصل لایخفی حدیث مصطفٰی باشد

امام ان چنا فاضل کہ جو ئی زمن بشنوحسن

ابن علی مارا بجائے مرتضٰی باشد

حسین ابن علی مارا بمذہب زینت و زیب است

کہ از روز اول مارا جبا بش ملتجےٰباشد

على زيب العباد آمد مطهر ذات ظاهر دل

کہ پیش شیعہ حیدر بہ عصمت مقتدا باشد

محمد ابن عابد چون صراط مستقیم آمد

اولی الامر اولی الا مرچنا محکم دلیل راہنما باشد

بہ جعفر صدق پسیش آمد ہست او صادق الوعدہ

سراج امت احمد بہ امر کبر یا باشد

بہ کاظم التجا بستم کہ ازطور و جود او

چہ موسٰی صد ہزاران صد منا جانش

رواباشد ہوائے روضہ گرداری بہ سلطان

حر سان رو کہ مفتاح درجنت علی موسٰی الرضا باشد

زہر مسکن جنت تقی شد شافع و نافع

کہ او چون حدخود فرد اشفاعت خواہ ماباشد

امام دین نقی وان و تو ایمن باش ازدوزخ

کہ با مصر ے چنا شا ہے ترا جنت روا باشد

بہ حب عسکری ناز و حسینی باشد در عالم

کہ تا حشر تو در محشر بہ شاہ کربلا باشد

مراد و مر کز عالم محمد حجتہ القائم

بہ امر حق شود ظاہر کہ ختم اولیا باشد

نظام الدين حياد ارد کہ گو يد بندہ شاہم

وليکن قنبر اورا کمينہ ارک باشد

ميان کعبہ وزم زم ہزاران عمر بہ گزاری

گرت مہر علی بہ بود علی ہمان عمر سبا باشد

شفيع جنت ودوزخ اميرالمئومنين باشد اگر خواہی کہ در محشر شفيعت مصطفٰی باشد

خـــواج مـعيــن الـــديـن چسـتی عليہ

بےھاصليم گر چہ زدہ ہروز ملک و مالش مارا بـــس است حاصل مهر علی

مائم جرع نوش زثاقی حوض کوثر خوشتربود گدا را از جام جسم سفالش

دررا مهر حيدر لت تشنم باش چون ما تان لزتے بيابے از چشم زہ لش

محل نخل کہ نيست سر سبز از آب حوض کوثر هر گز ثمر نہ بخشد بردل زمن نہالش

هر گل رخ کہ بیخود ہم رنگ آل حیدر بہ گر یز ازان کہ صدبار
ہجران بہ ازوا

صالش بے مہر شاہ مردان ہر گز نہ کرد طاعت بیند ماند عاجز
دراولین سوالش

گرنہ شنو منافق مدح علی عجب نیست استاد نامو اموافق دادست
گوش مالش

گفتار خارجی را باور منہ کن اگر چ قال رسول گوید کید کذب است
قیل قالش

آندا غیر حیدر باشد آمام رہبر دارد خیال باطل بود خیالش

گرمثل خود نہ گفت شاہ رسل علی را گفتے خرد بہ مدحت بے مثل
بے مالش

نقل است آن پیغمبر کو رانہ بود یاری غیر راز علی بہ بالش هگانم
انتفالش

پیغمبر خدا را چون همہ نشین علی بود چون ابوبکر نشیند بر
مسندِ جلالش

شیر خدا است حیدر نبست کجا توان کرد بہ آنکہ روز ہیجا بود ند
چون سفالش

آل عبا کز الیشان خواہد پناہ جبرائیل گر مدبرے نہ خوا ہد ر بگزار
میان آلسش

با اهلبیت حیدر ہر کس کہ آشنانیست درخانہ راہ دادہ بیگانئہ
علیالش

لعنت ہر ان پدر بادکز کینئہ عداوت ضصم حسین گشتہ فرزند بد خصالش

برد شحنا ن حیدر لعنت بکن مے اندیش ای مومن موالی زنہار ازوبالش

چون شد نبی بہ معراج دیدان زمان علی را شیر کہ بود سرھا از عرش

پاء مالش نام علی نور یسند از بھر آن بہ محراب کز قدر یا فت عارف از آنام

ذالجلال لش امرو زہر کہ نہ بود مداح شاہ مردان فردا بہ روز محشر بیند

گنگ لالش مدح علی نہ گنجند شرح گرشب روز صد شون کمال گوید

صد سال چون وصالش ہستم گدائے شاہ کین چرٰخ لاجوردی دودٖ است رفت

بالا از مطبخ نوالش از مطبخ نوالش خوانیت جشن حاتم ازد استان رستم

یک شمع از قطا لش خاک نجف کہ خواہد خلد برین بہ دیدہ آفاق شد

معطر از نگھت شما لـــــش آندر ام دید روشن ازمھر ہست چار است

یک ذراغیم نہ باشد از طعن بدسگا لش درد هر ہیچ کہلے چون خاک

کربلا نیست ای دل بہ بوسہ انگھ از چشم من بہ مالش

من قبلئہ نہ دارم جز کعبہ خراسان من کعبہ نہ دارم جز قبلئہ جمالش

شاهان غریب غمغین یعنی معین

مسکین کمتر سگ در نشت افگن نظر

بجالش کمتر سگ ورتست بہ نمازه صوابے

زان پیشتر کہ از جزم

ساراد سیاه نام سوداء خط وخالش

از مخزن عنایت گنج عنایت بخش

کز مفلسی نہ باشد پرواء ملک ومالش

روزِ کہ محو گرددمنشور ماه ساش

خورشید هر سادات کافاق نور ازو یافت

یارب نگاه داری تان حشر از زوالش

منقبت در شان پنجتن

مولانا رومی

بہ ایامطفلی آمام البشر بسربرداندر سرائے پدر

نہ سن صبے نزد خیرالعنام بہ کسب لمالات کرد اہتمام

در فضائل بے نظیر آمدہ علی برھمہ عالم امیر آمد علی

آن علی کو بامحمد درشکم داشت ایمان بلک

آن علی کہ مادرش کعبہ زاد انکہ بردو شی پیغمبر پا لنصاد

آن علی کہ چون بیا مددر جهان شست اورا سرور پیغمبر ان

آن علی کہ نام اش ازغیب آمده ہر چراز غیب است بے غیب آمده

آن علی کہ عارف راز خدا است آن علی گو سروری اهل صفا است

آن علی کہ از علم برسر تاج یافت آن علی کو خوق معراج یافت

آن علی کہ انس جانرا راه نمود گوء مئدان سلو نبی در بود

آن علی کہ خاتم خود درنماز کرد باسائل زبهری حق نیاز

آن علی کہ انمادر شان اوست هر دو عالم تابع فرمان اوست

آن علی کہ شیریزدانش خطاب آن علی کو قدوه ء هر شیخ شاب

آن علی علی کو مجتبیٰ او مرتضٰی است آن علی کو رازداری مصطفٰی است

آن علی کہ هست امیرالمئومنین آن علی کوهست امام القارفین

آن علی کہ اولین اولیا است آن علی کو بهترین اوصیا است آن علی کہ

قطب اهل خویش بود درهمہ وادی حملہ پیش بود

آن علی کہ ساقی کو ربود رتبئہ آواز همہ برتر بود

آن علی کہ را اولیس آمد مرید آن اولیسِ کہ بہ صفین شد شهید

آن علی کہ شاه دل درویش بود مدحت اودر دلم مستی فزود

بسم اللہ الرحمٰن الحیم

منقبت سید نعمت اللہ شیرازی

دم بدم از ولائے مرتضیٰ باید زدن
دست دل دردا من آل عبا باید زدن
نقش جی خاندان بر لوح جان باید نگاشت
مهر مهر حیدری بردل چما باید زدن
دم م زن باهر کہ اوبیگانہ باشد از علی
ور نفس خواهی زدن با آشنا باید زدن
رو بروئے دوسشا نہ مرتضیٰ باید نہار
مدعی راتیغ غیرت بر کفا باید زدن
لافتٰی الا علی لاسیف الا ذوالفقار
این سخن را از صدقو صفا باید زدن

درد عالم چارده معصوم ٖم باید گزید

پنج نوبت بردر دولت سرا باید زدن

پیشوائے بایدت جستن زاولاد رسول

پس قدم مرادان در راھے خدا یا باید زدن

گربلائے آید از عشق شھید کربلا

عاشقانہ آن بلارا مرحبا باید زدن

ھر درخت کان نہ دارد میوہ حب علی است

اصل فراش را قلم سر تا بہ پا باید زدن

دوستی ء خاندان را دوست باید داشتن

بعد زان دم از وفائے مرتضٰا باید زدن

سر خئے ء روئے موالی سدک نسک نام علی است

بررخ دنیا ودین شون باشاہ باید زدن

بے والائے آن ولی لاف ولایت م زنی

لاف مین باید کہ دانی از کجا باید زدن

مالوائے از ولائے آن ولی افرا مشتیم

طبل در زیدٖ گلیم آخر چر ا باید زدن

بر در شھر ولایت خانئہ با ید گر فیت

خیم در دار سلام اولیا باید زدن

از زبان نعمت الله منقبت باید شنید

بر کف نعلین سید بوسمہا باید زدن

بسم الله الرحمٰن الحیم

دیوان حافظ علیہ الرحمتہ

ایند اجمائے کہ اعدائے بہ حیدر کرداند

بعد احمد دفتر دینش چہ ابتر کر داند

بت پرستان ازخیل کعبہ اش روتا فتند قبلئہ حاجات خوادر را نفش آ زر کر داند

باوجود دِ اسم اعظمٰ شد سلیمان گو شگیر دیو را این شور شیطان میر لشکر کر داند

باوجود عیسٰی بن مریم گرو ہ بیوفا اقتدا در امر دینش باصم حز کر داند

شیر شد در خلو تندر ماتم خیر البشر روبھا صد جلو گر محراب منبر کر داند

از غصب بردند بیشک حق زھرا او علی خاطر خیرالبشر اھان مقرر کر داند

فاطمہ رانیست گر میراث پیغمبر درست خانئہ احمد چرادر ملک دختر کر داند

هیچ امت با پیغمبر زاد ء هر گزنہ کرد آنچ این بد کش باشبیر شبر کر داند

کو رچشم کلم گویان بین کہ از لغبض وحسد خون اولادِ نبی چون شیر مادر کر داند

ازپئے تعطیم آهان سرفرو هر گز مکن بهر آن صد عذاب بد مقرر کر داند

صبر کن حافظ ز ظلم ناکسان اکون خموش عوز اول لائق لعنت ستمگیر کر داند

بسم اللہ الرحمٰن الحیم

منقبت عطاری رحمتہ اللہ

گوهزا ران سال باشمی در طلب ور هزا ران

جام کیری تان بلب و ر بهر روز گذاری

صدنماز وربداری سومها عمر دراز یا تواند ر

علم دین اعظم شوی ور علوم ازشافعی وعالم

شوی یا چہ عقل مقتدائے دین شوی ور علوم

مالکی رهین شوی مهر حیدر گر نہ باشد در

دلت کئے توان گفتن سلیم و مقبلت هر کہ در

عشق علی نابود راست خارجی دائم

مرو را از نخست ایک از طالب حق

گشتئہ آفتاب اوج مطالق گشتئہ

دوستی مرتضیٰ راہبر باشد

نفش دون را پا ء از زنجیر ساز مہر حیدر

چشم دل بینا کند مہر حیدر قطر را در یا کنند

مہر حیدر گز نہ باشد راہ بر مے رود بیچار

را در یا کنند مہر حیدر گز نہ باشد راہ بر مے

رود بہچار را رہ در سقر مہر حیدر

مایئہ ایمان من مہر حیدر زندگی ء جان من

گشتہ ازمہر علی روشن دلم ہست از مہرش

منور مخعلم گوھر من آمد از بہر علی دارم

امہد ولایت زان ولی بندء حیدر زجان و دل

شدم زان بہ نورے ذات حق واصل شدم

دست من دامان علی روز حشر نام پاک اش برزبان روزِ حشر

بسم اللہ رحمٰن ارحیم

شیخ احمد جام زندہ فیل

ای ز مہری علی حیدر آئینہ دل راصفااست

ہمچ قلب افتادہ ام بر آستانِ بواحسن

خاک نعلین حسین اندر دو چشم طوطعیا است

عابدين تاج سرور باقر و چشم روشنم

دين ضعفر بر حق است ومذہب موسیٰ الرضا

است ای موا لی وصف سلطان خراسان راشنو

زرا خاک قبرش درد مند ان راشفا است

پيشوائے مومنان است ای مسلمانِ تقی

گر نقی را دوست داری درھمہ رواست

عسکری نور دو چشم آدم است و عالم است

ہمچہ مهدی یک سپھ سالار در عالم کجا است

قلئہ خيبر گرفتہ ان شهنشاہ عرب

زانک در بازو ئے حيدر نام لافتا است

شاعران از بهر لسيم وزر سخن ها گفت اند

احمد جامی غلام خاص شاہ اوليا است

شاہ رکن الدين

گر مرا گويد کہ از حب علی تورا فضی

ايزادی بيچون احمد مصطفٰی ہم رافضی

ہفت دربان بہشتی شاہ مردان مرتضٰی ہر کہ

جنت ہِ رود اورا بگو يدر ا فضی ساقی

کوثر تو دانی شاہ مردان مرتضٰی هر کہ جائز

اب کوثر خرد اوھم رافضی در فلک جبرائل

متی گوید امیرالمئومنین راست گو خارجی

ملک وفلک ھم رافقی گفت

اسد اللہ علی درشان آرب الجلیل بو تراب القاب

سروردارآن ھم رافضی گرچہ از اخلاص

حیدر خلق گوید رافضی رافضی شوھاشمی بادین ایمان رافضی

سپہ چھار یارا مصطفٰی گویم درد با صفا

رکن الدین حق بگو ید خلق ملک و فلق اوھم رافضی

شاہ رکن الدین

گر مرا گوید کہ از حب علی تورافضی

ایزی دوِ بیحون احمد مصطفٰی ھم رافضی

ہفت دربان بہشتی شاہ مردان مرتضٰی

ھر کہ جنت م رود اورا بگو ید رافضی

ساقئ کوثر تو دانی شاہ مردان مرتضٰی

ھرکہ جائز اب کوثر خرد اوھم رافضی

در فلک جبرائیل مے گوید امیرالمئومنین

راست گو خاجی ملک و فلک ھم رافضی

گفت اسد الله علی درشان آن رب الجلیل

بوتراب القاب سرور درآن هم رافضی

گرچ از اخلاص حیدر خلق گوید رافضی

رافضی شد هاشمی بادین الیمان رافضی

سپہ چھار یاران مصطفٰی گویم دردِ با صفا

رکن الدین حق بگو ید خلق ملک و فلک اهم رافضی

منا جات خواج کاکی رحمتہ اللہ علیہ

کدام مذہب دارم خداوندا دانم

آکر تر سا یهودی ام نثارا پا مسلمانم

خدا وندا نے دانی بسے خردم پیشانی

زدست شر نفسانی نہ دارم هیچ دارمانم

خداوندا توغفاری برین جرم توستاری

ازان ترسم کہ وهاری ازان شب روز گریانم

خداوندا گنهگارم تو مِ دانی کہ بد کارم

تو خود گفتی کہ غفارم بہ بخشا جملہ عصیانم

صرف کہ دم هم عمرِ نہ کردم طاعت هرگز

نیا مدازمن آن کارِ کہ گردرسرخ روزانم

شب در پرده غفلت تمای روزدر گرداش

گز شتہ عمر بے حاصل خداوندا پریشانم

تو غفاری توستاری تو ستاری تو جباری

میانِ خوف امید است حملہ کار ایمانم

بحق سرور عالم کہ اولاک است در شان است

بحق ساقئی کوثر بہ حب اوست ایمانم

بحق فاطمہ خاتون جنت دختر احمد

کہ ھست و پاک تن پاک وجودو پاک دامانم

بحق شبر و شبیر زین العابدین باقر

بحق جعفر و کاظم بہ سلطان خراسانم

برائے آن امام دین تقی او ھمِ نقی رھبر

برائے عسکری ھادی کہ وردِ اوست ادا بانم

بحق حجت القائم کہ موجود است در عالم

محمد مھدی ء دانا کہ شاھست شاھانم

کہ کاکی رابہ بخشا یا الھیٰ معصیت کلی

بہ فضل خویشن گردان بہ داخیل ایشانم

جلال الدين رومی

دفتر اشعارماگو ش کن دم م زن

نکتہ اسرار ماگوش کن دم م زن

اکبر اعظم علی است ذات مقدس علی

است گوش کن دم م زن هادی ء دانا علی

است حی توانا علی است

درتن گویا علی است گوش کن دم م زن

نور پیغبر علی است فاتح اکبر علی است

صاحب قنبر علی است گوش دم م زن

یوسف اعلی علی است شاہ زلیخان علی است

وائی والا علی است گوش کن دم م زن

نکتہ رحمان علی است گوش کن دم م زن

شیرِ ارادت علی است اهل عبادت علی است

کانِ ضافت علی است گوش کن دم زان

موسٰی عمران علی است شاہ سلیمان علی است

نوح بطوفان علی است گوش کن دم م زن

مرد سخا وت علی است شاہ قناعت علی است

ماہ سعادت علی است گوش کن دم م زن

گفتن رومی مدار مثل قصائد غزل

مدح شاہ اولیا گوش کن دم م زن

منقبت در شان پنجتن

مولان جامی رحمت اللہ عیلہ

ذات شاہ رب حکیم قدیرا زانوار خود

کر بہ نور نبی را محمد رسول است

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

سرِ جلی را علی شاه شاه عالم امام کبیرا

کہ بعد از نبی شد بشیر نظیرا

نموده سیاهی و سر خی بہ حکمش دبیرو

قضا قدر قدسی بہ حکمش شده ناد جنت تصرو

بہ حکمش زمین آسمان عرش کرسی

بہ حکمش علی دان علی کل شی قدیر

ا شده آشکار محب اش مواجب

بیند ازهر چیز هر جا مناسب

ابررعد ساعق بخمشهب ساقب

ازهست روشن مهومهرکوکب

علی دردعالم سراجن منیرا

حوادث قیامت بسِ خطرناک است

گریبان شکیبا از خوف چاک است

کسِ رابہ حجت کسے رابہ حاک است

بہ مدح مولا علی راچہ باک است

بہ یوم عبوسن دگر کمتریرا

تعالواندعوبخوان کہ در شان است

دگر انما نیز بخوان چہ بیان است

ویو فون بہ نذر شاھد عیان است

بود یطعمون طعام بہ شان است

بہ مسکین دیگر یتیمن اسیرا

علی تاجدار است ملک معانی

علی رازدان است نہانی

علی کرد درراہ حق جانفشانی

زطعام لذات دنیا ء فانی

علی کرد اختیار خبزن شعیرا

علی راچہ معراج روشن رسول است

وز افضال حیدر مناقب ملول است

زہِ جاء مولا کہ زوج بتول است

علی شاہ ابن محمد رسول است

بہ موسیٰ نبی گفت ھارون قدیرا

بہ عرفان وادی ھمہ راست منزل

ھمہ چون ازکردہ خود تجمل

کسے را کہ حب علی نیست در دل

شود آن بہ دوزخ میزان منزل

شود این من از شرہو مستطیرا

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

زهے شان آن شاه زهے قدربرتر

نہ هر گز کسے راشود این میسر

وحلو اسا وربخوان ای برادر وسقاهم طهورا زکوثر

نہ بیند شمن والا زمهریرا

بہ شان علی راخدا داد رفعت

قوت علی را موازین ثقلت

عدوء علی را موزین خفقت

بہ بد خواه اولاد حیدر خدا گفت

ید عو ثبورن وسیلا سئیرا

بہ افضل توهر کہ دیده کشاید

نبی گفت هر گز بہ دوزخ نیاید

همہ نعمت جنتِ اورا بیاد

کسے راکہ بوئے والایت تو آید

چہ حاجت کہ پرسند منکر نکیرا

بیا شاه مدد کن داین تلخکا می

بخندان کشت است عمرم تمامی

فقیرام مرا فخر حلقہ ء غلامی

زتو نیست پوشیده احوال جامی

توئی دردو عالم سراج منیرا

زوار کربلائی عنایت علی شر

در شان پنجتن

علي شاه حيدر امام كبيرا

كه بعد از نبي شد بشيرن نزيران

زمين آسمان عرش كرسي به حكمش

علي دان علي كل شي قديرا

بود يطعمون طعام صائم شاهاا

بہ مسکین دیگر یتمن اسیرا

زطعام لذت دنیا فانی

علی کرد اختیار خبز شئیرا

علي شاه اين ذ عم محمد الرسول اش

کہ موسٰی گفت هارون وزيرا

علی اولیا رادلیل است برحق

علی انبیا راولی نصیرا

چہ پا ک است معراج مولا علی را

را یوم عبوسن وزو کمتریرا

چہ پاک است معراج مولا علی را

ہرآن کس کہ بوئے ولایت تو آید

چہ حاجت بہ پرسند منکر نکیرا

بد خواہ اولاد حیدر خدا گفت

ثبورن وسیلا سعرا ہران کس کہ عشق

علی ہست در دل شودین من از شہرہ مسطیرا

زتو نیست پوشیدہ احوال جامی توئی درد عالم

سراجن منیرا علی شاہ حیدر امامن کبیرا کہ

بعدادز نبی شد بشرن نظیر ا

بسم اللہ ارحٰمن الرحیم

بیدل فقیر

تجدا وحدت مطلق ولی اللہ علی بر حق

کنند حجت دوئی راشک ولی اللہ علی برحق

میحطِ ذات او گو ھر سمائے فیض را اختر

رخش انوار ماہِ خر ولی اللہ علی برحق

محیطِ گنج لاھوتی فتوحِ باب با ھوتی

علیم سر ھاھو تی ولی اللہ علی برحق

بہ خمس طیبِ شمرش بہ خلف ربعئہ نگرش

بہ بین ھم داخلِ عشرش ولی اللہ علی برحق

آئمہ دین پیغبر دوازدہ تن زجا بھتر

تخستین شاہ بود حیدر ولی اللہ علی برحق

محب شاہ مردان شو مریدِ شیر یزدان سو

چہ بیدل بندہ الشان سو ولی اللہ علی برحق

بسم اللہ ارحمٰن الرحیم

سيد ثابت علي شاه حيدري

حق چڏي باطل ۾ لڳ ھر صوھوا جي واسطي

خود پرستي ڪيم ڪر اي دل خدا جي واسطي

دل جو ڪعبو عرش اعظم ان جي فطرت

فرض عين سعيو ڪر صدقون سدا ان جي

صفا جي واسطي

ڪر مديني ۾ هلي تهدل حضرت محمد جو طواف

طلب حق ٿي ره رسولي رهنما جي واسطي

روزئہ شاه نجف جي زيارت نفل پڑھ

ختم قرآن ذڪر شاهي اوليا جي واسطي

تهد ليون صدقو سدا پڑھ حسين صلوات سلام

روح پاڪ حضرت خيرانسا جي واسطي

ذڪر ۾ زهر حسن جو زندگي سپ زهر چاڻ

رت هنجهون نت روءَ شهيدي ڪربلاجي واسطي

جي گهرين روز جزا ۾ خوش دلي خندان رهان

جيسين جئين زاري تون ڪر زين العباجي واسطي

باقر علم لدن صاحب صراط المستقيم

دول ڪر پير اهڙي پشوا جي واسطي

جعفر صادق جي روز جي پڻ زيارت ڪر

ضرور

مذهب ملت ڏٽي هند هدا جي واسطي

موسٰي ڪاظم جي روز تي هلي ڪڙيون به مل

خاڪ ان درگاه جي وٺ طوطيا جي واسطي

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

روزئي شاه خراسان سان تان هلي قربان ٿيءَ

ساه سر تسليم ڪر انجي رضاجي واسطي

ان خيرا زهد تقوي پڙه تقيءَ جي چائث چم

متقي ٿي هل امام المتقي جي واسطي

ۦ تقي و عسڪري جي فيض کان غافل ۾ ره

محض ان جي ذات جي جو دو سخا

جي واسطي

يا الهي هادي مهدي جو ٿيءَ جلدي ظهور

مهنجي دل تڙپي سدا انجي لقا جي واسطي

يا اميرالمومنين ياابوالحسن يا ابوتراب

منهنجا مشڪل حل ڪر يو آسان خدا جي واسطي

پنجتن جي ناءَ رب ڪئون پنج مطلب ٿو گهران

پنان

تون وسيلو ٿي ڏياري ال عبا جي واسطي

پهريو ڪنهن مخلوق جو محتاج هرگز بان رهان

بي نيازي ڪئون رکوپهنجي عطا جي واسطي

پيو پهنجي عيال اطفال سان سرهو رهان ڪڏهن نه ٿيان انڪئون جدا مهرو وفا جي واسطي

ٿيون نه ٿيا ن قرضي ڪنهن جو پڻ هجي
توڙي ضرور

مونکي وصيت ڏيو وري انجي ادا جي واسطي

چوٿون هي مطلب اسين سڀ تندرستيءَ سان
رهون

ڏک نه هڪ پئي جا ڏسون دردو دوا جي واسطي

پنجون هي جو دشمي موسان ڪري نابود ٿيءَ

قصد ڪڏهين م رهي مهنجي جفا جي واسطي

پنج مطلب منهجا پدو سڀ پاجهه سان

پنج مطلب پيا اٿم روزي جزا جي واسطي

پهريون منهنجي دل ۾ هجي هر وقت حب
اهلبيت

پهنجي قدمن سان رکو دار البقا جي واسطي

پيو گناه بخشش ڪريو تان ٿي سندم تو بنهن
قبول

ڪون ٿئي مون سر ڏمر جومون خطا جي واسطي

ٿيون سندم سڪرات ويلي هج حاضر يا امام

تون ئي ڪج تلقين ات دردون دعا جي واسطي

آءَ ڏسان تهنجو جمال

آهي هي چوٿون التماس

ڏيان سڪالو ساه مرڪي منهن لقا جي واسطي

پنجون پيرانڌي شه شهدا جي ثئي مدفن سندم

اصل ڪان اعجاز ثابت ڪربلا جي واسطي

سيد ثابت علي شاه

آءُ هلي اهلبيت جي در تي

اهڙو در بيو ڪونه ٿيو

جهن صدق سان سر نوايو اهڙو بهتر ڪون ٿيو

هن گهراڻي جا پٽيل شامل شمر جي لسٽ ۾

ڪيترن يارن بادشاهن سان مئٿيون ڪيون

ڏئي نياڻي تخت تاڙي اهڙا دوست بيوڪون ٿيو

خلق جو هادي بڻيو مخلوق پي مرشد چيسر

پڙهي قلمون قرآن ساڙي اهڙو ڪافر ڪون ٿيو

بن اذان جبرائيل جنهن جي در تي اچي

انهيءَ در کي باھ لا ئي اهڙو بيو ڪون ٿيو

سگ حيدر جو سڏائي سند جو سردار ٿيو

سرگرو ه سڀني ميجيو ن اهڙو قلندر ڪون ٿيو

ثابت علي شاه مچ پنج ٻارهن جن ڪيا امتي مٿي تن جو محشر ڪون ٿيو

سيد ثابت علي شاه

آهين الحق مظهري جو الله اڪبر يا علي

تون رسول الله جو بازو برادر يا علي

تون ولي الله بر حق دين داور يا علي

ٿيو خدا ۽ مصطفٰي تنهجو ثناگر يا علي

مونکي نهجو سونهن که تنهجوڪون همسر ياعلي

ياعلي تنهجو يد الله فوق ايدي هم ثنا

يا علي نصره من الله تنهجي لشڪر جو لوا

انما منصب ڏٿي تون تاجداري هل اتيٰ

صاحب يا سين طهٰ ڪل ڪفا و لا فتيٰ

تنهجو مدح منقبت قرآن سراسر ياعلي

رڪع وسجد و تنهجي صفت ساجد امام

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

ينفقوني في سبيل الله تو ثئين ذوالڪرام

تهنجي همٿ ينتظر ۾ تهنجو من يشري مقا تون يريد الله

يطهر تون صلواتو سلام

تون گوهرڪعبہ صدق آهين پاڪ گوهر ياعلي ياعلي

تهنجي حب حب المتين ۾ روز الوثقاءِ الدين

تون آن يعثوب يقين هدالمتقين انما انزل عليڪم

تنهجي حق نصب متين مالڪ منڪنت مولا وارث تا جو نگين

ڪيئي نبيئ نائم چڙهي بالآء منبر يا علي ياعلي ياعلي

لحمنڪو لحمي جو لائق انت مني چيو رسول انا المدين مدنيه العلم
علي با بها عالم فرع اصول ابن م مصطفٰي شير خدا زوج

بتول اي جو تهنجي حب ري طاعت عبادت نا قبول

تهنجي طاعت ذڪر تهنجو تان ب محشر ياعلي ياعلي

بدر ۾ تون هين شادر ۾ شجا ع و صف شڪن

احد ۾ تون هئي اسد اي شير حق شمشير زن

فتح ڪيوخيبر ۾ بربر قتل ڪيو اهل فتن

تهنجي تيغ و تاب ڪان ٿيو دين دنوي ذوا لمنن

دين داور فتح يا ور حق جا نا صر ياعلي

ياعلي تون خدا جي ڪارخاني جو صاحب اختيار

ڪيو خدا ۴ مصطفٰي هر امر ۾
تهنجي حق جبرائيل چيو هر معرڪي ۾ بار بار
لافتا الا علي لا سيف الاذلفقار
تون خدا جو پهلوان آن فتح لشڪر ياعلي ياعلي
يا امير المئومنين تون سر رب العلمين
آدمئون اڳهين هئي استاد جبرائيل امين
عالم الانوار ۾ ڪيو ۴ ان کي تلقين و يقين
چئي انا عبد جليل اي جيب منجه جبين
مظهر رب جليل اڪبر ياعلي ياعلي ياعلي
ياعلي ثابت علي زوار تهنجو مدح خوان
ڪربلائي ٿيو شهيد و ڪربلائي جانشان
ڪربلا سائين جي صدقو ٿو گهران امن وامان
زت وخيرو سعادت آبروئي دو جهان
تو لوا الحمد سائيه تانن ب محشر ياعلي ياعلي

سيد ثابت علي شاه

تون خدا جو خاص سامان يا اميرالمئومنين

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

مصطفٰي جو جان جانان يا اميرالمئومنين

شاه مردان شير يزدان يا اميرالمئومنين

سر سبحان راز رحمان يا اميرالمئومنين

مومنن جو دين ايمان يا اميرالمئومنين

يا اميرالمئومنين تون ڪل مومن جو امير ۽ به سي جي تابع

تهنجا من يوم الغدير جن غديرن تي غضبڪيا سي اگر جم غمغير

هو عزيز ذوالنتقام الله قادر اي قدير

مون اهوئي عهد پيمان يا اميرالمئومنين

مون اهون ئي عهد پيمان مثل ميثاق ازل

عهد ميثاق ازل تي مونکي رک ثابت قدم

جي چون منا و منڪم سپ جي آخر اجل

تون نبي چيو انت مني ليس مثلک في العثل

ان جو شاهد آه قرآن يا اميرالمئومنين

تنهن جي حق قرآن ۾ قرآن ناطق تهنجو نام

تهنجي حق قرآن ۾ فرمان مطلق تو ڪلام

چيو نبي خيرابشر اي نائب خيرالڪلام

تهنجي منڪر قدڪحز تون ڪل عالم جو امام

مثل مرسل تهنجو فرمان يا اميرالمئومنين

وقت مرسل جي به تون مرسل اڳيون فرمان نروار

چيو ٿي اقضا ڪم علي مرسل به فرمان خدا

بعد مرسل جي به فرمان تهنجو جار ي تان جزا

تهنجا نافرمان سڀ في النار وقت اثرا

تهنجو فرمان نص قرآن يا اميرالمئومنين

ڪيو خدا فرمان تهنجو فرض برجمله جهان

مثل فرمان رسولا ن اي الا همرجهان

مصطفٰي تو کي ڏني ميراث علي مرسلان

سڀ نبين جوتون وارث والئي ڪون مکان

تون اطيع الله جو ارڪان يا اميرالمئومنين

ڪل ڪفي با الله شهيدا تون رسالت جو گواه

تون ڪفي الله القتل اسلام جو پيشوپناه

انما جي امر ڪيو تون بعد مرسل بادشاه

بلڪ مرسل جهڙي پڻ دائم وزارت دستگاه

صد ر ديوان مرد ميئدان يا اميرالمئومنين

صدر ديوان ۾ وزير زوار ميدان ۾ مير

مجلسين مخلص نواز يو خرخت ۾ خسم گير

ڳڙه پچڻ ڪافر ڪهڻ ٺئين صاحب صدر سرير

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

ڪنهجو تون اصحت مولا ڪنهجو منا منڪم امير

بلغ متڪنت برهان يا اميرالمئومنين

امنا اوهل اتي تهنجي صفت تهنجي ثنا بل سچوئي مصحف

صفت تهنجي ٿي صفتن شها ۾

بلڪ تورات والا انجيل مثلڪ لافتي

ڪل مرسل جي مدد لڙو جهڙ سرمندا

چيو رسول رب رحمٰن يا اميرالمئومنين

آدمئون اڳين تو ڪئي تعليم جبرائيل امين

۽ ٻڏو قدرت سين ٻئي ديو جا پر اي مرد دين

شير کان سليمان بچايو شير صدآفرين

ان مثل ڪئي معجزا تو شاه جا مشهور يسين

جڳ لڪيا دفتر ۽ ديوان يا اميرالمئومنين

تون يدالله فوق اليدڪهيم جو تا ويل درست

تهنجي همٿ ۽ شجاعت ڪيا سپئي ڪافر سست

جڏهن تون ساماٽين سڪندر بخت تڏهن روز نخست

ذولفقار دل دل آئي ۽ ٻڏي تو چيلهه چست دين جو ٿيو

دور دوران يا اميرالمئومنين

يا اميرالمئومنين ثابت تهنجو گدا ڪربلا زوار

شاه ڪربلا جو جان فدا ڪڏ هن ڪربلا ڪڏهن نجف ۾

نت پڙهي مدح ثنا

بادشاه منهجا سائين تو تي آهي صلواته سلام

آءَ سدا تودر ثنا خوا ن يا اميرالمئومنين

سيد ثابت علي شاه

عالم خلق جو خدا سڀ ڪو خدا جو مد خوان ۾

خدا سڀ خلق سوڌو مصطفٰي جو مد خوان

مصطفٰي دائم ولائي مرتضٰي جو مد خوان

تون به اي مداح ثي آل عبا جو مد خوان

ڪربلائي ثي شهيد ي ڪربلا جومد خوان

مصطفٰي ڪي چئي خدا افد يت ملڪي يا حبيب

مصطفٰي چئي مرتضٰي انت مني يا نجيب

مصطفٰي نصرمن الله مرتضٰي فتح قريب

مصطفٰي و مرتضٰي يڪ جان دوتن امر عجيب

مرتضٰي مرسل جو مرسل مرتضي مد حخوان

جيئن خدا جي طالبن راهي خدا جي ڪئي طلب

مصطفٰي مهر ولائي مرتضا جي ڪئي طلب

تئين خدا پڻ آهي عشق مصطفٰي جي ڪئي طلب

مصطفٰي و مرتضٰي هڪ ٻئي رضا جي ڪئي طلب

ان تي رب راضي جو هئي ان جي رضا جو مدحخوان

نور نوري سير سري مصطفٰي ڪي چئي خدا لحمڪو لحمي

چوي نت مرتضٰي ڪي مصطفٰي

مرتضي ۽ مصطفٰي ناهن هڪ ٻيئي ڪئون جدا هي نه هڪ ٻئي ڪئون جدا ۽ پڻ خدا تن ڳڌ سدا

هئي خدا جا ۽ خدا هن ڳڌ ذوا لعلا جو مدحخوان

جنهن خدا جي مدح ڪئي تنهن مصطفٰي جي مدح ڪئي

مصطفٰي جي مدح ڪئي جن مرتضا جي مدح ڪئي

مرتضي جي مادنن آل عبا جي مدح ڪئي ثابت

مداح شاه ڪربلا جي مدح ڪئي

ڪربلائي ٿيو شهيد ڪربلا جو مدح خوان

مناقب سيد ثابت علي شاه

سندم دين ايمان صحي پنجتن

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

نبي او علي ٻئي ٻهم جان تن

بتول ام حسنين اليمان من

خدا خلقيو جنهن لاءَ زمين و زمن

اهيو ورد مون جيئن سين جا ن در بدن

نبي او علي او حيسن حسن

محمد نبي آهي نور خدا

علي ولي زيب ارض وسما

بتول ام حسنين خيرالنسا

حسين و حسن قبلتيني هدا

اهيو ورد اهي پنج ارڪان ايمان جا

اهي پنج گنج علم و عرفان جا

صحي اسراسرسبحان جا

اهيو ورد نبي بور نوري نبووت ڏٺي

علي سرسرير ولايت ڏٺي

ۀِ حسنين الاالمودته ڏٺي

سپئي نزد حق قدرت ڏٺي

اهيوورد نبي الورا خاتم النبيا

علي ذولعلا سرور اوليا

امام حسن هادي حق نما

حيسن ابن حيدر ذبيح خدا

اهيو نبي قاب قوسين جو قربدار

علي انت مني جو صاحب مدار

حسن سبط سيد عظيم الوقار

حسيني اه ريحان صدرال ڪرار

اهيو ورد حسن سبط سيد عظيم الوقار

نبي آهه برحق رسول امين

علي آهه بيشڪ شهنشاهه دين

حسن علم ۽ صالح المئون منين

حسين و علي قاتل المشر قين

اهيو ورد مون جيئن سين جا ن در بدن

نبي احمد قومي چوي هرزو مڪان

علي فهوربي چوي دل بجان

حسن بحر حلم و حيا جاودان

حسين آهه شهنشا دو جهان

اهيو ورد مون جيئن سين جا ن در بدن

ورد نبي روز محشر شفاعت ڪندم

علي جام كووثر عنايت كندم

حسن مير دا نهن حمايت كندم حسين

بو ات رحم ور عا يت كندم

نبي او علي هردو نوري خدا

حسين و حسن هر دو سر صحمند

اهي منهنجي واهر آهي مون مدد

لكي منهجي لوم قلم هي سند

اهيو خدا يا بحق محمد الرسول بحق

علي شاه زوج بتول

بحق حسن مون دعا كر قبول

حسين علي سين وري ثئي وصول

اهيو ورد مون جيئن سين جا ن در بدن

هي ثابت علي كربلائي مدام

پڙهي پنجتن جي صفت صبح شام

ۼ آل عبا تي صلواتو سلام

اهيو ئي منهنو آغا ز ۼ اختتام

اهو ورد مون حسنين جان در بدن

ـ نبي او علي او حسن وحسين

سيد ثابت علي

تون راه حق جو رهبريا علي

تون هم ذات خيرالبشر يا علي

اٺم ورد شام و سهر يا علي

ثنائي شبير وشبر يا علي

به نام خدا له خبر يا علي

بحق نبي ڪر نظر يا علي

تون بر حق خدا جو به امرنبي

خدا جو ولي جو مصطفٰي جو وصي

من کم تم مولا به ضٰي صي

پيغمبر جي تو کي نيابت ملي

به نام خدا له خبر يا علي

شاهي مرسلين جو وصي و وزير

به برهان طه به روز غدير

توئي وارث تاج صدر سرير

به نام خدا له خبر يا علي

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

به حق نبي كر نظر يا علي

يدالله غالب علي العظم

سقاهم طهورا قسيم نعيم

صراط الهدا مبح متقيم

امام المين معم مولا الكريم

به نام خدا لهه خبر يا علي

به حق نبي كرنظر يا علي

تون نعم الا امام تون نعم الا مير

عليک العجائب عليک النصير

علي آه اعليٰ كل شي ءَ قدير

مليو تخت تو كي به يو م غدير

به نام خدا لهه خبر يا علي

به حق نبي كرنظر يا علي

تون شير خدا شاه دل دل سوار

شاه لافتي صاحب ذولفقار

نصر و من الله جو تون تاجدار

تون مختيار حق تهنجي سپ اختيار

به نام خدا لهه خبر يا علي

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

به حق نبي كرنظر يا علي

خدا توكي هر امر مختيار كيو

نبي ڏئي توكي صدر هسوار كيو

مڙن مومن عهد اقرار كيو

نبي تو كي هر وقت سردار كيو

خدا كئي تو قسم خلد و سقر

نبي تو كي چئي انت خيرالبشر

مخالف جي حق من ابا قد كفر

اي يا خسر وي دين شاهي بحر بر

تون اول المسلمين ياعلي

تون صالح المومنين ياعلي

تون سابق السا بقين ياعلي

تون افضل العالمين ياعلي

به نام خدا لهه خبر يا علي

به حق نبي كر نظر ياعلي

ياعلي توئي آهين مومنن جو امام

ياعلي تون قلبئه خاص عام

تون ئي مظهر فيص رب الانعام

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

عليكم صلوات عليكم سلام

تون خيرالخلائق تون خير الامم

رسول خدا جو تون فرزند عم

امير عرب بادشاهه عجم

سپهر سخا بحر فضل وڪرم

خدا نا ن ۽ ڏي خير يا مرتضيٰ مدد ڪر سجا بير

مشڪل ڪشا

اي بحر سخا تهنجو عالم گن اي پالين پلا بهر آل عبا

يا مولا اسانجو تون آهين امام

شفاعت ڪندم اسانجي بروز قيام

ڏنو تخت توکي خيرال انعام

ٿئين مومنن جو تون مولا مدام

به نام مولا ڪر خبر يا علي

گدا تنهنجو آهي ثابت علي

هي پينو مداهي هي ثابت علي

ڪري آهيو تو در هي ثابت علي

پهاريدار پانهون هي ثابت علي

به نام مولا لهه خبر ياعلي

به حق نبي ڪرنظر يا علي

مجلس امام حسين عليه جي

روايت ۾ آهي ته l جڏهن حضرت شهداءَ امام حسين عليه السلام مدينه منوره مان عراق يا ڪوفي تياري ڪئي فاطمه سگرا امام حسين “ جي نياڻي ان وقت بيمار هئي سندن عمر مبارک **8** يا **9** سالن جي هئي امام جي تياري ڪائين اڳ ۾ بخار تپ جي حالت ڪري تمام لاغر اٿڻ ويهڻ کان عاجز هئي انڪري بيمار ان بيمار ڏيءَ

ڪي سمجهائي ناني ام سلمان حرم رسول پاڪ جي حوالي ڪيو فرمايائون ته جيسي تائين مان سفرڪري موٽي اچان تيستائين منهجي هن نور ديد فراق مارئ جي دوا درمل ۾ مصروف رهجو وري پنهنجي پاءَ عباس کي فرمايا ئون ته ادا اٺن تي ڪجاوا ۽ محملون رکرائي ۽ پردي جو پورو احتمام ڪري اهلبيت کي سوار ڪريو جو موسم گرم آهي ڏيهن چڙهي آيو آهي گرميءَ جو سفر آهي جو ننڍا پار به ساڻ اهن اصغر سڪينه باقر ۽ مسلم بن عقيل جافرزند ساڻ آهن انهن کي ڪجاوڻ۾ ويهاريو ته سج جي تاب کان حفاظت ۾ رهڻ۾ حجاب زينب خاتون کي وڏيحترام سان سوار ڪيو جو منکي انسان تمام پيار آهي جيئن ان کي ڪنهن به قسم جي تڪليف نه اچي انجي ن جي مسافري منهنجي محبت ڪري آ اي جيستاءَ مان جيئروآهيان ته مونکي انجو احترام آهي چو ته مصطفٰي جي ڏوهٽيءَ جي اسان کي عزت ڪرڻ فرض آهي زينب منهنجي ماءَ فاطم زهرا آهي

انجي تعظيم مهنجي تعظيم آهي بابي علي مرتضيٰ ۽ ناني محمد مصطفيٰ جي تعظيم آهي چو ته امان فاطم جي وفات کان پوءَ هيءَ

اهائي فاطم آهي اسان جي هن اهل حرم جي سردار ۽ غمخوار آهي

صبرۡ رضاجي مالکياڻي آهي مونکان پوءَ هنتي تمام گڏيون

مصيبتون پونديون ڪربلا کان شام تاءَ بنا ڪجاوين بنا چادر زينب ويندي۽ پهنجا به پٽ حسين تان قربان ڪندي پٽن جي غم ۾ صبر شکر ڪندي پوءَ پنهجي پائٽي علي اڪبر جي مٿان زار زار روئندي

ائين فرمائي حضرت عباس کي فرمايائون تهادا جلد سواريون آڻيون حضرت عباس هڪدم پڌڻ شرط سپني کي سوار ڪيو ان کان پوءَ

پاڻ ذولحجناح تي سوار ٿيا تهن کان پوءَ اصحاب انصار هم رکاب ٿي هليا

مدينه منورجي ڳلي ڳلي مان هاءَ هاءَ حسين جي دانهن اچڻ لڳي ته هاءَ اڄ ڪهڙي مصيبت اچي وئي جورسول جو فرزند اڄ مدينو خالي ڪريو ٿو وڃي ۽ چوڻ لڳا ته اي اسانجا سردار گرم موسم

۾ ڪيڏانهن تياري ڪئي اٿو قيامت جهڙا ڏيهن غضب جس جهولا جبلن جا رستا گرم اسان نه وري چانو جو بندو بست منزلن تي پاڻي جو به بندو بست ڪون آهي اوهي ما ٿهن جي زاري ۽ دانهون پڌي

بيبي صغرا الله تي ٺيڪ ڏئيءَ ٻاهر نڪري آئي بيماري ۽ بي طاقتي

جي ڪري هوريا هوريا قدم کڻندي اٿندي وهندي پيءَ وجي

سواري پنيان روندي ڪيڏ لڳي آئي هاشمي زالو ن صغرا کي منجهائڻ لڳيهون ته اي صغر جهر موٽي هل توهان ۾ طاقت هلڻ جي به آهي بيبي صغرا چوڻ لڳي ته مان جهرم اڪيلي وهي ڇاڪندس مونکي

ڇڏيو ته مان بابي ۽ اصغر سان وڃيان اڪيلي وهي ڇا ڪندس

جو پيءَ پائن پينرن کي نه ڏسندس دل ڪنهن سان وندرائيندس هاءَ اصغر ۽ سڪينه به مونکي ڇڏيون ٿا وڃن ادي ڪبرا به نه ٿي وٺي

وٺي هلي مان پهنجي پاءَ اصغر کي هنج ۾ وهاريندس مونکي بابو نٿو وٺي هلي ته مان قافلي پهنجي پنيان پئي هلندس توڙي مان بيمار آهيان من منهجي بابي کي رحم پوي شال ساڻ وٺي هلندو

مونکي نه موٽا ئيندوب ائين چوندي قافلي جي پنيان پاڪاريندي هلي حضرت محمد حنفيه باادب ٿي پاءَ امام حسين کي عرض ڪيو ته بيا يا امام توهان جي صاحب زادي گهر ڏي نٿي اچي پنيان روئندي اچي ٿي چوي ٿي ته مان ابي سان وندس اهو ٻڌي سيد شهداءُ مظلوم ڪربلا بي اختيار روئڻ لڳا ۽ اهل حرم ۾ بهي آواز روئڻ جو آيو بيبي شهربانو هاءِ صغرا هاءِ صغرا ڪري روئڻ لڳي حضرت عباس ۽ علي اڪبر کي امام فرمايو ته منهجي صغرا کي آڻيو حڪم موجب صغرا کي وٺي آيا چيائونس ته امان

هلو جو بابو تونهان کي سڏي ٿو اهيو ٻڌي بيمار صغرا خوش ٿي چوڻ لڳي ته اي چاچا عباس” اي علي “ اکبر ادا سچ ٻڌا يو بابو مونکي وٺي هلندو چا ائين چوندي جلدي قدم کڻي پيءُ وٽ حاضر ٿي هاءِ هاءِ جڏهن صغرا پيءُ وٽ پهتي حِضرت امام حسين جا اکين مان نير جاري ٿيا حضرت امام حسين کي روئندي ڏسي پاڻ به روئڻ لڳي بيتاب ٿي پيءُ جي پيرن ۾ چنبڙي پئي چوڻ لڳي اي بابا جنهن وقت خالي گهر ۾ حويليون نظر ايندا انصاف ڪريو ته منهجي ڪهڙي حالت هوندي نه مون وٽ اصغر آ نه سڪينه نه اکبر پوءِ مان ڪهڙي آرام سان گذاريندس تونهان کي آرام واري بستر تي نه ڏسندس ته منهجو حال ڪهڙو هوندو اي منهجا سردار بابا مان پوءِ درن ديوارن سان مٿو ٽڪرائيندس نه ماءُ آهي نه پينر نه ڀڦيون مونکي دلداري ڪير ڏيندو نه اکبر آهي جو منهجي خبر چار لهندو نه چاچو عباس آهي جو مون تي شفقت ڦيرائيندو نه منهجو زين العابدين اهي جو مونکي قرآن پڙهي ٻڌائيندو اي بابا تنهجي فراق جي هڪ گهڙي ٻهي گهوري اي بابا سچ پچو ته صغرا تونهان جي جدائي ۾ هڪ پل ٻهي جئري نه رهندي اي بابا ههڙي بيماري جو گهر ۾ مري وڃان ته منهجو ڪفن دفن ڪير ڪندو اي بابا تونهان کي علي اصغر مان پهنجي پاءُ جو قسم ٿي ڏيان ته مونکي اڪيلو سڄڻ جاين ۾ نه ڇڏ بابا پلا ڪجاون ۾ جاءِ نه آهي ته مان ڪافلي جي پٺيان پنڌ ڪري سڄي مسافري طئي ڪندس هي ڳالهه پنهجي نياٽي ءَ جي ٻڌي امام گهوڙي تان لهي پيو ۽ فاطمه صغرا کي پيشانيءَ تي چميون ڏنائون ۽ هنج ۾ ويهاريائونس ۽ هن طرح دلاسا ڏنائونس ته اي صغرا امان مون توکي ڪهڙي طرح وٺي هلان جو تون بيمار آهين

مان توسان واعدو ٿو ڪيان ته جنهن وقت مان خير سان عراق پهچندس ته تنهجي چاچي عباس يا تنهجي ڀاءُ علي اڪبر کي تنهجي وٺي اچڻ لاءِ موڪليندس اي منهجي صغرا منهجي دل توسان پيوند ٿيل آهي تون جلدي جلدي پنهجي خيرت جو حال احوال ڪنهن آئي وئي سان پئي موڪلج اهي دلاسا صغراکي ڏئي امام حسين عليه السام ذولجناح تي سوار ٿيو بيبي کي يقين ٿي ويو ته مان هاڻي وڇڙي ويس منهجي پاڳي مان فراق اچي ويو آخر امام جوپ قافلو

هلندو رهيو صغرا روندي رهجي وئي ۽ خاڪ اڏاريندي قافلي جي ڪڍ لڳي ائي چوڻ لڳي ته اي منهجا بابا ٿورو بيهو اي ادا اڪبر بيهو چاچا عباس تڪڙا نه ٿيو مان وري به اونهان جون صورتون ڏسي وٺان ۽ سڪ لاهيان ائين به هو ته صغرا مام جي نياڻي هئي جهن ڪربلا جو نقشه هوبهو ڏسي ورتو هو هن کي پورو پورو يقين هو ته اهو ساٿ سجو ئي مونکان قيامت تائين وچوڙي جو ڪارڻ بڻيو آهي آخر وري به پنهجي ماءُ کي ۽ ڦڦن کي چوڻ لڳي ته اي امان ڦڦي ٿورو ترسو ته اونهان سان به ملان سڪ لاهيان ۽ اصغرکي هنج ۾ ويهاريائين اي ڦڦي زينب پهنجي سوارئ کي روڪيو هي بيمارتوهان سان وري به ملي معلوم ناهي ته جڏري هجان يان نه آخر ٽيون دفعو سوارئ کي روڪيو ويو گهوڙن اٺن تان لهي صغرا کي ڳل لاتائون هاءِ هاءِ جڏهن ڀينرن جي ملڻ جو وارو آيو تڏهن سڪينه ڀاڻ کي ڪجائي مان ڀاڻ کي ڪجائي مان ڪيري وڌو ٻڪ ڪري صغرا کي ڀاڪر پائي چوڻ لڳي ته ادي يقين آهي ته وري صغرا توکي جڏري ملي الائي نه سودل ڪولي ملي ونون ادي ادي سڪينه بابي کي ياد ڏياريندي رهجان مان

اوهان تان ساهه سر سدقو ڪيان منهجي بابي وٽ سفارش پيا ڪجو ته مونکي اتي جلد گهرائي وٺن ادي علي اڪبرڪي چئجانءِ ته مونکي هتان جلدي وٺي وڃي اهي معصوم صغراجون ڳالهيون ٻڌي ڪنهن ڪان به روئڻ جهلجي نه سگهيو سپ صغرا جو حال ڏسي اوچنگارون ڏيڻ لڳا ۽ ماتم پئجي ويو مائٿ عزيز سپ روئڻ لڳا الفراق الفراق جو سدائون امام جي قافلي مان اچڻ لڳيون علي اصغر ماآءُ جي هنج مان لهي صغرا جي جهولئ ۾ ايو ننبڙا هٿ ڍگهيري صغرا جي ڳيچيءَ ۾ وڌائين صغرا به پنهجي ننبڙي پاءُ کي هنج ۾ ويهاريو چوڻ لڳس اي منهجا ننبڙا پاءُ موڌي آءُ ماءُ ۽ پڦي کي چوڻ لڳي ته هي منهجو پاءُ مونسان رهندو توهان هاٽي پلي ونجون مان هن کي وڃڻ نه ڏيدسن اتنهائي ۾ مونکي آرام نه ايندو هن سان دل پئي وندرائيندس حضرت زينب چيس ته امان صغرا هي کير پياڪ معصوم ٻار آهي ماءُ جي کير کان سواءِ ڪئين جالي سگهندو صغرا چيو ته مان هاشمي زالن وٽ کٽي ويندس اتي ان هن کي کير پئي پياريندس اي پڦي زينب دعا ڪر ته صغرا مائٽن جي وچوڙي ۾ جدائيءَ کان جدا ٿئي اصغر سڪينه ۽ پائن چاچن جي هٿن ۾ مرندس آخر سپ سمجهائڻ لڳس آخر صغرا پنهجي هنج مان علي اصغر نه پئي ڏيئي بيبي شهربانو ۽ امام حسين علي اصغر جي وٺڻ جو ن تجويزون ڪيون مگر پيڻ جي هنج ۾ منهن لڪائي پيو چڏي تنهن کان پوءِ امام حسين اصغرکي ڪن ۾ ڳالهه ٻڌائي ته اصغر پيءُ ڏي مرڪي لهي آيو صغرا کي به راضي ڪري موڪلائي عراق روانا ٿيا صغرا ورڙي به روئندي قافلي پٺيان ڊانهون ڪندي وئي مگر قافلو نظرکان غائب ٿي ويو صغرا روئندي ام سلمه سان پنهجي حويلي ڏي

رواني ٿي اصغر اصغر چوندي بابا ڪندي امان امان ڪندي آئي
چوڻ لڳي ته بابو ڪاڏي ويو چو گهرخالي ٿي ويا پڦي زينب ؑ
امان ڪاڏي ويا اي بابا تنهجو مصلو نماز وارو چو خالي پيو آهي
جڏهن اهڙي طرح گريه زاري ۾ به تي ڏينهن گذري ويا تنهن ڪان
پوءِ هڪ خط لکي پنهجي حال احوال جي عبارت ۾ جلدي موٽڻ
جا پيغام لکرائي مدينه منور جي دروازي تي پنهجي ٻانهين سان
اچي بيٺي ته اوچتو هڪ ڪافلي وارو عرب ماڻهون اتان اچي
لانگهائو ٿيو ٻانهين هن ڪان ونجي پڇيو ته اي اوني ادا ڪيڏاهن
وڃڻ جو ايرادو رکو ٿا اونيءَ جواب ۾ چيو ته مان عراق يا
ڪوفي ويندس ان وقت فاطمه صغرا پنهجو خط اوني سوارکي ڏئي
فرمايو خط ۾ هي مضمون لکيل هو اي بابا تونهان واعدو ڪيو
مگر هن وقت تائين مونکي نه گرايو اٿو بابا صغراکي جلد گرايو
منهجي ڀاءُ علي اڪبر کي گهڻا سلام چئجو صغرا سڪينه کي
لکيو ته اي ادي سڪينه چاچي تي زور رک ته صغرا کي جلد وني
وڃي منهجي چاچي عباس وٽ سفارش ڪر ته صدقي علي اڪبر
ؑ علي اصغر جي مونکي انهن سان ملائي ڀيو به گهڻون لکيا ؑ
مگر هاءِ هاءِ اوني سوار ڪربلا ۾ انهيءَ مهل پهتو جڏهن عباس
جا بازو قلم ٿي چڪا هوا علي اڪبر پڙچي ڪائي شهيد ٿي ويو
هو عون محمد حصرت زينب جا فرزند امام حسين جا ڀاڻجا شهيد
ٿي ويا هوا امام حسين ان وقت ذولفقار جي اٽيءَ سان اصغر جي
تربت کٽي رهيو هو ان وقت اوني سوار اچي السلام عليڪم چيو
اوني ءَ کي فرمايائون اي اوني تون ڪير آهين جو مون تي هن وقت
سلام ڪيو اٿئي جنهن وقت ڪان وني مان هن سرزمين تي آيو
آهيان ته مون غريب تي ڪنهن به ناني جي امت مان سلام نه

ڪيو آهي ان وقت ان اوني ءَ صغراجو خط امام مظوم جي هٿ ۾ ڏنو اهو خط بيمار صغرا جو پڙهي امام اکين تي رکيو پڙهي ڏايو رنائون جنهن وقت علي اصغر جا سلام پڙيائين ته علي اصغر کي پاڪر پائجو ۽ چميون ڏجو حضرت حسين وقت بي تاب روئي اصغر جي لاش کي چميون ڏنيون فرمايائون ته اي علي اصغرتنهجي پيڻ صغرا تنهجي پيار ۾ چمين جو لکيو آهي هاڻي اي فرزند پنهجي پيڻ ڏي جواب جو خط لک ڪهڙو جواب لکندءُ آخر امام اونيءَ کي موڪل ڏئي چيو ته اي ادا اوني منهجي صغرا کي چئجان ته اي امان ڪنهن کان خط لکرائي توڏانهن موڪليان لکڻ وارا سپ شهيد ٿي ويا

لانت الله يزيد و علٰ قوم يزيد

سفينت البڪا مترم زوار شاهنواز فَقير حيدري

تاريخ 20دسمبر 1985

بعد ثائپ ڪندر سائره وزير شر

دشمن کي الله جي حوالي ڪري ڇڏيو جو اهو سزا ڏيڻ وارو ڪافي آهي (حضرت امام حسين عليه السلام

ٻن ڇڻن ۾ نهراءَ ڪريو ٻن کي ويڙهائڻ وارو ابليس آهي

دشمن سان احساس ڪريو ٻين جا عيب فاش نه ڪريو

جيڪو به ڪم ڪيو خدا کي حاضر ناضر ڄاڻو ان ڪان خراب ڪم نه ٿيندو

خراب ڪم ڪرڻ وارو خداتعليٰ ڪي نٿو سمنجي جي سمنجي ته ڏوه

جيڪر نه ڪري

جنهن گناه ڪي ڪي ننيو سمنجو تنهن خدا تعليٰ ڪي ننيو سمنجو

عرب روپين حلال وارن ۾ هڪ رپيه حرام جو گڏيو ته انهن مان

خيرات ڪرڻ حرام آهي

ٻئي سان چنگائي ڪرڻ ته توسان چنگائي ٿيندي

مجلس خط قاصد جو صغرا جو امام ڪي ڏيڻ شهادت جي وقت

بسم الله الرحمٰن الرحيم

ڪتاب ۾ لکيل آهي ته امام حسين مظلوم جو سفر ۾ ڪيترو وقت گزاريو هو فاطم صغرا ڪي انهين عرصه ۾ ڪابه خبر نه پهتي هئي

به وري ڪا خيريت جي ڪا خبر پهتي هيس انهن ڏيهن ۾ پيءَ پائن

۽ بين عزيزن ڏي خط لکي ٻانيهن ڪي ساڻ ڪري مدينه منور جي

دروازي تي اچي بيهندي هئي انهين آسري تي ته مان ڪو ڪوفي يا ڪربلا وڃڻ وارو قافلو ويندو هجي ته انکي خط ڏيان ته اوچتو سامهون هڪ قافلو واپار جو عرب نظر آين ٻانهين هنکي سڏي ورتو

پچائوننس ته اي قافلي وارا تهنجي مسافري خداتعليٰ مننزل نقصود

تي پهچائي ڪيڏ انهن وڃڻ جو ارادو اٿو هن قافلي واري چيو ته مان

عراق يا ڪوفي ارادو رکان ٿو ٻانهين چيس ته ادا ٿورو ترسو ٻانهين

وڃي بيبي صغرا کي ٻڌا يو بي بي صغرا اٺ سوار کي گهرائي ورتو

فرمايانوس ته اي ادا عرب منهجي بابي پي عراق ۽ ڪربلا جو صفر

ڪيو آهي ڪيترائي ڏيهن گزاري ويا آهن ته انهين وچم خيرات جو احوال ڪونه لکيو اٿن هي خط مهنجو ڪنيون ونجي جي ڪنڻي منهجي بابي سان ملاقات ٿي وڃيئن ته هي ڪاغذ بابي سائين کي ڏجان ان اٺ سوار پچو ته اي امان صاحبزادي تنهجي بابي جو نالو چا آهي فرمانءَ منهنو نالو فاطم صغرا آهي منهجي با بي جو نالو امام حسين علي جو فرزند رسول الله جو ڏوهٽو بيبي فاطم زهرا جو نور ديد آهي اهيو ٻڌي اٺ سوار اٺ تان لهي با ادب چوڻ لڳو ته اي امان تهنجو

سڄو اهل عيال ساڻ وني ويو توهانکي هت چو ڇڏي ويا ان جو چا سبب آهي فاطم صغرا فرمايو اي ادا عرب مان ڪم نصيب بابي جي وڃڻ وقت بيمار ٿي پيس پوءَ منهجي ناني ام سلم جي سنڀال هيٺ ڇڏي ويو عرب چيو افسوس صد افسوس توهن ننڍي سنم

عزيزن جي جدائي جو وڏو صدمون ڪنيون آهي صغرا روئي فرمايو هاءَ هاءَ ادا وٺي جو مونکي صدمون پهتو آهي انکي اهو عالم الغيوب ڄاڻي ٿو هڪ هڪ گهڙي هڪ هڪ وره جي پئي ٿي گزري مرڻ جي قريب اچي پهتي اهيان جان جا هڏا ءَ ڪل وڃي رهيا آهن هاڻي هي خط اٿئي منهجي حال جي به منهجي بابي کي ڳالهه ٻڌائجان ته صغرا ۾ باقي ڪم پساهه هئا اي اوني ادا توکي شال خدا منهجي بابي سان ملائندو پوءَ منهجي پاران منهجي بابي جا قدم چمجا ن منهجي قاسم

۽ عباس کي لک لک سلام چئجان ۽ منهجي اڪبر پاءَ کي چئجان ته ادا صغرا کي چو وساري ڇڏيو اٿئي ۽ اصغر کي چئجان ته ادا بابي ۽ امان ته وساري ڇڏيو تون ته صغرا کي نه وسارين ها اهيو خط وٺي اٺ سوار روئڻ لڳوصغرا چيس ته ادا اوني نه رو جو هي سئونڻ خراب آهي آخر اٺ سوار اهو خط ڪٽي عراق روانو ٿيو ڪيترن ڏيهن ڪان نپوءَ امام جي لشڪر جا پار پچائيندو اچي ڪربلا پهتو ۽ انهين ڏيهن پهتو هو جو دنيان جو سج لهڻ ۾ هو ۽ دين جي سج لهڻ جي مهل هئي ۽ فاطم زهرا جو چنڊ شام ۽ ڪوفي جي سپاهه جي ڪڪر ۾ لڪل هو ترارن تيرن برڇن جو نجليون چمڪي رهيون هينون خنجرن جا چمڪاٽ وڄ وانگر ڪڙڪي رهيا هئا زينب ۽ شهربانو هنج پليل ٻچڙو علي اصغر خاڪ ۽ خون ۾ غلطان ٿيل تڙفي رهيون هيون انهين اٺ سوار فوج شام ۽ ڪوفي جي ۾ پچا ڪئي ته طنبو فرزند رسول جو ڪهڙو آهي هنن جواب ۾ چيو ته ان جو طنبو خاڪي رنگ جو آهي قاصد جڏهن هن طنبو جي ويجو ويو ڏٺائين ته اهلبيتن جي طبن مان مٿي اڏري رهي هئي طبن اندران هاءَ هاءَ حيسن جي

صدا هئي اٺ سوار آواز ڪري پڇو ته منهجو آقا امام زمان فرزند شاه مردان ڪٿي آهي حضرت فضه ڏيو ڊي جي درتي آئي اٺ سوار کي ڏسي حضرت زينب کي وجي چيائين ته هڪ اٺ سوار قافلي وارو غرد غبار ۾ لٿيل آهي هڪ خط هٿ اٿس ۽ امام جي ڇچا ڪري ٿو حضرت زينب فرمايو ته هي ماهڻون شايد ملڪ شام مان آيو آهي شايد يذيد صلح جو پيغام مڪوآهي هجي يا مدينه منور مان ڪو لشڪر منهجي ڀاءَ جي مدد ۾ آيو آهي اي فضه جلدي ڪر هن کي وجي ٻڌاءَ ته امام هينر جنگ جي ميدان ۾ آهي قاصد اهيو ٻڌي يڪدم قتل گاه ڏانهن روانو ٿيو اوچتو چاڻو ڏسي ته هڪ سوار اڪيلو تن تنها هڪ ننيڙو ٻار جهولي ۾ رکيون فرياد ڪري رهيو آهي ان ننيڙي ٻار جي ڳيچي مان رت جاري آهي ان رت کي لپ ۾ ڪٺي پهنجي منهن ۽ ڏاڙي منبارڪ کي خضاب ڪري رهيو آهي

ڪڏهن آسمان ڏي منهن ڪري پيو چوي اي نانا رسول خدا هي ملعون تهنجي آل تي ڪيتريو ته جفا ئون ۽ ظلم ڪري رهيا آهن ڪڏهن ته هنن ته ظالمن کي پيو چوي ته اهيو تير منهنجي گيچي ۾ هنڻو ها هن ننيڙي کير پياڪ ته توها جو ڪو به گناه ڪون ڪيو هو مان هنڪي ڀاڻي پيارڻ لاءَ ڪٺي آيس ۽ شهر بانو جي هنج مان جيئرو ڪٺي آيس مان هاڻي هن معصوم کي ڪهڙي طرح ماءَ ڏي ڪٺي ونجان قاصد دل ۾ سمنجو ته شايد حسين اهيوئي جو ان آهي اهيوئي معصوم ٻار اٿس جنهني لاءَ صغرا چيو آهي ته منهنجي ننيڙي ڀاءَ اصغر کي سلام چئجان اهيو خيال ڪري اوٺي اٺ وهاري حضرت حسين جي سامهون اچي سلام ورايو حضرت امام حسين فرمايو اي قافلي وارا تون ڪير آهين جو موتي سلام

وراڻيو اٿئي هھڙي غريبي ۾ بيڪس ۾ موتي سلام ڪيو اٿئي جڏهن ڪان وٺي مان هن زمين ۾ آيو آهيا ته ڪنهن نه ناني جي امت مان مسلمان موتي سلام نه وراڻيو آهي قاصد اهيو خط صغرا وارو امام حسين کي هٿ منبارڪ ۾ ڏنو ۽ پيغام زباني ۾ ٻڌايائوس حضرت امام حسين اهو لفافو کولي پڙهيو لکيل هوته اي بابا مونکي دل تان لاهي ڇڏيئي مونکان منهن فيرائي سڪينه ۽ ڪبرا کي پيارو ڪيو اي بابا مان ٿورڙن ڏيهن جي مهمان آهيا منهجو ن اکيو هروقت هر گهڙي چاچي عباس ۽ علي اڪبر جي انتظار ۾ لڳيون پريون آهن مهنجا بابا منهجي فرياد جو ڪو داد ڪر

حضرت حسين جڏهن اهيو خط پڙهيو ته انوقت چا ٿيو هوندو امام جي لاءَ وچڙيل ڏيءَ جو ٻيو موت بنجي ويو هڪ سرد آه پڙي ڏيو رنا ئون آسمان ۾ ڏڪٽي پوجي وئي راوي ٿو چوي ته جڏهن اهيا آه امام جي طنبن ۾ اهلبيت بيبن ٻڌي چا ڏنم ته طنبن مان واري ۽ ڏوڙ اڏرندي ڏسڻ مان ٿي آئي زمين آسمان ۾ روئڻ جو آواز جاري هو آخر قاصد کي امام فرمايو ته اي ادا اٺ سوار تون به ٽي گهڙيون اڳي اچين ها ته اهيو خط صغرا جو علي اڪبر ۽ عباس کي ٻڌايان ها سڀ

جئرا هئا پڙهن ها صغرا ڏي جواب بي لکن ها ۽ صغرا کي مونسان ملائن ها اي ادا اوٺي هي قاسم جي لاش اٿئي ءُ هئي عباس۽ اڪبر خاڪ ۽ خون ۾ تڙڦي رهيا آهن ۽ گرم زمين تي پيا آهن منهنجي پاءَ عباس جون ٻاهون ويڊل ڏس جو فرات تي شهيد پيو آهي هيڏ هن منجهان يار انصار ڏس اهي سڀ جو سڀ ٿن

ڏيهن جا اجا بکيا ناني جي امت شهيد کيا آهن اونيءَ کي ائين فرمائي امام طنبن ڏانهن خط کڻي آيو طنبن جي در تي اچي پنهجي پينرن کي سڏي فرمايائين اي زينب عليه السلام اي ڪلثوم عليه السلام اي رقيه عليه السلام امام زين العابدين کي مبارڪ ڏيو جو مدينه مان صغرا جو خط آيو آهي سپ بيبيون اهو ٻڌي مٺي پيرن برهنه طنبوءَ جي در تي آيون ڏنائون ته علي اصغر جي ننيڙي لاش امام جي جهوليءَ ۾ آهي سندس ڳيچي ۾ ٽن ڦرن وارو تير لڳل آهي اهو تير امام جي ٻانهن ۾ پيوند ٿيل آهي بيبين اهو اصغر جو لاس ڏسي واويلا جو حشر مچايو طنبن ۾ ماتم جو ڪهرام مچي ويو حضرت امام حسين اها ننيڙي لاش کڻي گنج شهيدان م ويو ۽ علي اڪبر جي پاسي ۾ رکي فرمايو ته اي پٽ تون ته اڄ مون کان ۽ ماءُ پڦن کان جدا ٿي وئين پوءِ قاصد کي فرمايائون ته اي ادا اوني مون وٽ ته ڪاغذ قلم ڪون آهي صغرا عليه السلام ڏي ڪهڙو جواب لکان جو لکڻ وارو هڪ هڪ ٿي شهيد ٿي ويا راوي ٿو چوي ته امام خط لکڻ شروع ڪيو مگر اهو خط اڪين جي

پاڻي سان ڳري ويا پوءَ پوقاصد کي چيائون ته اي ادا قاصد فاطم صغرا کي چئجان ته امان صغرا توکي ضرور گهرايا ن ها مگر چا ڪيان ناني جي امت ڪربلا جي رڻ ۾ پٽ ۾ ٽن ڏيهن اڄ بک ڏي تهجي پائن سوئڻن ۽ بين اصحابن سميت شهيد ڪري ڇڏيو نه عباس نه علي اڪبر نه قاسم آهي سپ جو سپ ڪربلا جي برندڙ خاڪ تي ستا پيا آهن اي قاسد هي جيڪو منهجو حال ڏٺو اٿئي اهو وڃي صغراکي ٻڌائجان ائين چئي پاڻ ڪارزار ڏانهن روانا ٿيا قاصد ٿورو پري ويو هن جي ڪن تي آواز قتل الحسين به

ڪربلاجو ٻڌڻ ۾ آيو قاصد منهن ڪري ڏٺو ته سر مظلوم جو نيزي تي سوار هو ائين اٺ سوار سرامام عليه السلام جو نيزي جي نوڪ تي ڏسي زمين تي ڪري خاڪ وسائڻ لڳو ۽ بيهوش ٿي ويو خاڪ اڏائيدو هليو ويو .چوندو ويو ته مان فاطمه صغرا عليه السلام کي ڪهڙي خبر وجي ٻڌايان هاءِ مان رستي ۾ مري وڃان ته چڱو هو هوڏانهن انهيءَ بيبي صغرا ڏهاڙي ٻانهين سان گڏ جي سا ڳي هنڌ خط ڪٽي اچي بيهندي هوئي ناني ام سلم کي چوندي هوئي ته ناني اڄ بابي جي خبر ڪونه

کو ضرور آڻيندو مهنجي بابي ساءَ کي مان کو خط مليو هجي مهنجو ڀاءَ علي اڪبر ايندو هو ندو عباس ياقسم ايندا هوندا ڪڏهن قرآن سيني سان لائي ڦارون پئي پائيندي هئي راوي ٿو چوي ته اهو اٺ سوار مدينه منور جي دروازي تي عجيب حال سان پهتو گريبان

ڦاٽو سر ۾ خاڪ اکين مان نير جاري هوش صغرا هر وقت انهين انتظار ۾ دروازي تي اچي بيهندي هئي فاطم صغرا قاصد کي انهين

حال ۾ ڏسي ڏکي وئي چوڻ لڳي اي قاصد مونکي جلدي خبر ٻڌايو خبر ته آهي قاصد پڳ لاهي زمين تي اچلي چوڻ لڳو اي صغرا تون قيامت تاءَ وچڙي ويئن تون يتيم ٿي وئين تهنجا پائر چاچا سوئٹ تن ڏيهن جي اڄ بک سان ڪوفن ۽ شامن ڪربلا جي رڻ ۾ برنڌڙ خاڪ

تي شهيد ڪري ڇڏيا رجو ڪندڙ زوار شاهنواز شهر

حضرت سرور ڪائنات حسين عليه السلام جي لاءَ بد نظر کان هي

دعا پڙهي دم ڪند رهئا اعيند بڪلمات الله التامته من ڪل شيطان وها مته ومن ڪل عين لامته

مجلس بيبي سڪينه شام جي زندان ۾

ڪتاب ڪنزاللغرائب ۾ بيبي سڪينه جي وفات جو هن طرح ذڪر ڪيل آهي ته امام حسين جي شهادت ڪان پوءِ آل رسول کي قيد ڪري ري ڪجاون اٺن تي چاڙهي امام زين العابدين عليه السلام کي قيد ڪري ڳرا زنجير وڌا ويا ۽ اٺن جي مهار ڏئي ۽ امام حسين عليه السلام ۽ ٻين شهيدن جا سر مبارڪ نيزن تي رکي قيدن جي اٺن اڳيان سوارڪري دمشق شهر جتي يزيد جو تخت گاهه هو اتي اچي اهلبيتن قيدن جو قافلو لاٿائون يزيد ملعون جي حڪم سان انهن سپني سيد زادين جو قافلو وڃي قيدخاني ۾ وڌائون جتي هو وڏن ڏکن ۽ عذابن ۾ پيا گذاريندا هئا بيبي سڪينه امام حسين عليه السلام جي ننيڙي صاحبزادي چهن ورهن جي امام جي سيني تي سمهڻ واري جنهنکي امام حسين تمام ڏاڍو پيار ڏيندو هو

امام حسين عليه السلام جي شهادت کان پوءِ پئ کي قيد خاني ۾ ڏاڍو سنپاريندي هئي ماءُ ۽ پڦيون دلاسا پيون ڏينديون هُيس پر رستي ۾ جو سر مبارک جو نيزي تي ڏسندي آئي ٿي سو پيُ کي ويتر وڌيک ياد ڪرڻ لڳي قيد خاني ۾ هڪڙِي رات پيُ کي ياد ڪندي پنهجي ماءُ بيبي بانو جي هنج ۾ ننڊ ڪٽي ويس خواب ۾ ٿي ڏسي ته سندس بابو امام حسين عليه السلام آيو اهي مگر ڳيچئ ۾ زخم اٿس جن مان رت پيو وهي ۽ انهي رت جي ڪري ڪپڙا لٿا سپ ڳاڙها لال اٿس ۽ ڏنائين ته بدن ۾ تير به لڳل آهن پيُ کي ڏسي ڊڪ ڪري وجي پاڪر پاتائينس ۽ پڇڻ لڳس ته بابا تنهجو حال اهڙو چو ٿيو آهي پائرن جو ڏاڍو پڇڻ لڳس علي اصغر جو وري وري پئي پڇيس اي بابا تون جو هيڏي لشڪر ڏٽي ڪڇهرن وارو هُئين ۽ پنهجي پٽن پائٽين پاٽيجن سان آيو هُئين اهي ڪاٽي چڏي آئين ادو علي اصغر جو تنهجي هنج هر پل هو سو ڪاٽي آهي ادو علي اڪبر جو هتي تونهان سان موجود هو سو ڪٿي آهي تونهان جو ادي قاسم جي ڪاج جو سايو ڪيو سو ڪٿي چڏي آيا آهيو ۽ اڪيلي سر چو آيا آهيو

مرثيه

هاءِ جڏهن اهل حرم هئا شام زندان اسير

چهن ورهن جي عمر بيبي سڪينه هئي صغير

ان کي بابس لاڏ سان پاليو هوحضرت شبير

هئي ابي جي ياد ۾ دلگيرباحال حقير

رات ڏيهن هڪڙو روئڻ پي سڪ ابي جي هيس سدا

هٿ کڻي هرهر ٿي چيائين بابي سان ملدم خدا

هڪڙي ڏينهن پنهجي امان بيبي کي هنج ۾ ان يتيم

سر رکي زانو ءَ تي ننڊ کا کدر سان ساعت کئي سقيم

جان ڏسي بيبي ته آيو با بو با شان عظيم

سربسر نوري الٰهي رحمت رب کريم

سر تي دستاري نبي سر خلعت شيري خدا

۾ سواري ذوالجناح صاحب براق مصطفٰي

لافتٰي الا علي فرزند صاحب ذوالفقار

ذوالفقار مرتضٰي انجي قمر تي قربدار

هٿ مشڪي سيب خوشبو منهن مبارک گل انار

۾ لباس سرخ ان جو باغ جنت جو بهار

ليڪ گهايل آهي ۾گهوڙو بهي سارو خون فشان

پر لهي گهوڙي تئون گهر ايو محمد ﷺ جو نشان

هاءِ هن صورت سڪينه جڏهن ڏنو بابي جو حال

سپ لڳن ۾ تير ڪاري رت پريو روشن جمال

چيائين بابا توسين چا ٿيو لعل ٿئين لوهوءَ ۾ لال

هاءِ بابا هاءِ بابا چيائين ۽ ٿي بيحوال

آءُ سندءِ صدقو سڪينه اي منهجا بابا حسين

تير ڪاري تن ۾ ڪاڻون ڪائي آئين يا حسين

هئين چئي بابي جي هنج ۾ ۽ چيائين هئي هئي ابا

هئي ابا هئي ابا تون هئين نه ويو هُئين ڪربلا

رت پريا ڪپڙا هُيوچو ڪنهن ڏڪائيه هئي قبا

تن ۾ اڳهين ڪين ها هي تيرڪاري ڪئين لڳا

اي منهجا گهايل ابا تون ڪر سڪينه سين بيان

تون نه اڳهين هنئين هوئين هي ڪهڙي صورت ٿي عيان

اي ابا توسين علي اڪبر بهي هو سو ڪاٿي آءِ

۽ علي اصغر بهي تنهجي هنج ۾ هو سو ڪاٿي آءِ

توجو قاسم گهوٽ جو ڪيو ڪاج سيعو ڪاٿي آءِ

چاچو عباس علي پاڻيءَ تئون نه آيو ڪاٿي آءِ

توسان هُئا زينب پڦيءَ جا پٽ به حاضر هم رڪاب

هُئين گهٽي لشڪر سان ويو ڪيئين هيڪلو آئين شتاب

ڳالهه

خواب ۾ بيبي سڪينه پنهجي پيءُ امام حسين عليه السلام
ڪان ننڊي وڌي جو پڇڻ لڳي وڌي ٿي عرض ڪري چويس

مرثيه

اڪبر اصغر کي سڏ ڪري چاچي کي چئه آءُ وري
گهوريو آءُ پاڻي نه پيندس مرُ وڃان اڄ سان مري
مون پڇر پاڻيءَ چڙي روءِ عمر پيالي پري
مون اباڻن ريءَ نه سرندي سِرُ وڃي تان پڻ سري
منهجو سر صدقو ابا تون سر سلامت هوئي سدا
آءُ وري اڪبر ادا موٺ اصغر لاڏلا

ڳالهه

امام حسين عليه السلام بيبي سڪينه کي خواب ۾ ڏاڍو پيار
ڪيو ۽ چيائينس اي امان مون سان هي حال ڪافرن ڪيو
آهي جن کي نه بابي جو نه ناني جو خيال ٿيو نه منهجي اهل
عيال تي ڪو قياس ڪيائون منهجو سر نيزي چاڙهيائون
جو اونهان سان گڏ ڪربلا کان هيستائين آيو آهي

تهنجو چاچو عباس ۽ قاسم اصغر توڙي اڪبر اهي به شهيد

ڪيائون پر بابا مونکي پنهجي سرويڊ جڻ جو زخمن جو توڙي

اولاد جي مارجڻ جو آيترو درد ڪوني نهي جيترو اوهان جي قيد
ٿيڻ ۽ بي پردي شهرن ۾ ۽ بازارين ۾ رلڻ ۽ دربدر ٿيڻ جو آهي

منهجو سر اوهان سيني کي انهين حال ۾ اوهان سان گڏ ڏسندو

هليو اوهان جي طنبن کي باهيون ڏنائون ۽ سامان اسباب لٽيائون

سو ڏنم تو کي چابڪ ۽ نيٺ هٽي درڪنن مان چنائون ۽ تهنجي

ڦڦي زينب جا هٿ رسن سان ٻڌائون اهو سپ ڏنم تهنجي پاءَ بيمار

عابد کي ڳرا زينجير هٿ ڪڙيون وڌائون ۽ طوق ڳچيءَ ۾ باري

وجهي هٿ ۾ انن جي مهار ڏئي کيس جلد هلڻ لاءَ چابڪ هٽندا آيا
انهن سپني ڳالهين جو درد اٿم پهنجي مارجڻ جو مونکي کوبه
درد کونهين ان کان پوءَ امام پاک سڪينه کي پيارڪرڻ لڳو
چوڻ لڳو

مرشه

هاءَ تڏهن سرور سڪينه سيني لائي پيار کيو

منهن سان منهن لائي وڏي سک مان ڳرائي پائي پيار کيو

اي امان امان بيبي سڪينه چا چوان چا حال هو

جيڪا سر گزري ڏک لڳو ۽ دل سنو سروديائڻ جو نه ٿيو ارمان

مونکي اي امان آه دائم دل ۾ تهنجو ديان مونکي اي امان

تن تحيل تيرن سين پنهجو مونکي ناهن ياد اڪبرو اصغربه مون
گڏ تن سين منهجو روح شاد تهنجو ڏک ماري ٿو مونکي هئي نه
هئي منهجي مراد تون ايري شام آءَ تو لئه ڪريان فرياد داد

يا خدا ميلين ته مون هين هيءَ نه وچڙڻ ويل هئي

يا وجي ڏاڏي ڏسين جنت مصطفٰي نانو نبي اي امان بي بي سڪينه
پاءَ اصغر رڻ ڪنو ۽ اصغر کي تهنجي تير تارون

۾ لڳو ۽ سندءَ عباس چاچو سوبه پاڻي پررهيو هو ۽ قاسم به

ڪد خدا جو سر به مع مهرن وڍو مهنجو لشڪر رڻ رهيو

آءَ تهنجي سڪ آيس وري هي سندءِ خاب وخيال آه لقاءَ آخري

اڪبر و اصغر ٿي چيو تهنجي سڪينه اٿئون قاسم وعباس ٿي

چيو آءَ ته تهنجو منهن ڏسئون تهنجي ڏک واريو اسان ڪي ناهن
ارام وسڪون هي نه وچڙن ويل هئي توڪئون نه وچڙيا شال هون

هي نه هئين چورا چجن ڪنهجا نه وارث هنئين مرن رڻ ۾ وارث
بيد فن پر ڏيھ قيدي رت روئن

ڳالھ

حضرت امام حسين بيبي سڪينه کي فرمايو ته اسان مانتهنجي
لاءَ هت آيو آهيان ته گڏجي مونسان هل توکي پاءُ چاچوڏايو
سنپارين ٿا امان توکي قيد ۾ ڏک ڏسڻ محال آهن ۽ تون انهن ڏکن

جي لائق نه آهي وري امام حسين فرمايس

مرشه

ڪيئن روءَ منهنجي سڪينه جي هلين تان اتهل اٿي

جي اجين آهن آهين ابا تان هل ۽ ڪوثر جام پيءَ وٺ هي ميوو

سنگھ نهشتي آهي ميوو جنتي توکي جنت فاطم چئي آءُ سڪينه

لاڏلي عمر ننڍپڻ ۾ امان هي ڏک ڏسڻ توکي محال اي سکين پالي
سڪينه اٿ اٿي وقت وصال

ڳالھ

خواب ۾ بيبي سڪينه پيءُ کان پاڪرئي نه پئي ڪدي

چوڻ لڳس ته بابا مونکي به پاڻ سان وٺي هل ته ڪيد خانه

جي عذاب کان ڇٽان ۽ هلي پائرن سان ملان ائين ڳالهائيندي

امام حسين بيبي سڪينه کي هٿ کان وٺي هلڻ تي هو ته ننڊ مان

معصوم جي اک کلي وئي ڏنائين بابو ته ڪونهين هي ته شام جي

قيد خانه جون اوندا هيون ڪونيون آهن تڏهن اچي ماءَ جي هنج ۾

روئڻ لڳي ۽ ماءَ پڇين کي چوڻ لڳي ته بابو جو هٿ آيو سو

ڪيڏي ويو مون ڳالهيون ٿي ڪيائين مونکي پيار ڏنائين ۽

مونکي ڏاڍو پيارڏئي چيائين ته مون سان گڏ هل ته توکي عباس

چاچي ۽ پائرن سان ملايان سويا نه بابو مونکي هٿ آڻي ڏيو

يا بابي کي ڏي وٺي هلو

مرشه

هاءَ هن پرچئي اٿيو ۽ ڪيو هلڻ سعيو امام ۽ سڪينه دانهن

ڪئي جاڳي ته سهٺو ٿيو تمام جان ڏسي تان ناهن بابو جنهن سان

هيڙي همڪلام خواب ۾ بابي جي هنج جاڳي ته هئي زندان شام

تڏهن ڪري هنج مئون امان جي خاڪ تي ليٽڻ لڳي چيائين بابو

منهنجو ايو سو ويو ڪيڏي وري

ڳالھ

پوءَ ماءَ کي چوڻ لڳي ته امان بابو جو هاٿي هٿ ويٺو هو سو

ڪاڏي ويو مونکي سيني سان لاتائين مونکي پيار ڏنائين مونکي

مونکي چون ٿا ڏسيو هاٿي هٿ ويٺو هو مونکي علي اصغر ؑ

علي اڪبر جي ملڻ لاءَ سنبيريائين مطلب ته آڌي رات جو بيبي

آٿي روج مچايو جو سجي قيد خاني ۾ اهل حرم توڙي امام زين العابدين بيبي جو ڳالھيو ٻڌي حيران پريشان ٿي ويو ويا هاٿي معصوم کي ڪھڙو دلاسو ڏيون وري ماءُ کي هئين چوڻ لڳي

مرشه

آءَ امان بابي ڏي ويندس جت ابو مهنجو امان

آءَ امان اڪبرڏي ويندس جت ادو مهنجو امان

اڪبر و اصغر کي ملنديس حڪم ٿيو مهنجو امان

رات ڏيهن رب کي اهوئي عرض هو مهنجو امان

اي ادا زين العباد کي تون به چئو پهنجا سلام

آءَ علي اصغر کي چوندس تهنجا پيغام وپيام

وري ڦقين کي چوڻ لڳي اي پڦي ڪلثوم بسڪس

اي مهنجي زينب ڦقي آءَ ابي ڏي ٿي وڃان مهنجو تياري

بابي سائين کي اوهان جا عرض چوندس هٿ ٻڌي

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

هاڻي دعا مونکي ڪجو بابي سان وصل ثيان وري

سائي ننڊ بهتر ڪِ جهنن ۾ جاڳڻ جي جفا هن جيئن

ڪان موت بهتر ثيان نه بابي ڪان جدا هي ڏسي حال

سڪينه ثيا پريشان اهلبيت ٻارن جو تڙڦڻ ڏسي ثيا

زار حيران اهلبيت هي مچايو محشر زار نالان اهلبيت

ڪربلا قتلعام جيئن ڪو شورا افغان اهلبيت

شام شد شام غريبان حسين صبح محشر شد از فرياد

يتيمان حسين ايترو قيد خانه ۾ ماتم اچي متو ۽ اهلبيت

به هن معصوم جون ٻولڙيون ٻڌيو ڏاڍو پريشان ثيا ته

هاڻي چا ڪجي آخر هي هل ۽ ماتم جو آوز يزيد ملعون

جي گهرتائين پهتو جو هن جو گهر ڪيد خانه ڪان پري

ڪون هو اهو ادرات جو ماتم ۽ هل هلا جو ٻدي يزيد ننڊ

مان جاڳيو پچا ڪيا ته هي ڪنهجو حل حشر آهي چيائون

امام حسين جي صاحبزادي معصوم ڇهن ورهن جي خواب

۾ پيءَ کي ڏٺو آهي هي انجو ماتم ۽ حل حشر آهي ۽ يزيد

کي خبر وجي چيائون

مرثيه

چيائون اڄ بيبي سڪينه خواب ۾ بابو ڏٺو

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

هي قيامت ڪوڪرو تنهن خواب جو تعبير ٿيو

چيائين سر بابس جو نئين ڏيکاريو هن معصوم کي

سر ڏسي بابي جو مرخاطر تسلا هن کي ٿئي

ٿالهه سوني ۾ رکي آندائون سر مظلوم ڏي

چيائون اجهو بابهن سڪينه جنهن کي تنهجي دل سکي

هاءِ هن معصوم جي جڏهن سر وڏئي تي پئي نگاهه

منهن ابي منهن تي رکي ڪئين آهي ٿي تسليم ساهه

منهن رکي بابي جي منهن تي ڪئي سڪينه جڳ ودا

پنهجي بابي سان ملي جنين چڻ نه هئي اصلي جدا

جنين ٿي ڪيا ان جي امان ان لاءِ تهڙي ڪوڪرا

تنين پڻ ٿي منهن پٽيو تنين زاري ڪئي زين العبا

تان هن طاقت تان ڪريان ان جو بيان اي اهل دين

صبرڪر صابت علي چئو نعم العجر الصابرين

ڳالهه

اي مومنو انهيءِ وقت ماءُ جو ۽ ڀين قيد ۾ پيل گهر جي پاتين جو
حال خيال ته ڪهڙو ٿيو هوندو اڳئين ڪان به وڏيڪ ماتم برپاٿي
ويو يزيد کي وڃي سپاهن خبر ڏنائون ته امام جي نياڻي پيءُجي
سرمبارڪ ڏسڻ سان گذاري وئي تڏهن ملعون امام زين العابدين
ڏي ماڻهو موڪليو ته عزر خواهي ڪري اچو وڃي ڪپڙو به

ڪفن لاءِ ڏئي اچو انهن يزيد جي حڪم تي ڪفن جو ڪپڙو آڻي امام زين العابدين عليه السلام کي ڏنو ان تي بيبي زينب فرمايو ته ۽ چوائي موڪليو ته اهو ڪپڙو اسن کي نه کپي باقي اسان جا جيڪي ڪپڙا ۽ چادرون لٽي ويا آهيو انهن مان ڪا چادر آڻي ڏيو پر هن ڪافر ائين نه ڪيو چيائين ته في الحال اوهان جو سامان اونهان کي نه ملندو آخرلاچار ٿي امام زين العابدين عليه السلام پنهجي دستار مبارڪ مان ڪفن جيترو ڪپڙو ڦاري انهيءَ ۾ لاش مبارڪ ويڙيائون امام زين العابدين عليه السلا م بيبيءَ کي ام ڪلثوم بيبي زينب عليه السلام ڪٺي اتي قيد خاني ۾ دفن ڪئي ۽ پاڻي به غسل لاءِ مشڪل هو قيدن کي ٽن ڏيهن ڪان پوءِ پاڻي ملندو هو بيبن چوائي موڪليو ته اسام کي ٽن وارن جو پاڻي ڏئي ڇڏيو ۽ پوءِ نو ڏينهن پاڻي نه ڏجو اسان پاڻهين پورت ڪندا سين پوءِ انهيءَ شرط سان پاڻي مليو جنهن سان بيبي سڪينه عليه السلام جي لاش کي غسل ڏنائون

پي هئين روايت آهي ته غسل ڏيڻ وقت بيبي سڪينه عليه السلام جي جسم پاڪ تي ڪارا داغ به هئا ۽ ڪنن واري هنڌن تي ڦٽن جا داغ به هئا جي رت ۾ پهراڻ چمي ويو هو جو پسائڻ ڪان پوءِ پي اهو ڪپڙو جسم ڪان ڌار ٿيو اهي داغ ڏڪن ۽ چابڪن جا هئا جي ملعون پارن کي ٿي هنيان ته پنهجي پيءُ ۽ پائرن جا سر ڏسي فريادون نه ڪن پيو در معصوم جي ڪنن مبارڪن مان در لاهي ويا هئا جن جا داغ ظاهر بينا هئا مطلب ته ڇهن ورهن جي عمر ۾ امام حسين جي سيني جي پليل پياري ڌيءَ جيڪا عزاب اج جا ۽ مائٽن جي شهيد ٿيڻ جا سٺا سي ڳالھ ڪرڻ ڪان ٻاهر آهن آخر اهو

ننيڙو جنازو امام عليه السلام بيماريءَ جي حالت ۾
زنجيرڪڙڪائيدو مٿي تي رکي قيد خاني ۾ اتي اي دفن ڪيائون

مجلس امام حسين جو روزو رکڻ

روايت آهي ته حضرت امام حسين عليه اسلام فرزنده رسول ثقلين ڇهن ورهن جا ٿيا ته رمضان مبارک جو جو چنڊ منودار ٿيو ته ان نودار نونهال ڇهن سالن جي عمر مبارڪ ۾ روز رکن جو ارادو ڪيو ڏيهن گرموسم هئا مگر حسين روزرکيو جهن وقت جا

سج مٿي چڙهيو ۽ سج پنهنجي گرمي جو جوش ڏيکا رڻ لڳو جهولي ۽ گرمي جي حرارت شروع ٿي ته حضرت حسين تي اج غلبو ڪيو

رنگ مبارک اج جي شدت کان فرڻ لڳو گلاب جو گل ر خسار مٿائڻ لڳو چپ ۽ وات منبارڪ ڏائيڻ وانگر خشڪ ٿيڻ لڳا اکين مبارڪن جون ماڙڪيون ڍڪجڻ لڳون بخار ۽ ضعف پيدا ٿيڻ لڳو هاءَ هاءَ ان وقت ماءَ جي حالت ڪهڙي هئي پهنجي نور نظر پاره جگر جي تڪليف تي اکين مان ڳوڙهن نير وهائڻ لڳي ۽ بي تاب ٿي پهنجي فرزند کي هنج کيون ڇيا ۽ ته اي حسين ڊر ننيڙي روزدار

تان قربان ٿيا ن تهنجي پلڪن سڪن چپن تان قربان ٿيان مان پنهجي کير جو قسم ٿي ڏيان ته روزو افطار ڪرۀ هڪ ڍڪ پاڻي جو پيءُ

تون معصوم آهين توتي روزو واجب نه آهي اي حسين خدا شاهد آهي ته مان تو کي انهن حال ۾ ڏسي نٿي سگهان مهنجو جگر پرزا پرزا ٿو ٿئي هر چند حضرت فاطم زهرا منٿون ڪري رهي هئي مگر امام عاليٰ مقام روزو کولڻ کان انڪار ڪيو روزي کولڻ تي راضي نه ٿيو ان وقت حضرت فاطم زهرا بي قرار ٿي فرمايو ته ڪو خدا جي واسطي ڪو علي مرتضيٰ ڪيۓ بابي محمد مصطفيٰ عيله سلام کي

وڃي خبر ٻڌائي ته حسين اڄ جي تڪليف کان غش ۾ اچي ويو آهي

جلد اچي پهنجي فرزند جو حال ڏس مان انهن جي چوڻ سان روزو افطار ڪري اي مومنو ان وقت ڪٿي هئي فاطم زهرا ڏيهن عاشوري جي ڏڄهن حسين جنگ جي مئدانم فرياد العتش

ڪندو رهيو ۽ شمر ملعون کي چوندو رهيو ته اي شمر التعش التعش اڱيان فرات درياءُ وحي رهيو هو ڪنهن به ملعون جواب نٿي ڏنو بلڪ پاڻي جي بدران تيرن ترارن جو پاڻي پيار يندا رهيا

۽ ائين چوندا رهيا ته اي حسين سپ

زناور چرندا پرندا ڪتا سوئر سپ هن دريا فرات تان پاڻي پين ٿا توکي هڪ ڦڙو پاڻي جو به ڏيندا سون حسين فرمائندو رهيو اي شقي چا تو هان مونکي مهمان ڪري به گهرايو اٿو

مان توهانجو مهمان نه آهيان مونکي خط لکي ڪونه گهرايو اٿو حضرت آدم عليه سلام کان وٺي اڄ تاۓ ڪنهن

به مهمان جو ڪاڏو پاڻي بند نه ڪيو آهي اي مومنو ان وقت حضرت فاطم نانو محمد مصطفٰي بابو علي مرتضٰي

پاءُ امام حسن المجتبٰا هجن ها ته حسين جو هال ڏسب ها جو شمر ملحد ملعون وڏي بي ادبي سان سيني اطهر تي ويٺوءِ سيني پاڪ تي ويهي نڙيءَ تي خنجر وهائي رهيو هو ۽ حسين مضلوم التعش

التعش جو آواز بلند ڪري رهيو هو اهيو حسين اهو حسين هو جهنڪي رسول الله مهر نبوت تي چاڙهي مدينه

منور جون با زاريو گهمائيندا هئا ۽ امام حسن ۽ امام حسين لاءَ جبرائيل عليه سلام بهشت مان مرضي موجب درزي ٺي لٺايا پوشاڪ آڻيندوهو دروازي جوڪڙو کڙڪائي چوندو هو انا خيات الحسنين اندرا ٻانهين چچندي هوئي ته ڪير آهين جواب ۾ حضرت

جبرائيل فرمائيندو هو ته مان درزي اهيان شهزادن جا ڪپڙا ڪٽي آيو آهيان جهنجي لاءَ حضور جن فرمايو حسين

مني وانا من الحسين حيسن مون مان آهي مان حسين مان آهيا حسنين بهشت جي جوانن جا سردار آهن افسوس جو اهي قول رسول جا وساري پهنجي نبي

جي فرزند سان امت ڪهڙو سلوڪ جا ري رکيو آخر امام حسين جي ناني رسول الله ۽ علي مرتضٰي حسن المجتبٰ ڪي روزي رکڻ جي خبر پئي ته حسين روزو رکيو آهي ۽ اڄ جي شدت وڏي وڏي وئي آهي ۽ فاطم زهرا تمام بيحد بي چين آهي ٻڌڻ شرط گهر پاڪ ۾ آيا ۽ سپ عزيزقريب امام جي حالت ڏسي مٿان اچي بيٺا سپڪنهن جي اهيائي فرما ئش هئي ته حسين روزو افطار ڪري

چيو ته حسين ننيڙو آهي جو روزو واجب نه اٿس مگرحسين سر جهڪايون صبر ۾ ويٺو هو هڪ طرف نانو رسول خدا حسين جو سر مبارڪ چاتي سان لائي روئي رهيو هو ٻي طرف علي مرتضٰي پهنجي فرزند جو منهن چمي رهيو هو ۽ مٿان شفقت جا هٿ فيري رهيو هو هڪ طرف امام حسن پهنجي ڀاءَ کي گيچي ۾ پاکر وجهي روئي رهيو هو هڪ طرف دائي فضه جام پاڻي جو هٿ ۾ جهليون انتظارم بيني هئي ۽ منٿون ڪري پئي چوي ته اي حسين پاڻي پيءُ جڏهن حسين ڏٺو ته بابو علي مرتضٰي ۽ نانو محمد مصطفٰي ۽ امان گهڻون ستائي رهيا اهن ۽ سپئي روئي رهيا آهن ته انوقت بڪمال هٿ ادب ٻڌي عرض ڪيائين ته اوهان سپني جي اطاعت موتي واجب آهي ۽ روزو سنت آهي ليڪن خداشاهد

آهي مهنجو هي ارادو نه آهي جو توهانجي خلاف مرضي هلجي مگر

هر حال توهان جي اطاعت خوش نودي مونکي منظور آهي

ليڪن مان مجبور آهيان جو مان هئي نيت ڪئي آهي جو مان هي

روزو رکان ٿو ماه رمضان جوقربته الله يعني هي روزو خوشنودي پروردگار جي رضا مندي اپرذ غفار

جي لاءَ آهي اميد وار اهيان ته مونکي معاف ڪيو اي نانا مونکي شرم ٿو اچي ته هڪ امر محض رضا مندي

غفار جي لاءِ ڪيان ۽ وري ان کي ترڪ ڪيان ان وقت رسول فرمايو ته اي روزي داربچڙا بيشڪ تون ثابت قدم آهين اي پٽ

مرحبا ته او چتو رب العا لمين جي طرف حضرت جبرائيل نازل ٿيو
چوڻ لڳو اسلام عليڪم يا رسول الله ۽ پوءَ جبرائيل

فرمائڻ لڳو ته يا رسول الله خداوندعالم بعد تحف صلوات

۽ سلام جي فرمايو آهي ته مهنجي حسين منهجي راضي

ڪرڻ لاءِ روزو رکيو آهي با و جود اج ۽ بک قبول ڪئي

اٿن مهنجي حسين جي مرضي آهي ته شام تاءِ روز ور ڪان

بس تنهجي خاطر مونکي پيارو آهي علي ۽ فاطم جو روئڻ مونکي

پسند هرگز نه آهي مان الله هزار ملائڪ مقرر ڪيا آهن ته سج
جو

تنا بويڪدم چڪي مغرب طرف پهچائن ته حسين روزو افطار
ڪري

پاڻي ۽ ڪاڌو مهنجو حسين ڪائي پيئي راوي ٿو چوي ته جهن وقت
شام ٿي فاطم زهرا جو ڪجھ روزي افطار ڪرڻ لاءَ ڪيو هو سو
حسين جي اڳيان اچي رکيو فاطم زهرا فرمايو پٽ طام ۽ پاڻي
حاضر آهي حسين فرمايو مهنجي پياري ماءَ مهنجو هيءُ پهريون
روزو آهي جيستائين مونکي هن روزي جو هديه نه ڏيندءُ ته مان

روزو افطار نه ڪندس حضرت رسول ڪريم فرمايو ته مونکي
خدا

وند عزوجل هڪ چشم سل سبيل جو عطا ڪيو آهي جو انجو نالو
ڪوثرآهي انجو پاڻي ماکي ڪان منو آهي جهن زمين تان اهو پاڻي
وهي ٿو اها زمين مشڪ عنبر ڪان وڌيڪ خوشبودار آهي اي

حسين مان اهو توکي انعامﷺ ڏنو وري علي مرتضيٰ فرمايو ته اي مهنجا نورچشم اي نورنظر مهنجو

هڪ باغ آهي جهنکي تهنجي ڏاڏي ابوطالب پهنجي هٿن سان تيار ڪيو

آهن آهي وڻ خرم جا آهن جو کهڙو آهي مهنجا وڻ تمام سرسبز ۽ سهڻا به مرض وارو ماڻهون اتان ڪائندواهي ته اهو ماڻهون چنگون پلو ٿي پندو آهي مان اهو باغ توکي ڏنو وري حضرت

فاطم زهرا فرمايو ته اي پٽ مونکي نيڪاح واري رات جو خدا تعليٰ زمين آسمان ۽ روز زمين جو پاڻي ۽ لوڻ

ڪاڏو خوارڪ ڏنو آهي جهن مان سڄو جهان جن انسان چرندا پرندا ڪائن پئن ٿا گويا سڄو عالم مهنجو مهمان آهي

مان اهو سپ جو سپ توکي ڏنو وري حضرت جبرائيل امين فرمايو ته هڪ

ستارو آسمان ۾ آهي جو اهو ٿيهن ورهن ڪانپوءَ طلوع ڪندو آهي مان

اهو ستاري کي ڏنواٿم بس انهين عرصه ۾ جابه عبادت طاعت رکوع

۽ سجود مون کيو آهي انجو اجر ثواب اي حسين مان توکي ڏنم وري

خداتعليٰ جو غيب مان آواز آيو ته

اي حسين مان الله جتي آهيان هن تهجي

روزي جي برڪت سان سپني روز دارن جا روزا قبول ڪيا سپ
هن روزي جي ڪري مهنجي خانه احساس

جا مهمان آهن يا الله العالمين مهمان حسين جا غمخوار فرزند
رسول الله جا جيڪي هجن قيامت جي ڏيهن سي آب ڪوثر سان
ڍڪ ڪن ۽ سيراب ٿين اي مومنو

اهو مالڪ حوض ڪوثر جو عاشوري جي ڏيهن ٿن ڏيهن جو اڃو
بکيو ان نهرفرات جي سامهون شهيدڪيا ئون جو اهي سچي عالم
جا دريا ءَ ان

جي ماءَ فاطم زهرا ڪي مهر ۾ مليل آهن جو حضرت فاطم زهرا
روزي افطار ڪرڻ وقت

پهنجي پٽ حسين ڪي ڏنا هئا ڇهن مهينن جوعلي

اصغر انهين پاڻي جي لاءَ ۽ علي اڪبر ارڙهن

ورهن جو نوءُ جوان هم شڪل محمد مصطفٰي

پياسو حوص ڪوثر ڏانهن راهي ٿي ويو مگر

هڪ ڍڪ پاڻي جو ميسر نه ٿيو حضرت حسين جو ڀاءَ عباس
ٿيهن ورهن جو انهين وادي فرات

تان ٻاهون قلم ڪرائي شهيد ٿي ويو راوي ٿو

چوي ته عاشور جي ڏيهن جڏهن حضرت حسين جا عزيز رفيق
سپ شهيد ٿي ويا حضرت تن تبها

وجي رهيو هو ۽ ظالمن جي ڏيڍ لک فوج ۾ فرياد

ڪري رهيو هو ان وقت جعفر ديو کي ڪنهن خبر ٻڌائي ته تهنجو مرشد زادو نبي جو نواسو

علي جو فرزند ڏيڍ لک فوج جي گهري ۾ آهي

تون پهنجي عيش عشرت سان تخت تي ويٺو آهين

هي ٻڌي نيئي ديو جي سردار ٻه لک فوج تيار ڪري يڪدم ڪربلا جي مئدانم پهتو امام جي

قدمن تي ڪري عرض ڪيائين ته اي مهنجا

عالم جا امام سردار هي بندو پهنجي تخت تي

بيخبر ويٺو هو ته اوچتو ڪئي جن روندار

رڙندا پٽيندا گريبان ڦاڙيندا اچي مون وٽ پهتا

مونکي چيائون ته اي بادشاه امام پاڪ بي يار

بي مدد گار لکن سوارن جي گهيري ۾ آهي چئي

طرفن کان تيرن ترارن جو مثانس ميهن وسي

رهيو آهي ساري بدب پاڪ مان خون جاري

آهي ۽ پاڻي کا ڏوسيپ بند اٿس ۽ جلد بجلد مشڪون پاڻي جون ڪٺا ئي اتي پهچ جو ٺ ڏيهن کان نبي جو نواسو اجو آهي هي ٻڌي مان بي قرار

ٿي ويس ۽ مان هڪ لک پهنجي فوج وٺي حاضر ٿيو آهيان اميد اٿم ته مان تهنجي قدمن تان قربان ٿيندس ۽ هنن خدا جي دشمنن

کي هڪ پلڪ ۾ فنا ڪري ڇڏيان ٻي روايت ۾ آهي ته بيرالالم جي علائقي ۾ جنن جي شادي هئي هنن امام جي لڙائ

جي ڳالھ ٻڌڻ شرط ڪربلا ۾ جنگ جو معائنو ڪري وڃي پهنجي بادشاه کي شادي جا هارسينگار ڦاڙي اڳيان اڇلايا چيائونس ته اي اسانجا بادشاه هڪ واقعو ڪربلا جو اکين ڏٺو

توسان ٿا بيان ڪريون سو يڪدم پنهجي سردار جي مدد ۾ پهچ جو اسان تو سان ڳڏجي امام جي

قدمن تان قربان ٿيون جلد بجلد ڪريو جو رسوالله جو نواسو ٽن ڏيهن جو اڃو بکيو آهي اسان پهنجي شادي ترڪ ڪري تووٽ پهتا آهيون اهيو ٻڌي ديون جي بادشاه لکن جي تعداد ۾ فوج وٺي امام

جي خدمتم حاضر ٿي ويو آخر امام جعفر کي فرمايو ته اي جعفر توتي رحمت هجي ۽ توکي خدا تعليٰ خير جي جزا عطا فرمائي تون داخل ثواب ۾

ٿي وئن مگر مان توکي جنگ جي موڪل نه ڏيندس هي انصاف جي خلاف آهي جو مان جنن

۽ ديون جو مقا بلو انسانن سان ڪرايان جو انسان

تو هان کي ڏسي نٿا سگهن توهان هنن کي ڏسو ٿا

انسان خاڪي اهن توهان آتشي آهيو توهانجي طاقت سپکان ويڍيڪ آهي جعفر چيو يا مولا اجازت ڏيو ته انسان جي صورت ۾ جنگ ڪري سر قربان ڪريون اي ابن رسول الله هي کهڙو

انصاف آهي جو هنن لعينن بار بار خط لکي دعوت ڏئي گهرائي توهانکي ۽ توهانجي اولاد کي

اڄ بک ڏئي شهيد ٿا ڪن ۽ ساقي ڪوثر جي فرزند کي پياسو ڪري شهيد ڪن امام جعفر کي

فرمايو مين با وفا هون چائيے هر دم وفا ڪرون

زخمى ڪرين مجيے مين انڪو دعا ڪرون

جعفر چيو اي مولا مونکي جنگ جي اجازت ڏيو ته مان انسانن جي صورت ۾ انهن ملحدن سان

جنگ ڪري شرف شهادت جو حاصل ڪريان

حضرت امام حسين فرمايو اي جعفر هوڏس ته

مهنجو فرزند نوجوان علي اڪبر جي لاش خون

۽ مٽي ۾ غلطان ٿي پئي آهي وري هوڏانهن ڏس ته

لاش عون محمد جي پئي آهي اهيو ڏسي جعفر زارو قطار روئڻ لڳو امام فرمايو اي جعفر جهنجا

عباس جهڙا پائر علي اڪبر جهڙا هم شڪل پيغبر

عون محمد جهڙا پاٽجا ۽ علي اصغر جهڙا کير پياڪ گلڙا اکين اڳيان ڪسي وڃن پوءَ بڏاءَ ته

ان کي حياتي مان ڪهڙو لطف ايندو پوءَ حيف آهي اهڙي حياتي کي جعفر اهيو بيان بڌي زارو زار روئڻ لڳو وري عرض ڪيائين يا ابن رسول

الله مان پاڻي جون مشڪون پاڙسان پري ڪٽي آيو آهيان توهان ٿن ڏيهن اجا آهيو پاڻي پيوءَ ۽ معصوم

ڪي به پياريو مهنجي اميد پوري فرمايو امام فرمايو ته اي جعفر پاڻي هت پيئڻ مهنجي قسمت ۾ حرام آهي شهادت ڪان پوءَ آب ڪوثر سان سيراب

ٿيندا سون اي جعفر آب ڪوثر جي وادي پري ڪانهي مان گهران ته هزار مرتبه پاڻي پيان انهن دشمنن ڪي هردم برهم ڪري سهگان ٿو ليڪن موکي گوارا نه آهي اي جعفر هي اهو پاڻي آهي

جهنجي لاءُ علي اڪبر نواجوان اجو دنيا ڇڏي

ويو قاسم انهين پاڻي جي واسطي شهيد ٿيو ڇهن

مهينن جو جو اصغر ڪير پياڪ تڙفي اج ڪان مري ويو عباس جا بازو انهين پاڻي لاءِ قلم ٿيا

اي جعفر پوءَ انصاف ڪر ته حسين انهين پاڻي کي ڪين پيندو وري جعفر عرض ڪيو ته اي

عالم جا امام جيڪڏهن توهان پاڻي نٿا پيوءَ ته هي مشڪون ڪٽي خيمن ۾ بيبين ۽ بارڙن کي پياريو

حضرت حسين فرمايو اي جعفر جيستاءَ مان نه پاڻي پيندس تسيتائين ڪون پاڻي پيئندو طنبن ۾ پاڻي پيڻ وارو ڪير آهي مهنجي پيڻ زينب جا به فرزند اجا شهيد ٿي ويا اها ڪيئن اها ڪيئن پيئندي امير مسلم جي گهر واري جا به فرزند تشنه نه لب جوان شهيد ٿيا شهربانو جو علي اصغر پياسو ظلم جي تير سان

شهيد ٿيو وري جعفر عرض ڪيو اي مهنجا آقا توهان هن دنيا
کان ڪناري ڪشي ڪري شهادت قبول ڪئي اٿو ته اهل عصمت
پاڪن کي مان با ادب مدينه منور پهچايا امام فرمايو اي جعفر
ديون جن جا سردار مان پهنجو مال اسباب جان ۽ ناموس خدا وند
ڪريم جي حوالي ڪيو اٿم مهنجو سر سپني سرن جي اڳم هوندو
پوءَ ان جي پٺيان ناموس مٿي اگهاڙوبي ڪجاوين بي پردي اٺن
تي سوار ڪري هلندوا اهيو ناموس مونسان همسفر شام شهر
تائين مونسان هلندو جعفر عرض ڪيو ته مهنجا مولا مان پهنجي
فوج موٽا يانٿو مونکي اجازت ڏيو ته توهان جي خدمت اقدس ۾
رهان امام فرمايو اي جعفر خدا تهنجي اجر کي زياده ڪري مگر
تون مهنجي مصيبت کي نه ڏسي سگندين پلاتون ڪئين ڏسي
سگندين جو موکي مثل گهٽي جي قرباني جي کهندا مان پهنجي
رت ۾ هٿ پير هٽندس شمر ملعون مهنجي سيني مبارک تي وڏي
بي ادبي سان چڙهندو اي جعفر تون پهنجي ماڳ تي موٽي وڃ هي
ڳالهيون پڌي خاک اڏاريندوروئندو لشڪر سميت پهنجي ملک
ڏانهن هليو ويو تاريخن ۾ لکيل آهي ته جهن وقت حضرت امام
حسين ڪوفين ۾ شامن سان مقابلو ڪيو ته بسم الله اکبر
ڪري ذولفقار مياڻ مان ٻاهر ڪڍي ته شمرملعون گهبرائجي ويو
۽ فوج کي چوڻ لڳو ته هيئر علي جو فرزند رسول جو نواسو
مئدان جنگ ۾ آيو آهي ۽ شجاعت حيدري انجي ملڪيت آهي

اي هک هک ٿي ان جو مقابلو ڪوبه نه ڪري سگهندو ۽ سپ
گڏجي حسين عليه السلام تي حملو ڪريو چئني طرفن کان ڦري
اچو پوءِ تيرن جو مينهن وسايو ان وقت مظلوم ڪربلا تمام گهٽو
زخمي ٿي پيا هئا ان تڪليفن هوندي به سج جي گرمي اچ بک

ترين ترارن جا زخم هين انهن هوندي به انهن مردون تي مثل شير ببر جئين نارا الله اڪبر جا هڻي ملعونن کي فنا ڪي ڇڏيو چئني طرفن ظالمن جي فوجن ال امان ال امان فرياد و فغا جاري هئي اخر آسمان مان آواز آيو ته اي حسين عليه سڃي روء زمين جا دشمن تنهجو مقابلو ڪري نه سگهندا توکي ننيڙائپ وارو وائدو وسري ويو آ هي ڇا اي حسين توکي امت گنهگار جي شفائت منظور نه آهي ڇا هي وقت شهادت جو اٿئي يه بهادري جو حضرت امام حسين اهيو آواز

ٻڌي هڪدم ذلفقار مياڻ ۾ وڌي پوءَ پهنجي جسم پاڪ اطهرکي تيرن ترارن جو نشانو بنايو پاڻ پهنجي جسم پاڪ جو ملا حضه فرمائون ته پيشاني پاڪ کان پيرن جي ترن تائين هزارين زخم ڪاري لڳل هئا حضرت جن شڪرانو بجا آندائون هر هڪ زخم مان خون جاري هو طاقت گهٽ ٿيندي وئي ان وقت پاڻ فرمايائون گهوڙِي تان لهي شڪرانو بجا آٽيان ذولجناح کي فرمايائون ته اي گهوڙا تون ناني رسول خدا جي سامهون ننيڍائپ ۾ گوڏا کوڙِي سوار ڪندو هئين اڄ به مونکي اهسته زمين تي لاه جو گهڻن زخمن جي ڪري مجبور آهيان ذولجناح اهيو ٻڌي چارئي پير زمين تي رکي ويهي رهيو پوءَ امام حسين گهوڙِي تان لهي زمين تي آيو تيمم ڪري ڪبته الله ڏي منهن ڪري ويهي رهيا پوءِ سر سجدي ۾ جهڪايائون ته اوچتو شمر ملعون يارهن لعينن سان گڏ خنجر ڪٽي امام پاڪ جي سامهون آيو اهڙوبي ادبي سان آيو جو ڪربلا جي زمين ڌبڻ لڳي اسمان هلڻ لڳو ڪاروطوفان اچي ويو سڃي عالم ۾ اونداه پکيڙ جي ويو بيبيون سر اگهاڙاڪري پهنجي

پهنجي طنبن مان نڪري پيون آسمان مان آواز آيو قتل الحسين بڪربلا

ذبح الحسين بڪربلا آهيو بڏي به جن مٿي ۾ خاڪ وجهي واري وسائندا وجي جعفر ديو کي ٻڌايائون ته فرزند رسول جو گرم زمين تي شهيد ٿي ويو ان جي لاش اطهر کي گهوڙِي جي سنبن سان پائمال ٿي ڪيائون انجو سر پاڪ نيزي جي نوڪ تي رکيائون اهيو ٻڌي جعفر ديو پهنجي قوم کي حڪم ڏنو ته سڀ مهنجو لشڪر گڏ ٿي مٿي ۾ خاڪ وسايو جو اڄ اسانجو ۽ زمين آسمان جو سلطان شهيد ٿي ويو هاءَ هاءَ هي اڄ اهو ڏيهن اهي جو زينب ۽ ڪلثوم علي جون نياٽيون رسول جون ڏوهٽيون عام ماڻهن جي هجوم ۾ مٿي اگهاڙيون واءَ حسنا هاءَ حسنا ڪري رهيون آهن انهن کي ڪوفي ۽ شامي قيد ڪندا نا محرم ماڻهون انهن جون چادرون ڦريندا ۽ انهن جا طبنو ساڙِيندا هي ٻڌي جعفر ديو سان سڀ لشڪر واري وسائندو روئندا پٽيندا ڪربلا پهتا ڏٺائون ته امام شهيد ٿي ويو آهي امام زين العابدين زنجيرن سان جڪڙيل آهي اهل حرم پاڪ بيبيون ۽ ننڍڙا ٻار هاءَ هاءَ

حسينا ڪري رهيا هئا لاش امام پاڪ جي تتل زمين تي روءَ بقبله پئي هئي ۽ فرياد آواز رسول

جو روئڻ علي ۽ فاطم جو اچي رهيو هو ۽ سو لک نبيءَ جي صف جو حلقه ٻڌل ۽ نوحه پڑِهي رهيا هئا جي رسول سان گڏ ماتم ڪري رهيا هئا جعفر اهيو ڏسي پهنجي لشڪر سميت روئي بيحال ٿي ويو پهنجي لشڪر سميت ماتم خاني ۾ نوحن پڑهڻ ۾ مشغول رهيو ۽ پهنجي قوم کي چوڻ لڳو ته اي مهنجي قوم اڄ ڏيهن کان

وني قيامت ۾ حساب ڪتاب جي ڏيهن تاءَ ماتم ڪندا رهو ۾ حسين مضلوم جو ماتم ملهائيندا رهو راوي ٿو چوي ته قسم بخدا مان هزار دفعا جهنگ برپٽ مان لنگهو آهيان ته مون اتي انهين محرم شريف جي موقع تي روئڻ جو آواز ۽ اچنگهارون ٻڌڻ ۾ آيون آهن حالانڪ اتي نه ماڻهون ڏنم به شهر هو سو اي مومنو شهيدن ڪربلا لاءَ روئو ۽ ماتم ڪي گهٽ نه ڪيو

لعنت الله يذيد وعلا قوم يذيد

مجلس

مصائب شهزادو علي اڪبر ابن الحسين

راوي روايت ٿو ڪري ته جڏهن شهزادو علي اڪبر جنگ ۾ وڙهندي ميدان م زخمي ٿيو ته ان وقت اڄ جي شدت تمام وڌي وئي هئي ان وقت پنهجي پيءُ بزرگوار پٽ حيدر ڪرار ڪي ڪي اچي فرمايائون ته اي بابا جڏهن ڪان وني مان زخمي ٿيو آهيان ته اڄ جي سختي ڪان ۽ اُس گرمي سج جي تپش ۽ زره جو بار ۽ حول جي بار مونکي هلاڪ ڪري ڇڏيو آهي ۽ زخم به گهٽا لڳل آهن انهين هوندي به هڪ سو اسي نار ڪي دوزخ ۾ پهچايو اٿم هاڻي هڪ جام پاڻيءَ جو ڏيو ته هي ڪوفي ۽ شامي هڪ پل ۾ فنا ڪري ڇڏيان ان مهل امام حسين عليه السلام پنهجي فرزند نوجوانڪي فرمايو ته اي علي اڪبر بچڙا ان وقت مونکي وڌوصدمو پهتو آهي جو مان اڄ تائين ڪنهن به سائل ڪي خالي نه موٽايو آهي افسوس جو تنهجو هي سوال آهي چوته مان توکي پاڻي پياريان ها اي پٽ مان توکي ڪهڙي طرح پاڻي پياريان ها ان وقت هڪ منڊي تنهجي ڏاڏي علي المرتضِيٰ عليه السلام جي مون

وٺ موجود آهي اها زبان ۾ رک ته تنهجي اج لهي ويندي ٻي
روايت ۾ آهي ته امام عليه السلام پنهجي فرزند کي فرمايو ته اي
نورچشم علي اکبر عليه السلام منهجي سيني سان سينو ملاءِ
پوءِ پنهجي زبان منجي زبان ۾ ڏي ته تنهجي اُج لهي ويندي

امام حسين عليه السلام فرمايو ته مان رسول خدا جي

زبان چوسي آهي انجي برڪت سان تهنجي اج گهٽجي

ونيندي جهن وقت علي اکبر پهنجي زبان پيءُ جي زبان ۾ ڏني ته
يڪدم پهنجي زبان پيءَ جي وات منبارڪ مان ڪڍي ورتائون
چيائين ته اي مهنجا

سردار بابا توهان ته مونکان وڌيڪ پياسو آهيو

توهان نجي زبان مهنجي زبان کان وڌيڪ خشڪ آهي

توهان ته مون کان وڌيڪ پيساسا آهيو پوءَ اها منڌي اڪبر جي
وات ۾ ڏنائون ته اج ان جي برڪت سان لهي وئي چيائونس ته
اڪبر هاڻي ونجي جنگ ڪريو اي ابا علي اڪبر سج نه لهندو ته
توکي بابو نانو آب ڪوثر سان ڍءُ ڪرائندو علي اڪبر اهيو
حڪم ٻڌي جنگ جي مئدان ڏانهن روانو ٿيو دشمنن چئني طرفن
کان گهيرو ڪري ورتو راوي ٿو چئي ابن نمير ملعون هڪ ٻرڇي
علي اڪبر جي سيني ۾ اهڙي زور سان هئين جو ان سان گڏ جگر
جا ٽڪرا نڪتا آيا هاءِ شهزادو زمين تي ڪريو ۽ آواز ڏنائين يا
ابتاه ادر ڪني وا ابتا اي مهنجا بابا مهنجي جلد خبر لهه علي اڪبر
تهنجي قدمن تان قربان ٿيو جهن وقت شهزادو زمين تي ڪريو ته
دشمنان اهلبيت طبل خوشي جا وڄايا جهن وقت طبل خوشيءَ جا

امام ٻڌا ته مٿي ۽ پيرن اگهاڙو مقتل گاه ڏانهن روانو ٿيو چوندو ويو اي علي اڪبر مونکي سڏ ڏي مهنجي ديد ختم ٿي وئي آهي اي هم شڪل رسول خدا جا مونکي سڏ چون نه ٿو ڏين اي ابا هڪ دفعو ڳالهاءَ ڪٿي آهيو اي بابا ڪهڙي طرف آهيو آخر امام پهنجي پٽ جي لاش تي پهتو چا ڏنائون انوقت چا ڏٺو جهن وقت علي اڪبر زمين تي ڪريو هوندو ڏنائون ته ستم جو سانگ سيني ۾ لڳل آه حضرت امام عليه السلام بي تاب نه علي اڪبر جي لاش جي پر ۾ ڪري پيا پڇائونس ته اي مهنجي نورجي روشني اي مهنجا نوجوان پٽڙا ڪهڙو حال آهي پهنجي پيءَ سان ته ڪجهه ڳالهاءَ علي اڪبر فرمايو اي بابا مونکي طبن ۾ ڪٺي هلو ته مان امان ۽ فقي زينب ۽ ام ڪلثوم جي آخري زيارت ڪريان ۽ مان پهنجي امان ڪان ڪير نخشايان حضرت امام عليه السلام پهنجي پٽ جي لاش طبن ۾ ڪٺي آيو بيبيون حلقه ٻڌي ماتم ڪرڻ لڳيون ۽ مرغ روح خلد برين ڏانهن پرواز ڪري ويو علي اڪبر جي شهادت ڪان پوءَ امام حسين عليه السلام جي زندگي هڪ پل به نه گزري ۽ جنگ جي مئدان ۾ وڃي دين جي دشمنن سان جنگ ڪيا ءَ پوءَ هڪ هزار نوسوءَ زخم تيرن جا ڪائي گهوڙي تان زمين

تي آيا ڪتاب ۾ رياض شهادت ۾ آهي تير ايتري قدر جسم پاڪ ۾ لڳل هوا جو گهوڙي تان ڪرڻ وقت جسم زمين ڪان مٿي تير جهليو بيٺا هئا هاءِ هاءِ به ٿي ساعتون نه گذريون ته شمر ملحد نابڪار خنجر ڪٺي اڳيا آيو چا لکي چا لکان ته ان ملعون جهن سيني پاڪ کي رسول پاڪ چميون ڏيندو هو ان سيني پاڪ تي وڌي بي ادبي

سان چڙهليو جو تير جيڪي زمين ڪان مٿي جهليون بيٺا هوا اهي پار نڪري آيا ان ملعون سر پاڪ امام جو خنجر سان جدا ڪيو لڪيل آهي ته انوقت سج ڪارو ٿي ويو زمين آسمان ڪي زلزلواچي ويو ڪارو طوفان آيو ساري عالم ۾ انڌيري آئي مظلوم ڪربلا جو سر اطهر نيزي جي نوڪ تي رکيائون مسلمانن خيمن ڪي باهيون ڏنيون طنبن ڪي لٽڻ شروع ڪري ڏنائون پهرياءَ بيبين جي طنبن ڪي باهيون ڏنائون آخر حِضرت زينب ۴ ام ڪلثوم ۴ پيون بيبيون هاشمي بيبيون ننيڑا پار ۴ سڪينه ڪي وٺي امام زين العابدين جي خيمي ۾ آيون جتي هو بيماريءَ جي حالت ۾ سمهيون پيون هو سپ بيبيون حضرت زينب جي پٺيان ظالمن جي پوءَ ڪان امام العابدين جي طنبن ۾ و ٺيون جڏهن بيا طنبوساڙِي علي بن حسين جي طنبوءَ ۾ ايا ته عمر لعنتي ملعون انهين بيمار زين العابدين ڪي بستري بيمار جي تي سميهل ڏسي چيائين ته اي شمر جهنڪي اوهان علي بن حسين سمجي شهيد ڪيو آهي اهو ته علي اڪبر ابن حسين هو هن ڪي توهان چو نه شهيد ڪيو آهي اهيوئي حسين جو وڏو فرزند آهي هنڪي يڪدم شهيد ڪيو اهو بڌي هڪ ملعون ترار ڪٽي اڳتي وڌيو ته حضرت زينب ڊڪ ڪري پهنجي بيمار پائٽي جي مٿان ڪري پئي فرمائڻ لڳي اي عمر سعد لعنتي اسنجا وارث ته تو قتل ڪيا آهن باقي هي هڪ بيمار آهي انکي به تون جئرو نٿو ڏسي سگهين هئينر ڪوبه اسانجو حال محرم ڪونهين

هن بيمار کي ڇڏي ڏي اج تاءَ ڪنهن به قوم جي بادشاهن بيمار کي قتل نه ڪرايو آهي مگر هو ملعون ترار اگهاڙي ڪري الرون ڪري ڊيڇاري رهيو هو مگر اها مخدومه بيبي پهنجي پائٽي کان

پري نه ٿي باوجود انهين ظلم جي عمر سعد پي بي تابي حضرت زينب جي ڏسي روئي ڏنو فوج کي چياءَ ته چنگون هن کي قتل نه کيو هن کي امان ڏيو هنکي قتل نه کيو هنکي ڳرا زنجير پهرايو فوجي سپاهي اهو سامان کٽي آيا چوڻ لڳا ته اي بيمار اٿي ويهه ته توکي لوهي زيور پهرايون امام پاک فرمايو ته اي کوفيون مون بيمار ۾ ته اهڙي باري زنجيرن جي پائڻ جي ته طاقت کانهين جو اٿي ويهان تي ڏيهن گزري ويا آهن ته نه دوا ملي نه کاڌو نه پيتو مليو آهي اهيو بڌي شمر ملحد لکڻ پني تي هٽي چيو ته چپ کر آخر لاچار بيمار کربلا امام پاک پهنجي ڦڦي ۽ ماءُ کي فرمايو ته مونکي اٿاري ويهاريو حضرت امام پاک وڏي تکليف سان ٽيک ڏئي وينو پهنجي سر منبارک جهکايائون شمر ملحد باري پٽر جو طوق ڳچي ۾ وڌو ان وقت حضرت زينب سلام عليه فرياد کري چيو ته اي عمر سعد ري شمر ائين کنهن به امت پهنجي نبي جي اولاد کي قيد نه کيو آهي اي عمر اهيو کهڙو انصاف آهي جو اهڙي بيمار کي باري پٽر جو ڳچي ۾ طوق ۽ باري زنجير پيرن ۾ پهرايوٽا هي بيبي زينب عاليه جي تقرير بڌي کنهن کي به شرم نه آيو اڳين کان به وڌيک قيدن سان وڙهيا ۽ لکڻ پني تي معصومن بارن ۽ بيبن کي پٺي ءَ اگهاڙن اٺن تي سوار کري دمشق روانا ٿيا

لعنت الله يذيد وعليٰ قوم يذيد

مجلس

شهادت حضرت حربن يذيد رياحيِ

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

ان احيات الدنيان لعب ولهو وزينت وتغا حزو بينکم وتکا شرفي الا مولا وا لاولاد

حق سبحانه پهنجي ڪلام پاڪ ۾ ارشاد ٺو فرمائي ته اي دنيا جاطالبو تحقيق زندگاني دنيا جي ڪجھ به نه فقط ايترو ته کيل تماشو ۽ زيبائش فخر ڪرڻ هڪ ٻئي تي وڌائي مال ۽ اولاد تي الله وارن بزرگن جو قول آهي ته دنيان هڪ کيل آهي جهن سان ننيڙا ٻار کيڏن ٿا اهو ڪو تماشو آهي جهنکي جوان پسند ڪن ٿا اها ڪا زينت آهي جهنکي زالون چاهين ٿيون حرص ۽ طمع آهي جهن زياده طلبي کي دکاندار پهنجو روز گار سمجهن ٿا ۽ فخر آهي جو اولاد آدم جي هڪ ٻئي تي ڪن ٿا ڪتاب انور ۾ آهي ته حضرت خواجه خضر عليه سلام کان حضرت موسيٰ عليه سلام پڇو ته توهان دنيا ن جي جهان ۾ تعجب جهڙي ڪهڙي شئي ڏٺي حضرت خضر جواب ۾ چيو ته يا موسيٰ هڪ دفع هڪ شهر ۾ ويس جو مهنجي گمان ۾ روءَ زمين جي شهرن ۾ تمام گهڻون آباد هو ان جي رها ڪن کان پڇم ته هي شهر ڪڏهن کان آباد آهي هنن جواب ۾ چيو ته اسانجي خيال ۾ آهي ته زمان نوح عليه سلام کان وني ايهڙِي طهرح آباد آهي وري پنجن سون ورهن گزرڻ کان پوءُ انهين شهر ۾ ويس ته چا ڏسان ته سجو شهرويران ۽ برباد آهي فقط ريدار ۽ دنار ان شهر جي اس پاس نظر ۾ آيا جيڪي ڪکايون پونگڙيو اڏيون وٺياهوا انهن کان پڇم ته هي شهر ڪڏهن کان وٺيوران ۽ برباد آهي هنن ٻڌايو ته نوح عليه سلام کان انهين حال ۾ آهي وري پنجن سون ورهن کان پوءَ انهين دنڌ ويس ڏٺم ته سمنڊ جاري آهي ٽوٻا سپون ۽ موتين ڪيڻ ۾ مشغول هوا انهن کان احوال پڇم هنن چيو ته شايد حضرت نوح جي زماني

ڪان وني هي سمنڊ جاري آهي ۽ وري وري پنجن سون ورهن
گزرڻ ڪان پوءَ اتي ويس ڏٺم ته سمنڊ سڄو جهنگل ٿي ويو هو
جهنم جانور ۽ پکي پي گهميان جاءَ بجاءِ ڊنيو ۽ ڊورا هئا ماڻهون
ننيڙن پتلين ۾ مڇون مارن ۽ پکين جو شڪار ڪنمون پڇو مان ته
هت جو دريا ذخار هو اهو ڪيڏي ويو چا ٿيو هنن چيو ته سبحان
الله اسان پهنجن وڏن ڪان نه ٻڌو آهي ته هت درياءُ يا سمنڊ هو
وري پنجن سون ورهن گزرڻ بعد اتي ويس ته اهو ساڳو شهر آباد
آهي هنر ۽ واپار ۾ اڳئن ڪان وڌيڪ رونقدار ڏٺم اتي جي
رهاڪون ڪان پڇم ته هي شهر ڪڏهن ڪان آباد آهي هنن چيو ته
هي شهر نوح عليه سلام ڪان وني آباد آهي وري پنجن سون
ورهن بعد اتي ويس چا ڏسان ته سڄو شهر اونڌو ٿيل آهي
مهنجائنس دوهون جاري آهي ڪنهن به انسان کي اتي ڪون ڏٺم
هڪ شخص پيرسن کي اتي ڏٺم پڇومانس ته هن شهر جو چاحال
آهي ان پيرسن چيو ته ٻڌندا ٿا اچون ته حضرت نوح عليه سلام
ڪان وني دونهون جاري آهي حضرت خضر عليه سلام ٿو فرمائي
ته دنيا جي جهان ۾ هن وڌيڪ تعجب جهڙي ڳالهه مون نه ڏني پوءَ
اي انسانو پوءَ جيڪڏهن خيال ڪجي ته دنيان هڪ شبات تماشي
جي جاءِ آهي جيئن بازيگر هڪ گهڙي جي لاءَ ڪجهه تماشو ۽
بازي ڪري ڏيکاري ان جي دهلڙِي تي ماڻهون گڏ ٿين ڪيل ۽
چرچو ڏسڻ ۾ اچي وري بازيگرهليو وڃي پوءِ اها جاءَ خالي جو
خالي رهجي وڃي تهنڪري انسان کي لازم آهي ته هر وقت خدا
جو خوف ڪري هي جهان فاني آهي هت رڳو گهڙي جو مڪان
آهي خدا عمل نيڪ هجن ڪيڏو به انسان گنهگارهجي مگر سچي
دل سان توبهن ٿو ڪري ته هنجا اوهي وڏا گناهن معاف ٿي وڃن

جئين حضرت حر بن يذيد رحاحي جي توبهن قبول ٿي پهريا ۽
ڪيڏو نه گنهگار هو جو حضرت امام حسين عليه سلام جا سپ
رستا روڪي ڪربلا جي برپٽ ۾ آندائين چياءِ ته اي حضرت امام
حسين عليه سلام مان توکي ڪيڏانهن به وڃڻ نه ڇڏيندس ۽ بي
ادبي ڪري حضرت امام حسين عليه سلام جي گهوڙي جو لغام
پڪڙياءَ تاريخ طبري ۾ ذڪر آهي ته امام ته حضرت امام حسين
عليه سلام آخري تقرير عمر سعد ڪي ڪرڻ فرمائي پهرياءَ حمد
باري تعليٰ ان مالڪ حقيقي جي بجا آڻي پور هنڪي ۽ هنجي
لشڪر جي سامهون هن طرح فرمايو وري حضرت خاتم الانبيا
حضرت محمد مصطفٰي صلي الله عليه وآله وسلم ۽ ملائڪ
مقربين ۽ انبياءَ مرسلين جا قول ۽ هدايتون بيان ڪيون ۽ انهن
تي درود موڪليائون پوءَ حمد ۽ تعريف جي ذڪر سان گڏ معرفت
وارا نڪتا بيان فرمايائون جهن کي خدا تعاليٰ چاڻي ٿو راوي ٿو
چوي ته خدا جو قسم َآهي ته مان اهڙِي ڪڏهن به تقرير حضرت
امام حسين عليه سلام جي نه ٻڌي هئي انڪان اڳ متڪلم يا خطيب
ڪيترا ٿي گذرايا آهن آخر ۾ حضرت امام حسين عليه سلام فرمايو
اي انسانو توهان مهنجي حسب نسب تي لحاظ ڪريو سو چو
سمجهو ته مان ڪير آهيان وري به پهنجي دل ۾ غور ڪري ڏسو
پهنجي نفس تي ملامت ڪريو مهنجي عيال اطفال جو ڪاڏو پيتو
بند ڪرڻ ڪهڙي طرح ٿا جائز سمجهو چا مان اوهانجي نبي جي
نياٽي جو فرزند نه آهيا چا يا مان اوهانجي نبي جي سوٹ علي جو
فرزند نه آهيا چا جهن سپ کان اڳي اسلام قبول ڪيو آهي جهن
سپ کان پهريائين دعوت رسالت ۽ حڪم خدا وندي جي تعريف
ڪئي پوءَ حضرت حمزو عليه سلام سيد شهدا مهنجي بابي ۽ ناني

محمد مصطفٰي جو چاچو نه چا ۽ جعفر طيار مهنجو چاچو نه آهي مهنجو ڀاءَ حسن ۽ مون لاءَ حضور نه فرمايو هو ته حسن ۽ حسين بهشت جي جوانن جا سردار آهن مهر نبوت تي اسان کي ڇاڙي مدينه منور جون گهٽيو ڪري گهمائندا هوا جيڪڏهن هن مهنجي ڳالهه تي اعتبار نٿا آڻيون ته اجان نه اصحاب رسولالله جا موجود آهن انهن کان پڇي ڏسو ۽ تصديق ڪريو جابر بن عبدالله انصاري ٻيو ابو سحيد حزري ٽيون سهل بن سعد چوٿون زيد بن ايقم پنجون انس بن مالڪ انهن کان پڇو ته اهيا حديث سچي آهي يا نه تاريخ ڪامل ۾ آهي ته وري حضرت امام حسين عليه سلام عمر سعد جي لشڪر ڏانهن مخاطب ٿي فرمايو ته اي ڪوفيون ۽ شاميو مان توهانجي نبي جي نياڻي جو فرزند آهيان انهين ۾ شڪ اٿو ته خدا عزوجل جو قسم ڪٽان ٿو ته اوپر ۽ اولهه تائين مونکان سواءِ ڪوبه ٻيو توهانجي نبي جي نياڻي جو فرزند ڪونه آهي اي گروه شقي توهان مهنجي قتل لاءَ ڇو تيار ٿيا آهيو مان ڪو توهانجو ماڻهون قتل ڪيو آهي يا توهانجو مال ضائيه ڪيو اٿم يا ڪنهن کي زخمي ڪيو اٿم جهنجو عيوض مونکان وٺو ٿا راوي ٿو چوي هن تقرير کي ٻڌي سڀ چپ چاپ ۾ اچي ويا ڪنهن نه جواب نه ڏنو تاريخ طبري ۾ آهي ته جڏهن حضرت امام حسين عليه سلا دشمنن جي ظلم جي بي انتها شقاوت ڏٺي تڏهن قران جي هي آيت پڙهيائون جهن جي هي معنٰي آهي يعني تڪبر ڪندڙن کي خدا جي پناه نٿي بچائي جي قيامت جي ڏيهن

تي ايمان نٿا رکن تاريخ ڪامل ۾ آهي ته زهير بن قين هٿيار ٻڌي گهوڙي تي چڙهي صف لشڪر مان اڳتي وڌيو هن مخالف لشڪر جي طرف منهن ڪري چيو ته اي اهل ڪوفه هر مسلمان کي حق

ته ٻئي مسلمان کي نصيحت ڪري اسان ۽ توهان هڪ دين هجڻ
جي دعوا ٿا ڪريون اجا تائين ڀائر آهيون جيستائين توهان ۾ ۽
اسان ۾ ترار نه هلي نه توهانجو گروه جدا آهي نه اسانجو ڪنن
کي کولي ٻڌو خدا اسان ۽ توهانجي آزمائش پهنجي نبي جي زريت
سان ڪرڻ گهرندو آهي تان ڪ هن ڳالهه تي نظرڪري ته اوهان
۽ اسان ڪهڙِي طرز اختيار ٿا ڪريون بس مان توهان کي ذريت
نبي جي نصرت تي آماده ٿو ڪريان ٻيو ته عبيد ابن زياده طاغي
کي ڇڏي ڏنو ڇو ته عبيد ابن زياد ۽ عمر ابن سعد مان اوها کي
نفع نه ملندو جو اوهي ٻئي

اهڙا آهن جو توهان جا هٿ پير وڍي ڏار ڪندا اوهان کي دار تي
چاڙهي ڦاسي ڏئي ڇڏيندا اهڙي طرح قتل ڪرائندا جيئن حجر ابن
عدي ۽ هاني بن عروه ۽ انجي سنگتين کي قتل ڪيو هيائون هي
ٻڌي عمر سعد جي لشڪر زهير کي ناشائتا لفظ ڳالها ئڻ شروع
ڪري ڏنا عبيد ابن زياد جي تعريف ۾ مدا خوان چوڻ لڳا وري
چوڻ لڳا ته اي زهير توسان ۽ تهنجن ساٿين سان ايترو لڙندا
سون جو دم به نه پٽيندا سون ۽ تهنجي آقا امام عليه سلام کي به
قتل ڪندا سون حضرت ظهير وري ڪين چيو ته اي گروه خدا جا
ٻانهوءَ فاطم جو فرزند هنده جي پٽ کان مدد ۽ وفا داري ۾ گهڻون
مسحق آهي پر جيڪڏهن هنجي مدد نٿا ڪريو ته ان جي قتل کان
باز اچو ۽ خدا قهار کان ٻچو انهين چوڻ تي شمر ملعون حضرت
ظهير کي هڪ تير هٽي چيو ته چپ ڪر ظهير بن قين شمر ملحد
کي چيو ته توکي عذاب اليم جي بشارت هجي شمر چيو اي ظهير
تون ۽ تهنجا آقاهاٽي جو هاٽي قتل ٿيندا ۽ تهنجو امام به ظهير
چيس اي احمق ڪتا اي ابلق ڪتا تون اسانکي موت کان نٿو

ٻيچارين خدا جو قسم آهي اسان کي حسين جي رفاقت ۾ مرڻ
هميشه جي زندگي کئون وڌيڪ پيارو آهي مورخ ابن جرير طبري
لکي ٿو ته امام عاليٰ مقام جو انهين خطبه جو اثر حربن يذيد
رحاحي جي دل سعادت منزل تي اهڙو ته ٿيو جو هو گهوڙي تي
سوار ٿي عمر سعد ملعون وٽ آيو چوڻ لڳس ته خدا توکي هدايت
ڏئي چاتون حسين سان ضرور جنگ کندين عمر سعد چيو ته
هائو خدا جو قسم اهڙو لڙندس جو ڌڙن کئون سر جدا کري
ڇڏيندس حرّ فرمايو ته اي بدبخت جيڪا هئنير حسين تقرير
فرمائي آهي ۽ جيکو تهنجي اڳيان فرمايو اٿس انهن مان کوبه
لفظ قابل قبول آهي يا نه عمر ملعون جواب ڏنو ته جيکڏهن هن
تهنجي حکومت ها ته مان انهن امام جي تقريرن تي ويچار
کريان ها هاڻي چاکريان ابن زياد جي حکم کي مٽائي نٿو
سگهان تاريخ کامل ۾ آهي ته عمر سعد جو اهيو

جواب ٻڌي هوريان هوريان امام پاک جي طرف

وڌيو ان وقت حر جي عجيب حالت هئي سندس سڄو

جسم ڏکي ۽ لرزي رهيو هو حر کي چيو اي حرّ هئينر مان
تهنجي حالت ڏسي مونکي تعجب ۾ وجهي ڇڏيو آهي چو ته مان
تهنجي کيفيت ڏسي رهيو آهيان اهڙي تهنجي حالت کنهن به
لڙائي ۾ مان ڏني آهي اي حرّ فوج جاسپه سالار مونکان کو
پڇندوآهي ته شام عراق ۾ نامور پهلوان کير آهي چوندو آهيان
ته شام ۽ عراق ۾ حرّ جهڙو زبردست بهادر بيو کونهين کو حرّ
جواب ۾ چيس ته ٻڌ مان هنوقت پهنجي نفس کي هن امر ۾ بي خبر
سمجهانئو ڏسانئو ته جنت ۾ وڃان يا دوزخ ۾ هاڻي مان بهشت

اختيار ڪيو توڙي مهنجو جسم ٽڪرا ٽڪڙا ڪري ڇڏيندا يا ساڙي ڇڏين ائين چئي حرّ پهنجي گهوڙي تي سوار ٿي چانڪ هينون سڌو امام عاليٰ مقام جي حضور ۾ حاضر ٿيو چوڻ لڳو مولا هي بندو گنهگار توهان جي خدمت ۾ حاضر ٿيو آهي خدا شال توهانجي هٿان فدا ڪري يا ابن رسول الله مان اهو حرّ آهيان جهن هت توکي ڪربلا جي رڻ پٽ ۾ آندو آهي ۽ پٺ تي موٽڻ نه ڇڏيم ۽ مجبور ڪري مان پاڻ سان وٺي هت آيس خدا جو قسم آهي اهي ڪافر نصيت نه وٺندا نه انهن ڪي نصيت نفو ڏيندي آهي ماڻهون بدبخت بي نصيب آهن مان انهين ڪري توهانجي خدمت ۾ حاضر ٿيو آهيان ته مهنجا گناه هن معاف ٿين ۽ موڪان وڏيون غلطيون ٿيو آهن سي معاف ڪريو ته مان مرڻ تاءِ توهانجو ساٿ ڏئي سر قربان ڪريان ۽ مهنجي توبهن قبول ڪريو اي مهنجا آقا امام مهنجي توبهن قبول پوندي

يا نه امام سائين فرمايو ته اي حر بيشڪ تهنجي توبهن قبول خدا تعاليٰ قبول فرمائندو تاريخ ۾ لکيل آهي ته ان وقت حر جا هٿ پٺي پويان ٻڌل هئا مٿي پيرين اگهاڙو هو امام جي قدمن تي ڪري پيو ۽ معافي گهريائين روضته الا حجاب ۾ آهي ته جڏهن حر عليه سلام امام عالي مقام جي خدمت ۾ حاضر ٿيو ته هڪ دم گهوڙي تان لهي امام جي قدمن تي ڪري پيو ۽ معافي گهريائين عرض ڪيائين ته اي فرزند رسول مونکي گمان هو ته هي ماڻهون توهانجي قتل کان باز ايندا مان سمنجهدو هوس ته آخر اوهان سان صلح ڪندا مگر اڄ مانانهن جي شقاوت ۽ ظلم ڏسي توهان جي خدمت اقدس ۾ حاضر ٿيو آهيان هي ڪنهن به ڳالهه تي غورويچا نه ڪندا هاڻي مهنجي توبهن قبول فرمايو حضرت امام

مضلوم حضرت حر جي منهن تي هٿ ڦيري فرمايو ته اي حر بندو
ناچيز خدا جو ڪيڏو به گناهن ڪري ٿو ليڪن جڏهن توبهن ۽
استغفار پڙهي ٿو ته هنجي توبهن خداوند ڪريم قبول فرمائي ٿو
اي حر هنڪان اڳم جيڪي به تهنجون غلطيون ٿيو آهن مان انهن
کي معاف ڪيو حر چيو الحمدالله آمين وري حر امام پاڪ جي
حضورم عرض ڪيو ياِمولا مان جڏهن توهانجي وڙهڻ لاءَ
نڪتوهوس ته مونکي آسمان کان آواز آيو ته اي حر توکي
منبارڪ هجي مان چيو ته مان فرزند رسول سان لڙڻ لاءَ ٿو
وڃان هي سبب ڪهڙو آهي آخر سچي رستي ۾ مونکي مرحبا
مرحبا جا آواز ايندا رهيا انهين کا اڳ ۾ مان گهر ۾ هوس ته مون
پهنجو بابو خواب ۾ ڏٺو جهن چيو ته پٽ شاباش جلدي امام جي
حضور ۾ حاضر ٿي سر قربان ڪر يا امام هاٽي مونکي جنگ جي
اجازت ڏيو ته اول مان سر قربان ڪري قدمن تان قربان ٿيا امام
فرمايو حر تون مهنجو مهمان آهين مان توکي موڪل ڪئين ڏيان
ٻي روايت ۾ آهي امام حر کي فرمايو ته اي حر تهنجو نالو ماءُ
نيڪ رکيو آهي جو هت بي آزاد آهينۓ آخرت ۾ بي آزاد آهين
عبدا الله بن مسلم کان روايت آهي ته ايتري ۾ عمرسعد پهنجي
لشڪر مان نڪري امام عالي مقام جي روبرو پهنجو نيشان
کوڙيوۓ عمر سعد هڪ تير پهنجي ڪمان ۾ رکي امام احسين جي
لشڪر ڏاهنهن هنيون پهنجي لشڪري چياءَ ته توهان شاهدي
ڏجو جومان پهريون اهو شخص آهيان جهن امام جي لشڪر تي
پهرياءَ تير اندازي ڪئي ان کان پوءَ عمر سعد ملعون جي لشڪر
تير وسائڻ شروع ڪري ڏنا دمع ساقبه ۾ آهي ته امام حسين جي
تقرير کانپوءَ حر امام جي طرف آيو هلڻ وقت هن پهنجي چاچي

جي پٽ قره ؑ پهنجي پٽ علي ؑ پهنجي غلام سان صلاح ڪئي هنن به اهيائي صلاح ڪئي اسان بي امام پاڪ تان سر قربان ڪندا سون اهي بي همراه ڪري امام حسين جي خدمت ۾ حاضر ٿيو چيائين ته يا ابن رسول الله پهريائين مان اوهان نجو جاني دشمن هوس هاڻي به پهريائين مونکي موڪل ڏيو اسان چارئي تهنجي قدمن تان سرقربان ڪريون علام مجلس ثوفرمائي ته عمرسعد حر کي امام جي لشڪر ۾ ڏسي صفوان بن خطله کي چيو ته حر کي نصيحت ڪري هيڏي وٺي اچ نه اچي ته سر تن کان جدا ڪري ڇڏينس صفوان آيون ؑ حر کي نصيحت ڪرڻ لڳو ته تون ايڏو وڏو داناءُ عقل وارو ٿي امير يذيد کان ڇو ڦريون آهين حر جواب ڏنو ته اي صفوان مونکي تعجب آهي ته تون عقل جي برخلاف ڳالهيون ٿو مونکي ٻڌائين تون نٿو ڄاڻين ته يذيد ملعون ناپاڪ فاسق فاجر شرابي دين آهي

ؑ امام حسين پاڪ پاڪيزو معصوم علي جوفرزند رسول الله جو ڏوهٽو فاطم زهرا جو فرزند آهي ؑ رسول الله انکي ريحان فرمايو آهي ؑ انکي مهر نبوت تي سوار ڪيو اٿن ؑ انکي چميون ڏيندا هوا صفوان چيو اهيو ٺيڪ آهي مگر مال دولت ته يزيد وٹ آهي اسان سپاهي آهيو اسان کي دنيان دولت کپي حرفرمايو اي صفوان چاٽي واٽين ٿو دوزخ قبول ڪرين صفوان غضب ۾ اچي حر کي نيزو هنيون حر هنجي وار کي رد ڪري انهين گرمي ۾ صفوان کي نيزي جي چوٽي اهڙي ته هئين جو هن جي پٺي مان ٻاهر نڪري آئي تهنڪانپوءَ صفوان کي ماري حر دشمنن جي لشڪر تي ايڏو ته حملو ڪيو جو سندس نيزي جو ڦر پڃي پيو نيزي جي پڃڻ کان پوءَ ترار مياڻ مان ڪيڍي اهڙي ته ترار هلايائين جو دشمنن جا

مٿا ۽ ٻاهون عضوا ڪينهوڙن وانگر ڏنا ويا ٿي ايتري ۾ دشمنن تيرن جو مينهن وسائڻ شروع ڪري ڏنو شمر ملعون پهنجي لشڪر کي حڪم ڏنو ته سڀ گڏ ٿي حرّ تي حملو ڪريو پوءَ عمر سعد جي لشڪر چيئني طرف کان گهيرو ڪري ورتو آخر انن ڪنعان جي پٽ ملعون حرّ کي اهڙو ته سيني ۾ نيزو هينون جو حرّ سخت زخم کائي گهوڙي تان ڪري پيو چوڻ لڳو يا فرزندرسول الله مهنجي خبر لهو امام عالي مقام هڪدم گهوڙي تي سوار ٿي حرّ وٽ پهتو حر جو سر پهنجي هنج ۾ ڪري پهراڻ جي پلو سان من جي منهن تا مٽي ۽ رت ٿي اگهيائون حرّ اکيو کولي امام جي هنج ۾ پهنجو مٿو ڏسي چيائين يا ابن رسول الله هاڻي ته راضي آهيو امام فرمايو اي حرّ مان مان بي راضي مهنجو نانو بابو به راضي ايترو ٻڌي سندس روح بهشت برين ڏانهن پرواز ڪري ويو

انا لله وانا اليه راجعون

مجلس شهادت حضرت عباس علمبردار

حضرت امام جعفر صادق عليه سلام فرمائن ٿا ته جو انسان مومن زيارت ڪربلا ۾ خيمگاه جي جمع جي ڏيهن ڪندو ته جڏهن هي دنيان ڇڏيندو ته هنجي دلم ۾ مرڻ وقت غير خيال ياتمنا ئون دل ۾ نه رهنديون ۽ بهشت برين ۾ امام حسين جي قدمن ۾ رهندو راوي ٿوچوي ته مونکي جيڪڏهن خوف هجي ته ماڻهون حج ترڪ ڪندا ته مان هڪ حديث تنجي سامهون نقل ڪندس ته ڪڏهن به حسين جي زيارت ترڪ ڪندا جهن مهل جهن ساعت ۾ زوار

ضريح اقدس تي پهچن ٿا ته روضو منبارڪ زوارن سان ڀريل
ئي پريل هوندو آهي جڏهن هن ضريح اقدس جي ويجهو ويندا آهن
ته ڪڏهن به اهڙو اتفاق نه ٿيندو هوندو جو زوارن کان روضو
پاڪ خالي ٿيو هجي رات جي پهرين پهر کان پوئين پهر تائين
زوارن سان ڀريل هوندو آهي ۽ رات جا ڏيهن اندر ٻاهر آواز هاءَ
حسين هاءَ حسين جو هوندو آهي ۽ اسلام يا ابا عبد الله اسلام يا
ابن رسول الله جي وائي ننڍي وڏي کان ٻڌي ٻي آهي هر وقت
فريادو فغان نالئه زاري هوندي آهي اتي هر وقت عاشور ۽
سپڪنهن رات شهادت حسين آهي يا خدا وندا اسان سڀني کي
زيارت حسين پاڪ جي نصيت ڪر ضريح منبارڪ جو طواف
ڪري روئون ۽ سجو سال ڪربلا ۾ ماتمدار ٿي رهون سلام
مهنجو ان شهيد تي جو جهن پهنجي ڏاڙي منبارڪ کي خون سان
خضاب ڪيو سلام مهنجو انتي مهنجو سجو لباس رت و رت هو
اي مومنو اهو ڪير هو اهو توهانجو آقا سردار امام حسين هو
جو پهنجي ننڍڙي فرزند علي اصغر جي خون سان ڏاڙهي
منبارڪ کي خضاب ڪيو هاءَ اي حسين تهنجي شهادت ٻڌائڻ
وارو روضي رسول ۾ هن طرح خبر ٻڌائي ته اي رسول خدا جا
تهنجي فرزند نواسو شهيد ٿي ويو ۽ انجي جسم پاڪ تي گهوڙا
ڊچا يائون اي رسول تهنجي اهلبيت جا طنبو لٽيائون چاردرون
لٽيائون طنبن کي باهيون ڏنائون اي رسول خدا جا سر حسين جو
نيزي تي رکيائون حرمن پاڪن کي قيد ڪيائون انهين فرياد ٻڌڻ
سان روضي پاڪ ۾ جنبش آئي فرياد ياحسين جي شروع ٿي وئي
اندران آواز آيو هاءَ اي مهنجا سيني پليل حسين توکي ڪئين

شهيد ڪيائون مان ته پهنجي امت کي ذري ذري پارتون ڪيون هيون

ڪتاب ۾ لکن ٿا ته جڏهن حضرت عباس قداور گهوڙي تي چڙهندو هو ته حضرت جا قدم زمين چميندي هئي حضرت عباس وڏو پهلوان شهسوار هو ۽ وڏو حسن وارو جوان قداور هو ڪربلا جي جنگ وقت وقت ٽيهن ورهن کان ڪجھ مهينا گهٽ عمر جو هو جو پهنجي پاءُ امام حسين تان سر قربان ڪيائين انهين ڪري حضرت عباس کي ماه بني هاشم ۽ علمندار ۽ سقا اهلبيت به چون ٿا انهين ڪري جو عاشوري جي ڏيهن مشڪ امام حسين جي نياڻي بيبي سڪينه جي اها مشڪ پياسن تائين پهچي نه سگهي لکيل آهي ته عاشوري جي ڏيهن صبوح جو سويري عمر سعد جو لشڪر امام جي لشڪر جي سامهون آيو ته شمر ملحد سڏڪري چيو ته اي مهنجي پيڻ جا پٽو مهنجي اولاد ام البنين جي ڪٿي آهي اهيو بڏي جعفر عباس ٻاهر نڪري چيائون ته اي شمر چا آهي ڪهڙو ڪم آهي شمر شيطان چيو ته اي عباس توهان مهنجي پيڻ جا پٽ آهيو مهنجا ڀاڻجا آهيو

مونکي توهانجي جواني تي رحم ٿو اچي اج مان توهانجي جان بخشي ٿو ڪريا توهان کي امان ٿو ڏيان انهين شرط سان ته توهان حسين جو ساٿ ڇڏي مونسان گڏ جي هلو مان توهان کي عمر سعد ڏي وٺي ٿو هلان اي عباس هت تون علمدار آهين هت مان توکي فوج جو سپهه سالار ڪندس ۽ سردار مقرر ڪندس عمر سعد تو جهڙن نهادرن جو قدردان آهي توهان سان سٺي نموني سان پيش ايندو توهان اتي اج بک ۾ مري ويندو هت

توهانکي ڪاڏا پيتا طام ميوا لذيذ ملندا ۽ توهانکي شربت ٺڏا پاڻي پياريندا سي ابن زياد توهان کان بيحد راضي ٿيندو جڏهن هي تقرير چئين پائرن علي جي فرزندن ٻڌي تڏهن يڪ زبان ٿي شمر ملحد کي چياءُ ته اي ابلق ڪتا ملعون تهنجي ماءُ تهنجي ماتم ۾ ويهي تون اسان کي امان ڏيڻ آيو آهين تون فرزند رسول جي قتل جون تجويزون ٿو ڪرين توتي ۽ تهنجي ماءُ تي خدا جي لعنت هجي اسان اسد الله الغالب علي ابن ابيطالب جا فرزند آهيون اسان هاشمين جو اهيو رويو نه آهي جو رسول جي فرزند جو ساٿ ڇڏيندو شيطان جو ساٿ ڏيون اي ملعون تون ئي دل ۾ خيال ڪر ته تون پليد پٽ پليد جو ساٿ ڏين ٿو ۽ اسان امام حسين جا پائر ٿي ڪري اهڙي وقت مصيبت ۾ جداٿي ونجئون تون ابليس شيطان مردود آهين اسان سپ جو سپ اسمائيل آهيون اسان پهنجي پاءُ ابراهيم تي سر قربان ڪندا سي شمر اهيو جواب ٻڌي ذليل ٿي موٽي هليو ويو هي چارئي پائر فرزند علي جا جڏهن موٽي آيا ڏٺائون ته امام حسين طنبوءُ ۾ ڪونهين پڇا ڪيائون ته اسانجو اقا امام ڪٿي آهي اصحابن عرض ڪيو ته امام حسين روندو دولت سرا ڏانهن ويو آهي حضرت عباس غازي پهنجي پائن سو ذو امام عالي مقام وٹ پهتو ڏٺائون ته پهراڻ جي دامن سان اکين جا ڳوڙا اگهي رهيا آهن بيبي زينب ۽ ام ڪلثوم چئي رهيون آهن ته ادا چو ٿا روئو امام فرمايو ته ادي زينب هيئر شمر مائٽي جي ڪري عباس کي گهرايو آهي ۽ عباس کي امان ڏيڻ لاءَ آيو آهي اهيو ٻڌي مونکي نانو رسول خدا ياد اچي ويو آهي جيڪڏهن اهو جئرو هجي ها ته مهنجي مدد ڪري ها اهيو ٻڌي حضرت عباس ٻڪ ڪري حضرت حسين جي قدمن تي ڪري پيو ۽ روئي چياءَ

ته يا حسين ابن علي مونکي پاءُ نه سمنهجو بلڪي مان تهنجي
غلامن جو غلام پانهن جو پار آهيان شمر شيطان ائين چيو آهي ته
چا ٿي پيو ڪڏهن غلام به لاچجا آهن امام فرمايو ته مان پڌو آهي
اي عباس توکي امان ٿي ملي مگر توهان نٿا وجون ۽ مهنجي
رفاقت ۾ جان ٿا ڏيو اي عباس مان راضي آهيان امان فورن قبول
ڪر ۽ شمر سان گڏ جي هليو ونڃ ۽ فوج جو علم مهنجي پٽ علي
اڪبر کي ڏيوۃ هت اچ جو صدمون نه ڪٽون حضرت عباس فرمايو
ته اي مهنجا آقا امانم اي مهنجا مولا امام اي مهنجا بابي ڏاڏي
بجاءَ امام ائين مونکي نه چوۃ بي اختيار حضرت امام حسين جي
ڳيچي ۾ پاڪر پائي روئي ڏنائون امام به پاءُ غازي کي پاڪر پائي
روئڻ لڳو حضرت عباس فرمايو اي مهنجا آقا دعا ڪريو ته مان
تهنجي قدمن تان قربان ٿيان وري حضرت عباس پهنجي پينرن
زينب ۽ ڪلثوم وٽ ويو چيائين ته هن غلام جي امام وٽ سفارش
ڪريو اي امان سڪينه پهنجي بابي کي چئو ته مهنجي تقرير
معاف ڪريو تون پهنجي هن چاچي نا چيز جي شفاعت ڪر سيئي
بيبيون سر منهن پٽي رهيون هنيون اهيو حال ڏسي سيدن جا ننيدرا
پار روئي رهيا هئا آخر حضرت زينب امام حسين کي فرمايو ته ادا
حيسن هاڻي صبر ڪريو جو ننيڙا پار روئي رهيا آهن آخر امام
پاڪ دولتسرا مان ٻاهر نڪتو حضرت عباس نه پهنجي پاءُ جي
پويان با ادب گڏيو ٿي آيو لڪيل آهي ته يارن دوستن امام پاڪ تان
سر فدا ڪيا انکان پوءَ قريبن جي نوبت آئي سپ واري واري سان
جنت ڏانهن راهي ٿيا حضرت حسين کان جنگ جي موڪل وٺندا
ويا امام اجازت ڏيندو ويو جڏهن يارن انصار سپ شهيد ٿي چڪا
ته ان وقت حضرت عباس عرض ڪيو ته اي مهنجا آقا مهنجو

جگر پرزا پرزا ٿي ويو آهي جو پائر ۾ دوست شهيد ٿي ويا آهن
هيئر مهنجو خون جوش کائي رهيو آهي اجازت ڏيو ته شهادت جو
شرف حاصل کريان ننيڙا ٻار اڄ کان هلاک ٿي رهيا آهن قاسم
جهڙو گلبندعون محمد جهڙا شهزادا اکين جي اڳيان کسي ويا
آهن تاريخ ۾ لکيل آهي ان وقت امام مضلوم اهڙي طرح رنو اهڙي
فرياد کئي جو کنهن به شهيد ٿيڻ وقت اهڙو بي تاب ٿي نه
رناهوندا آخر مجبورڻي فرمايائون ته اي مهنجا پاءُ عباس ٻارِڙا
اڄ کان هلاک ٿي رهيا آهن توهان مشک سکينه جي کڻي فرات
تان پري ٻارن ۽ سکينه کي پاڻي پياريو هي ٻڌي عباس امام جو
سلام کيو قدم چمي پوءَ فرات ڏانهن روانو ٿيو ۽ هن ملعونن
سان هن طرح گفتگوکيائون ته قوم جنا کار جيکڏهن توهان
جي نزديک اسان گنهگار آهيون ته رسول کريم جي ٻچڙن جي
کهڙي تقصير آهي انهن تي رحم کريو مونکي رسول جي فرزند
موکليوآهي ته بيگناهن معصومن لاءَ ٿوڙو پاڻي ڏيو ته انهن کي
رڳو پياريون آخر انجو جواب کنهن به لعين به ڏنو ائين چيءَ
حضرت عباس نهر فرات ڏانهن رخ کيو عمر بن حجاج فرات جي
پاڻي جو پهريدار هو ان کي چيائون ته تون پهنجي سردار کي چئو
ته عباس پاڻي کڻڻ آيو آهي هو چوڻ لڳو ته اسان کي سردار چيو
آهي ته جيستائين بيعت نه کندءُ تيستاءِ هک ڦڙو پاڻيجو نه
ملندو حضرت عباس فرمايو مان هئير آيو آهيان هتان خالي موٽي
وڃڻ مهنجي لاءَ وڏي شرم جي ڳالهه آهي جيکڏهن پئسن سان
پاڻي ڏيندءُ ته به وٺندس جيکڏهن ائين ڏيندءَ ته توهانجو احسان
سمجهندس جيکڏهن سر کشي کندءُ ته مان ترار مياڻ مان
کڍ ندس هنن مردا رن چيو ته پاڻي جي قيمت چا ڏيندس حضرت

عباس فرمايو ته جو به چوندءُ هنن چيو ته اها زره ڏيو حضرت فرمايو حاضر آهي وري چيائون ته پلا گهوڙو ڏيو فرمايون ته بسم الله حاضر آهي چيائون ته اهيو علم ڏيو اهيو ڏيندو ڏيندءُ ته پاڻي ملندو نه ته پاڻي ڪونه ملندو هي ٻڌي حضرت عباس روئي ڏنو فرمايائون ته هي امانت امام جي آهي مهنجو مال نه آهي هنن چيو ته بس علم ڏيندءُ ته پاڻي ڏيندا سون هي ٻڌي شجاعت حيدري جو ش ۾ آئي چهرو منبارڪ جوش کان ڳاڙهو ٿي ويو مگر غصه کي ثاري فرمايائون ته اي ظالمو مهنجي پائٽي سڪينه گهٽي اڃي آهي اڃ کان هلاڪ ٿي رهي آهي علي اصغر ننيڙو کير پياڪ اڃ کان تڙڦي رهيو آهي مان حيدر ڪرار جو فرزند آهيان ۽ ساقي حوض ڪوثر جو پٽ آهيان مونکي هڪ مشڪ پاڻي جي ڏيندءُ ته مان سوءُ مشڪ پاڻي جي محشر ۾ جام ڪوثر توهان کي ڏيندس اهيو ٻڌي ڪاري دل ظالمن ٻڌي اٽبڌو ڪري جواب ڏنو پوءُ هنن ظالمن تي ببرشير وانگر حملو ڪياءِ ۽ ساري لشڪر کي خوار خراب ڪري بچائي چڙيائين پوءَ گهوڙو وجي فرات نديءَ ۾ لاٿائين ان وقت حضرت عباس کي اڃ ڏاڍي هوئي ٻڪ پري پاڻي جو وات تي آندائين ته اڃ امام پاڪ ۽ سڪينه جي ياد اچي وجن دل ۾ چيائون ته جيستائين مهنجا آقا ۽ ان جا فرزند پاڻي نه پيندا ۽ اي عباس هي توکي پاڻي نه پيٽون آهي ائين چئي اهو ٻڪ پاڻي جو درياءَ ۾ اڇلي چڏيائين پوءَ مشڪ پاڻي جي پري وڏي شجاعت ۽ بهادري سان ٻاهر نڪتا ۽ طنبن جي طرف روانا ٿيا عمر بن حجاج عمرسعد کي چيو ته جيڪڏهن اهيا پاڻي جي مشڪ امام پاڪ جي طنبن تائين پهتي ته ياد رکجان ته حسين تي ڪڏهن به فتح نه پائيندين اهيو ٻڌي عمر سعد يڪدم لشڪر کي

جمع ڪيو ۽ چئني طرفن کان لشڪر دشمنن جو ڦري آيو تيرن
جو طوفان شروع ٿي ويو ترارن جا چمڪاٽ وچڻ لڳا تيرن نيزن
جي ڪڪرن هيٺان عباس هلندو رهيو چوڻ لڳو ته اي قوم يذيد
جفا ڪار مهنجو رستو نه روڪيو مهنجي سڪينه جي مون
منجهه نظر هوندي ته چاچواجهو ٿو پاڻي پياريرڳو هي مشڪ
پهچايان پوءُ مان موٽي ٿو اچان واعدو ٿو ڪيان پوءَ مونکي پلي
قتل ڪريو مان فرزند ساقي ڪوثر جو آهيان واعدي خلافي هر گز
نه ڪندس مهنجي قول تي عتبار ڪندءُ ته مان اوهان سان پوءَ
جنگ به نه ڪندس هنن جواب ۾ چيو ته مشڪ اسانجي حوالي
ڪريو ته پوءَ توهان جيڏاهن به هليا وڃنو پلي ونجون يامشڪ
جو منهن ڪولي پاڻي هاري ڊيڪاريو حضرت عباس فرمايو ملعونو
هي مشڪ سڪينه جي امانت آهي جيڪڏهن هي مشڪ سڪينه
تاءِ نه پهچائيندس ته مان ان وٽ شرمسار ٿيندس مگر هنن اهيا
ڳالهه نه منجي حضرت عباس ترار مياڻ مان ڪڍي جنگ ۾
مصروف ٿيو هڪ ملعون نوفل نالي هڪ ترار جو وارو ڪيو
جهن سجو هٿ ڪلهي منبارڪ کان وڍي وڌو حضرت عباس اها
مشڪ کٻي ڪلهي ۾ ڪئي هاءَ وري حڪم پٺ طعنيل ملعون هڪ
وڻ جي آڙ ۾ لڪو بيٺو هو هڪ دم وڌي کٻي ڪلهي واري ٻاهن ۾
ترار جو وار ڪيو اها ٻاهن بي جدا ٿي وئي حضرت عباس تڏهن
به فتي نه ڪئي اها مشڪ واٽ منبارڪ ڏندن جي سهاري جهليا
ئون گهوڙي کي فرمايائون ته گهوڙا جلد ڪر مونکي طنبن تائين
پهچا ته سڪينه کي هڪ دفو پاڻي پياريان ايتري ۾ تيرن جي
برسات ۾ مشڪ کي ٽنگ ٿي پيا تيرن لڳڻ ڪري مشڪ مان
پاڻي وهڻ شروع ٿي ويو حضرت عباس پاڻي بند ڪرڻ جي ڏادي

ڪوشش ڪئي مگر هٿ منبارڪ ڪٽي هئا جو پاڻي بند ٿئي ها
مشڪ منبارڪ مان پاڻي وهندو ڏسي زار زار روئي رهيا پڻ
پهنجا زخم ياد ئي ڪونه هين ٿوڙي وقت ۾ مشڪ خالي ٿي وئي
گهوڙي کي چوڻ لڳا ته اي گهوڙا هاڻي بيهي ره مونکي هاڻي
طنبن ڏانهن متان ڪٽي هلين سڪينه ڏسي چوندي ته چاچو سائين
پاڻي ڪٽي آيو آهي نا گاه هڪ تير ستم جو اچي سينه پاڪ ۾ لڳو
فرزند يد الله گهوڙي تان ڪري پيو ۽ سڏ ڪري چيائين اي ادا
ادرڪني هن غلام تهنجي قدمن تان سر فدا ڪيو اي مهنجا آقا
امام هن پانيهن جي خبر لهه هاءَ هاءَ جڏهن عباس جو امام سڏ ٻڌو
ته امام پاڪ جي ڪمر ٽٽي پئي چيلهه کي سندرو ٻڌي پاءَ جي
لاش تي آيو هاءَ عباس هاءَ عباس ڪري روئڻ لڳو چيائون ته اي
ادا مان تهنجي آسري تي ٿي گزاريو تهنجي هن وڇوڙي ماري
ڇڏيو توڪانپوءَ مهنجي ڪمر ٽٽي پئي اي ادا تون ته وڃنين سڪيو
ٿئين ونجين پهنجي ڏاڏي ناني سان گڏئين اي عباس ادا مهنجي
بابي ناني کي سلام چئجان ته تهنجي حسين سان ههڙي مصيبت
هئي انجي هلي مدد ڪريو ڏنائون ته عباس جي لاش مٿي ۾ رت ۾
ٻڏل آهي ۽ سنس ٻئي ٻاهون ڪپيل آهن عباس سر منبارڪ هنج
۾ ڪري زار زار رنائون ٿي روئڻ جو آواز ٻڌي عباس فرمايو اي
مهنجا َآقا سڪينه جي مشڪ ڏسو تيرن ۽ ترارن سان پرزا پرزا
ٿي پئي آهي ۽ عباس اهڙو ته بي وس ٿي پيو آهي جو مشڪ
طنبن تائين ته پهچائي سگهيو اي مهنجا سردار امام مهنجي لاس
طنبن ڏانهن ڪٽي متان هلو سڪينه چوندي ته چاچي سائين مهنجي
لاءَ پاڻي نه آندو مان ان کي پاڻي پياري نه سگهيس ٻيو ته مان
جڏهن پئدا ٿيو هويس ته اڳم توهان جي زيارت ڪئي هيم هاڻي

مرڻ مهل به تهنجو ديدار ڪري هن دنيان مان رحلت ڪريان اي مولا مهنجي اکين ۾ رت پيو آهي اهو ڪيو ته مانتهنجي آخري صورت ۽ زيارت جو شرف حاصل ڪريان حضرت حسين پهنجي دامن جي عبا سان حضرت عباس جي اکين وارو خون صاف ڪيو حضرت عباس پهنجي پاءُ آقا امام جي آخري زيارت ڪري رحلت فرمائي لکيل آهي ته انوقت حضرت حسين پهنجي پاءُ عباس کي فرمايو ته توهان اڄ ڏيهن تاءِ ادا ڪري نه ڳالهايو اٿو هاڻي هنمهل هڪ دفعو ادا ڪري ڳالهايو ۽ کهڙي وقت کانوڻي تمنا مونکي رهي آهي آقا امام آهين مون پانهين کان اها بي ادبي نه ٿيندي توهان فاطم جا فرزند علي جا نازنين محمد جا نيڻ ٺار مان ام البنين جو پٽ مهنجي بابي علي مرتضيٰ مونکي توهان جي غلامي ۾ بخشيو آهي ائين چئي حضرت عباس باغ ارم ڏانهن راهي ٿيا علم ۽ مشڪ کڻي امام خيمن ۾ آيو فرمايائون اي زينب اي ڪلثوم اي سڪينه تهنجو چاچو تو لاءَ مشڪ دريا تان پرن ويو هو اهو به ته شهيد ٿي ويو پوءَ علم پاڪ صحن ۾ هڻي اهل عصمت بيبن حلقه ٻڌي عباس جي لاش مٿان ماتم ڪيو روج ۽ ماتم شروع ٿي ويو هاءِ عباس هاءَ جي صدا خيمن ۾ شروع هئي

لعنته الله يذيد وعلا قوم يذيد

ہم فقیرو کو نہ تخت و تاج چائے بس کربلا کی خاک کا تھوڑا سا بستر چائے

مجلس امام جو سفر ۽ داخلا اهل حرم جي يزيد جي درٻارم

يا ايهاالناس خدا تعاليٰ انسان جي هدايت وا صطي نبي ۽ پيغمبر موڪليا انهي ڪري صورت ۽ سيرت ۾ هم جنس انسان هوا ۽ انهين لاءَ انهن کي خلقت انساني ۾ پيدا ڪيو ويو ته ماڻهون بوجه هم جنسي انسان محبت رکن ۽ انهن وٽان هدايت حاصل ڪن جيڪڏهن هن ٻي جنس مثلا ملائڪ وغيرو موڪليا وڃن ها ته انسانن کي غير جنسي جي ڪري خوف ۽ ڊڄ ٿئي هاءَ محبت ته ڪن ها ۽ انهن پيغمبرن کي معجزا عطا فرمايا ويا ڪنهن پيغبر مائل کي جئرو ڪيو ڪنهن پيغبر لوهه کي ميڻ ڪيو انهن مان زرهو ٺاهيون ويو ڪنهن سڪل لٺ مان ازدهان نانگ بنايو ڪنهن نبي باهه مان گل گلزار ڪري ڇڏيو ڪنهن پيغبر انڌن کي ديد ڏني ڪنهن نبي چنڊ کي ٻه اڌ ڪري ڏيکاريو غرض ته هر هڪ نبي ۽ پيغبر کي معجزا ڏنا ويا انهين ڪري ته ماڻهون نبين ۽ پيغمبرن سان مهبت ڪن ۽ معجزا ڏسي سچي راهه اختيار ڪن انهن پيغبرن کي طرح طرح جي تڪليفن ۾ مبتلا ڪيو جو هو حجت خدا وند ٻانهن تي پوري ڪن ۽ ثابت قدم رهن چو ته ماڻهون پيغبرن جا معجزا ڏسي انهن کي

خدا نه چون ۽ خدا نه سمجهن جهڙي طرح قوم نصير علي المرتضيٰ جا معجزا ڏسي خدا چوڻ لڳا بس ايهڙيطرح خدا تعاليٰ پيغبر ن کي خلقت انساني مان پيدا ڪيو ۽ طرح طرح جي تڪليف ۾ مبتلا ٿيا ته هو هر حالت ۾ صبر ۽ شڪر ڪن پڏائي ۽ تڪبر نه ڪن حيف هجئي ان اهل دنيا تي جو هنن ڪجھ قدر نه ڪيو ۽ سچو رستو اختيار نه ڪيائون بلڪ هرهڪ نبي ۽ پيغبر کي تڪليف ۽ ايذا ڏنائون ۽ خدا وند جي حڪم جي بد خلاف هليا ڪنهن نبي کي باھ ۾ ساڙيو ويو ڪنهن کي ڪرٽ سان چيرايو ويو ڪنهن نبي کي جئرو دفن زمين ۾ ڪيو ويو ۽ انهن جي اولاد کي تباه ۽ برباد ڪري ڇڏيائون سيد المرسلين محمد مصطفٰي جي گهراڻي جي امت ايهڙي ته برباد ڪئي ته برباد ڪئي جو اج تاءَ اهو گهراڻو آباد نه ٿيو لڪيل آهي ته علي مرتضيٰ عليه سلام جڏهن هن دنيان مان رحلت فرمائي ته ماڻهن امام حسن عليه سلام جي بيعت ڪئي جڏهن هئي خبر معاويه کي پهتي ته سٺ هزار فوج وٺي عراق ۾ پهتو هو ڏهن امام حسن عليه سلام به خبر ٻڌي چاليه هزار فوج سان مدائن ڏانهن روانو ٿيو مدائن ۾ ڪجھ آرام فرمائي عام خاص سان مخاطب ٿي فرمايائون ايهناس اي انسانو توهان مون سان انهين

شرط سان بيعت ڪئي آهي ته اسان هر وقت صلح ۾ جنگ ۾

توهان جا فرمان بردار ٿي رهندا سون مونکي ذات ذولجلا ل جو

قسم آهي ته مون کي ڪنهن به شخص سان نفساني دشمني ڪانه

آهي مشرق کان مغرب تاءَ جاچي ڏسو ته مان ڪنهن کي به نه

آزاريو را ڏکايو آهي مان صلح ۽ دوستي ۽ اصلاح بهتر ڇاڻندو

آهيان اهيا تقرير ٻڌي ماڻهن هي نتيجو ڪيو ته شايد پاڻ امام حسن عليه سلام معاويه سان صلح ڪري خلافت انکي ڏيندو

ماڻهون اٿي کڙا ٿيا ۽ سڄي لشڪر ۾ بگيڙو پئجي ويو ۽ خارجي چوڻ لڳا ته ڪفر الحسن امام حسن عليه سلام ڪفر ٿو ڪري پوءَ حضرت امام حسن عليه سلام جا ٽيڙ مال اسباب لٽي

کڻي ويا ڪلهن منبارڪن جي چادر تاءَ به نه ڇڏيائون ۽ نماز جو

مصلو به کڻي ويا صرف قوم ربيع ۽ مصمد ان جي سندن حمايت

ڪئي پاڻ پوءَ مدائن ڏانهن روانا ٿيا رستي ۾ هڪ خارجي انڌي

امام پاڪ کي زخمي ڪري وڌو جڏهن امام پاڪ مدائن ۾ پهتو

تڏهن معلوم ٿين ته معاويه انباز ۾ اچي لشڪر سميت پهتو آهي ۽

قيس بن سعد جو سپ کان پهريائين امام حسن عليه سلام جي بيعت ڪئي هئي امام جي طرفان عامل هو انجو معاويه جي

لشڪر محاصرو ڪيو يعني گهيري ۾ آندو هي ٻڌي مدائن مان

اڳتي وڌيا نه عبدالله بن عامر مدائن ڏانهن آيو عي با اواز بلند

چيائين ته مان معاويه جو ماڻهون اهيان مهنجو غرض جنگ
ڪرڻ سان نه آهي ۽ معاويه هڪ حماعت گهٽي لشڪر سان
انباز ۾ پهتو آهي امام سائين ڪي مهنجا سلام چئجو ۽ مهنجي
پاران عرض ڪجو ته توهان ڪي قسم ٿو ڏيا ته توهان لڙائي ڪان
ڪان پاسو ڪجو ۽ پهنجي دوستن ڪي هلا ڪت ۾ نه وجهجو امام
پاڪ جي سپاه تمام ٿورا هئي جنهن مهل هئي ٻڌائون ته انهني
تي خوف غلبو ڪيو سپني يڪ زبان ٿي لڙائي ڪان انڪار ڪيو
لاچار امام حســن عليه سلام مدائن مان مرا جت فرمائي ابن عامر
امام حــــسن ۽ ان جي سپاه جو تعاقب ڪيو امام حــــسن عليه
سلام پهنجي سپاه جي بزدلي ڏسي معاويه ڏانهن هن مضمون جو
خط لکيو ته جيڪڏهن تون ڪتاب خدا ۽ سنت رسول جي موافق
خلق سان هلندين ۽ خلق خدا جي مال جان جي حفاظت جي
ذميواري تهنجي رهندي ۽ عراق شام ۽ يمن وغيره جا ماڻهون
تهنجي شرع غداري ڪان امن ۾ رهندا علي عليه سلام جي شيعن ۽
انهن جي اڳواڻن تي سب لعنه جي ترغيب نه ڏيندين ۽ اهل رسول
۽ ان جي آل ڪي ضرر نه پهچائيندين ۽ هرهڪ آدمي جو حق ادا
ڪندين اهي سڀ ذميواريون ڪٽندين ته فبها نه ته تهنجي دفع
ڪرڻ ۾ ڪوشش ڪندس جڏهن هي خط معاويه ڪي پهتو تڏهن

پڙهي اهي سڀ شرط قبول ڪيائين لکي موڪليا ۽ ته اهي شرط
سڀ مونکي قبول آهن باقي هي مهنجي درخواست آهي ته امام
حـــيسن عليه ســلام ڪــي چئو ته مهنجي بيعت قبول ڪري
امام پـــاڪـــ جواب ڏنو ته حـــسين سان بيعت جـــي
خواستگاري نه ڪجان اهو بيعت تهنجي هرگز نه ڪندو
اسيتاءَ جو هو شهيد ٿي وڃي روايت ۾ آهي ته بهد صلح جي
معاويه لعين امام حســـن عليه سلام ڪـــي چيو ته منبر تي
چڙهي انهين امر کي ظاهر ڪيو ته مان خلافت حضرت امام
حســـن بلا تامل منبر تي چڙهي خرمايو بعد حمد ثنا الٰهي
درود حضرت محمد مصطفٰي صلي الله عليه وسلم تي پڙهي
هڪ خطبه فصيح بلغي پورو ڪيو جهن جي ٻڌڻ سان حاضرين
مجلس سنگ دل روئڻ لڳا بعد ۾ فرمايائون ايهناس مان بهترين
تقوا ۽ پرهيزگاري جو مالڪ آهيان جيڪڏهن هن توهان ڪٿي
به ڳوليند ته مان جهڙو مرد توهانکي نه ملندو جو مهنجو نانو
رسول خدا ۽ بابو علي مرتضٰي آهي مهنجي ماءُ فاطم زهرا
نياڻي رسول خدا جي آهي مهنجي مٽل ۽ مهنجي ڀاءُ حسين جي
مٽل توهانکي نه ملندو رسول خدا توهان کي هدايت ڪئي ۽
اسان جون توهان کي پارتون ڪيائين پوءَ توهان دست بردار ٿي

ويو جهن امر تي مان مخصوص ٿيـــس ۽ جهنجو مان سزا وار

هوس پوءَ معاويه کي شيطان بگيڙ يو پوءَ مان پهنجو يار ۽

دوست نه ڏٺـــــو سڀ مون کان بيعت ٽوڙي پڇي ويا مان سمجهو

ته مان ڪنهن جي مدد کان سواءَ بيگناه خونريزي کان مان دست

بردارٿي ويس اي لوڳو اي انسانو توهان اهڙي طرح بيعت ڪئي

هئي ته جهن سان توهان صلح ڪندءَ انسان سان به صلح ڪندا

سون جهن سان توهان جنگ ڪندءُ ان سان اسان به جنگ ڪندا

سون مگر توهان واعدي خلافي ڪئي توهان هن ڳالهه جو خيال نه

ڪجو جو مان اهڙي شخص کي خلافت ڏني آهي جو هو ان جي

لائق نه آهي مان انهيءَ ۾ بهتري ڏٺـــي نه ناحق خونريزي امت

جي ٿئي ها ان وقت تائين خاموش آهيان جيستائين خدا وند ڪريم

حق کي آٽي ۽ ان جي اسباب کي لهيا ڪري امام حسن عليه سلام

اهيا تقرير اجان پوري نه ڪئي ته معاويه امام حســن عليه سلام

کي چيو ته بس ڪريو چوڻ توهان جو ڪافي آهـــي بس جهن

وقت معاويه مري ويو ته هن پهنجي جئريئي يذيد بد بخت کي تخت

نشين ڪيو هو يذيد پيءُ جي مرڻ کان پوءُ هڪدم حضرت امام

حسين ڏانهن پيغام موڪليو هن سمجهو ته جهڙي طرح امام حسن

عليه سلام معاويه سان صلح ڪيو هو اهڙيطرح امام حسين به

مون سان بيعت ڪندو امام حسين اهڙي فاجر فاسق سان ڪيئن

ٿو بيعت ڪري يذيد جي هيءَ ڪيفيت هوندي هوئي جو ڪتن سوئرن جو شڪار پتن جوا ڏاري راند ڪرئڻ عورتون اگهاڙيون ڪري انهن کي نچائڻ ۽ راڳ ڪرائڻ شراب پيڻ پيارڻ ماءُ پيڻ جي شناس نه رکڻ اهيا سندس بيڪار عادت هئي وري خانه ڪعبه ۾ ڪوهه ابو قبليس ۾ خيمان نصب ڪرائي تقرير پڻ مهينن تاءِ پٿر اڇلرايا جهنجي صدمه کان سوين جانيون ضايع ٿيون ۽ جاءَ بجا خانه ڪعبه جون پتيون ٽٽــــي پيـــون لڪيل آهي انهين زمانه ۾ ڪعبته الله تي يذيد پليد پٿرن جو ميهن وسارايو هو خبر يذيد ملحد واصل جهنم ٿي ويو يذيد جي زمانه ۾ کهڙيون کهڙيون بدعتون رائج هينون پوءَ اهڙي فاسق فاجر سان امام عالي مقام ڪئين بيعت ڪري سگهي ها امام حسين عليه سلام حمايت دين جي نه ڪري هاته اڄ اسلام نه رهي ها شريعت نبوي گم ٿي وڃي ها سواءَ ڪفر ۽ ضلالت جي نه رهي ها هي سڀ سندس حمايت دين ۽ شهادت جو سبب هو ۽ عادل پرست ماڻهو مثلا مختار وغيره پي ان وقت فورن نندڊ ۾ هئا حضرت امام حسين پهنجي راءِ سان ڪوفه وڃڻ جو ارادو نه ڪيو هو بلڪ ڪوفي جي ماڻهن خطن تي خط عريضن تي عريضيون موڪليندا ويا ته يا امام حسين اي ابن رسول الله توهان هيڏ انهن اچو جو اسان

توهان سان بيعت ڪندا سي داود ابي هنده لکيو آهي ته چاليهن

هزارن امام حسين جي گهرائڻ جا خط لکيا ته جيڪو توسان جنگ

ڪندو تهن سان اسان به جنگ ڪندا سي جهن توهان سان

دوستي ڪئي ان سان به دوستي رکندا سي بلڪ ابن نما لکيو

آهي ته انهن ماڻهن ايستائين مبالغ ڪري لکيو ته اسان هڪ لک

کان زياده توهانجي حمايت ڪندا سون ۽ هي جو خط امام پاڪ

ڏانهن لکيا ويا هئا جيڪي امام جي خدمت ۾ پهتا هئا اهي يذيد

جي تخت نشي کان اڳم معاويه جي وقت فرمان ۾ هي خط جاري

هئا حضرت امام حسين ان زمانه ۾ بوقت مناسب واعدو ڪندا آيا

جڏهن معاويه مري ويو پوءَ امام جي گهرائڻ ۾ ڪوفه وارن خطن

تي خطن تي خط شروع ڪري ڏنا جو ٻارهن هزار خط امام جـــي

خدمت ۾ پهتا جڏهن امير مسلم جي موڪلڻ وقت امام کي معلوم

ٿيو ته ارڙهن هزارن ماڻهن امير مسلم جي بيعت ڪئي آهـــي

حضرت امام ان کان ڪوفه وڃڻ جو ارادو ڪيو منزلن تي
منزلون طئي ڪندي راه ۾ امير مسلم جي شهادت جي خبر

معلوم ٿين امير مسلم جي شهادت کان پوءَ امام پاڪ کي
يقين

ٿي ويو ته ڪوفه وارا دغا باز دشمن آهن حضرت عبد الله
ابن

عباس محمد حنفيه عليه سلام منح ڪرڻ فرمائي ته يا امام

هاڻي ڪوفه نه وڃون ۽موٽي مدينه هلو امام فرمايو اي عبد

الله اي ادا محمد حنفيه مان موٽي به هلان پر مونکي هي

قرباني ڪٿي ڏيڻي پوندي ۽ ناني جو دين ڪٿي بچائڻو پوندو

آخر حر جي لشڪر انهين امر ۾ منح ڪئي ته توهانکي پٺتي
موٽڻ هرگز نه ڏيندا سون حضرت امام ڪين چيو ته مڪه
پاڪ يا ٻئي ملڪ دور دراز ڏانهن وڃان جي اهيو به منظور
نه اٿو ته يذيد ڏانهن وڃي هلو مگر حر جو لشڪر ڪنهن
ڳالهه تي راضي نه ٿيو ڪنهن به طرف امام پاڪ کي وڃڻ نه
ڏنائون امام پاڪ لڙائي اڳرائي ڪرڻ مناسب نه سمجهو
حضرت زهير بن قين اٿي عرض ڪيو ته يا ابن رسول الله
اسان کي اجازت ڏيو ته هنن ماڻهن سان لڙائي ڪري دفعه

ڪري ڇڏيو هينر لڙائي آسان آهي امام عالي مقام فرمايو ته

زهير مان لڙائي ۾ اڳرائي ڪرڻ محروم سمجهندو وآهيان ۽

جڏهن حضرت امام حسين با الفرض يذيد جي بيعت به ڪٽي

ڪري ها ته به امام پاڪ کي جيئرو نه ڇڏي ها جهڙيطرح

پاڻ حضرت محمد حنفيه پهنجي ڀاءُ کي فرمايو ته ادا

جيڪڏهن مان ڪنهن ڪئلي جي سوراخ ۾ لڪي ونجان ته

به بني اميه اتان به ڪڍي قتل ڪندا خيال ڪريو يذيد جي

دشمني جو ۽ حَقيقت ۾ جيڪڏهن يذيد کي صرف بيعت کي

ونڻ جو مقصد هو ته امام عالي مقام جي شهادت کان پوءَ حرّ

محترم کي تڪليف نه ڏئي ها انهن کي مبررهنم نه ڪرائي ها

ڪوبه دقيقو اهلبيت جي تڪليف ۽ ذلت ۾ باقي نه ڇڏيو لڪيل

آهي ته جڏهن عمر سعد ملعون مثال ڪافرن ترڪ ۽ ديلم جي

اهلبيت پاڪ کي قيد ڪرايو ۽ شهر به شهر فرايو ۽ پوءَ

جڏهن شهر شام ۾ قيدن جو قافلو پهتو ته يذيد ملعون انهن

قيدن کي انهين خراب قيد خاني ۾ بند ڪرايو جهن ۾ ترڪ

مجوسي ۽ يهودي ۽ اهڙا بيا ڪافر قيد ٿي ايندا هئا ۽ انهن

کي ماڻهون پانهين جي خريداري لاءَ گهرن مان نڪري پيا

عبدالله نالي هڪ شخص ويجهو وڃي قيد خاني ۾ هڪ

صاحبزادي ڇهن ورهن جي کي پسند ڪيو موٽي وڃي پهنجي

عورت سان وڃي صلاح ڪيائين ته يذيد جي قيد خاني ۾

ڪيتريون پانهيون قيد ٿي آيون آهن جهنجي صورت سيرت

نوراني آهي جو مان اهڙا ماڻهون نور سان پرپور نه ڏٺا

آهن ۽ مان سمجهان ٿو ته هي خاندان سلا طين يا مقرب

ملائڪ آهن مجوسي ديلم يا ڪافر نه آهن سو مان چوڪري

مٿي پيرن اگهاڙي مٿي جي وارن سان منهن ڍڪيل ميرا

ڪپڙا گريبان فاٽل مٿي ۾ مٽي ۽ خاڪ اٿس ۽ بابا ٿي ڪري

مونکي پسند آئي آهي زال ڪي چيائين ته اها وجي ڏسي اچ ۽

پسند ڪري اچ ته خريد ڪريون جڏهن عبدالله جي زال بيبي

پاڪ زينب صلوت الله جي ويجهو وئي ۽ چياءَ ته اي بيبي

جيڪڏهن گناهن معاف ٿئي ته عرض ڪريان بيبي زينب

فرمايو ته چئو هن چيو ته توهان سان هڪ چوڪري چئن

پنجن سالن جي آهي اها ڪٿي آهي مونکي ڏيکاريو پهر ياءَ

مان پسند ڪريان ته پوءَ قسمت طئي ڪريون حضرت

سڪينه هي ٻڍي پهنجي پيءُ جي سر منبارڪ ڏانهن پگي

اتي زمين تي ڪري پار ڪيڻ لڳي يا ابتاه الان لڪندا تبا

تلڪ يعبن ڪا اتردڪ ولد يلم بايدي اهل جفا يعني اي بابا هي

انقلاب زماني جو ڏس جو تهنجي ڏيئر ۽ نياٹيو اهل شام وارا

دليم ۽ بيا ڪافر سمنجهي خريد ڪرڻ آيا آهن راوي ٿو چوي

ته هي ٻڍي جناب زينب صلوت الله جو تاب ضبه باقي نه رهي

سگهيو فرمايائين اي مائي غافل چپ ڪر خدا جي غضب کان

ڏج جو آل رسول ﷲ ٻانهپ ۾ نه ٿي وجي سگهي هن مائي چيو

ته اي بيبي تون هي ڇاٿي چوين خدا جو نالو ٿي مونکي جلد

ٻڌا ءَ ته توهان ڪهڙي پيغبر جي اولاد آهيو حضرت زينب

روئي فرمايو ته اي مائي مان توکي ڪهڙي منهن سان ٻڌايان

اي مائي مان ذي فاطم زهرا جي ؑ ڌوهي محمد مصطفٰي جي

نياڻي علي مرتضٰي جي آهيان ؑ هي نيگر حسين ابن علي جي

آهي هنجو نالو سڪينه آهي خاتون جنت جي پوٽي آهي هاءَ

هاءَ مان هن خراب قيد خانه ۾ قيد ڪئي وئي آهيان هي ٻڌي

اها مومنياڻي پهنجو سر منهن پٽڻ لڳي حضرت زينب جي

قدمن منبارڪن تي سر رکي چوڻ لڳي ته اي آقا زادي مونکي

خدا ڄاڻي انهين حادثي جي مطلق خبر نه آهي ته توهان

رسول ﷲ جي آل هت قيد ٿي آيون آهن حميد راوي ٿو چوي

ته قسم خدا جو آهي اهو ڏيهن مونکان نٿو وسري اهو ڏيهن

ته جڏهن جسم حسين مظلوم جو گهوڙن جي ڊوڙا سان پائمال

ٿي ٿيو منقول آهي ته جڏهن اميرا لموئمنين علي المرتضٰي

جنگ نهرواڻ کان فتح ڪري موٽيا ان وقت شمر ملحد کي
گرفتار ڪري زنجيرن ۾ قابو ڪري طنبن جي قنات سان ٻڌي
ڇڏيو هئا ئون هي ملعون ان وقت ڏاڍو اڃــو هو ۽ هڪ
هڪ ماڻهون کان پاڻي گهرندو رهيو مگر هن کي ڪنهن به
پاڻي نٿي ڏنو انهين اثنام اتان امام حسين عليه سلام اچي
لنگهيو شمر عرض ڪيو ته يا امام حسين مون ڏاڍو اڃو
آهيان هڪ جام پاڻي جو مون کي پياريو ۽ پهنجي پيءُ علي
مرتضٰي وٽ پهنجي شفارش ڪريو ۽ آزاد ڪرايو هي ٻڌي
ابن ڪريم ابن ڪريم هن ملعون وٽ وڃي فورن هن کي آزاد
ڪري ڇڏيو ۽ هنکي لذ يذ ڪاڏو پيتا ڏئي مٺا شربت
پياريائون امام فرمايس ته اي شمر هن مهنجي احسان کي نه
وسارجان افسوس صد افسوس عاشور جي ڏيهن جڏهن امام
پاڪ گهوڙي تان زمين تي ڪريا ته اهو شمر ملعون ولد زنا
خنجر هٿ ۾ کڻي امام جي سيني پاڪ تي چڙهيو ۽ وڏي بي
ادبي جو قصد ڪيائين زمين آسمان جنبش ۾ اچي ويا انوقت
امام کيس چيو ته اي شمراهو ڏيهن توکي ياد آهي جو جهن
ڏيهن زنجيرن ۾ جڪڙيل هئين مان توکي آزاد ڪري مٺا
شربت ۽ ٿڌا پاڻي پيار يا هئا هئينر مون کي پاڻي جو ڇڪو

پيار جو مان ڪيترن ڏيهن کان مان اجو آهيان جو مهنجي

زمان خشڪ ٿي وئي آهي پيو ته مونکي اهڙي جاءَ تي

شهيد ڪر جو مونکي پهنجي پيڻ زينب ۽ ڪلثوم ڪسندو

نه ڏسن جو هت طنبو سامهان آهن ۽ بيا اهل قتل ٿيندو نه

ڏسن آخر ان ملعون هڪ ڦڙو پاڻي جو به نه پياريو ۽

حضرت حسين کي ايتي شهيد ڪيا ۽ اهيو ڏسي اهل حرم مٿي

۾ خاڪ وجهي طنبن مان پاهر نڪري پيون جناب زينب اڳتي

وڌي شمر کي چيو ته اي ملعون ايتري مهلت ڏي جو مون
پهنجي پاءُ جي هٿان چادر وچايان اي شمر مان پهنجي پاءُ

چچان ته اسان کي هن پرديس ۾ ڪنهن جي آڌار ٿا ڇڏيو

مگر هن ملعون ڪجھ به نه ٻڌو ۽ سر حيسن جو وڏي نيزي

تي نصب ڪيا ۽ لڪيل آهي ته جڏهن اهل حرم قيد ٿي يذيد

جي دربار ۾ داخل ٿيا ته شمر سر پاڪ اما م جو يذيد جي

اڳيان پيش ڪيو اهو شقي فخر سان شمر پهنجي تعريف

۾ پڙهيو يعني شمر اهڙي ته نبي جي فرزند کي قتل ڪيو
آهي جو هن جهنان ۾ بهترين پيو ڪونه آهي ۽ انکي ٿن ڏيهن جي

اج بک ڏئي شهيد کيو اٿم جو ناني ۽ پيءُ ۽ ماءَ ڏانهن وڏي

مرتبي وارو هو جهنجو حسب نسب عالي والا نسب انکانپوءَ

ان ملعون علي المرتضيٰ جي نياڻن کي يذيد جي اڳيان پيش

کيو انهن پاک بيبن جو لباس مٽي سان ميرو ٿيل هو منهن
منبارک تي مٽي پيل هوئي يذيد کي اهيو گمان هو ته هي
اهل

حرم جون ٻانهيون آهن شمر کي چياءَ ته پهريائين تو مهنجي

اڳيان نوز بلله ٻانهيون پيش کيون آهن علي ۽ فاطم جو

نياڻيو کٿي آهن انهن کي چو نه ٿا آڻين هن ملعون چيو ته

هي سپ علي ۽ رسول ﷲ جون نياڻيون آهن اهي ٻانهيون نه

آهن اي مومنو اهلبيت جي نه سڃاڻڻ جا کيترا سبب هوا جو

يزيد کي گمان هو ته هي ٻانهيون آهن ۽ ٻانهيون قيد ٿي آيو

آهن اول هي سبب هو جو کربلا کان کوفه تائين کوفه
کان

شام تاءَ سپ اهل حرم مٿي اگهاڙيو ن آيون هينون سج جي

تپش سبب چهرن جو رنگ بدلجي ويو هو ساري مسافري

جي مٿي وارن ۽ جسم ۾ جمي وئي هوئي ٻيو سبب هي هو ته

رستي ۾ کوچچندو هو ته هي کير آهن ته هي ملعون نيزي

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

جي جھنب ھٽي چوندا ھئا ته ھي رسول ﷲ جون ڌوھٽيو ۽

علي جو ڏئير آھن انھن صدمن کان ساري منھن جو رنگ

بدلجي ويو ھو ۽ جسم ڦتجي ويو ھو ٿيون سبب ھي ھو جو
ان ڏيھن منادي ڪرائي وئي ته اڄ دربار خاص و عام آھي

۽ حسين جي شھادت جي خوشي ملھائي ٿي وڃون سڀ

ماڻھون اچي منبارڪ ڪون ڏين ايتري قدر ته تماشائي

ماڻھون اچي گڏ ٿيا جو يذيد جي دربار ۾ ھنگامون ھو ۽ انھن

تماشائن جي اونداھي چائجي وئي ھئي جو چڱي طرح اھل

حرم ھڪ ٻئي کي ڏسي نٿي سگھيا لڪيل آھي ته يذيد جي
پاسي ۾ تخت تي انجي ڌي وٺي ھوئي انھين يذيد کي چيو ته

اي يذيد ھي چوڪري جو مھنجي عمر آھي اھا مونکي ڏي

جو مان ان کي ٻانھين ڪيان ھي ٻڌي سڪينه حضرت زينب

کي چيو ته اي ڦڦي خدا جي وسطي مون کي يذيد کي نه ڏجو

۽ روئڻ شروع ڪيائين ۽ گھڙي گھڙي پھنجي بيمار ڀاءَ سيد

ساجدين جي منھن ڏانھن ڏسي روئي رھي ھوئي ڀاءُ کي
چوڻ

لڳي ته اي ادا مونکي يذيد جي ڌيءَ ٻانھي ڪرڻ لاءَ طلب

ڪيو آھي ۽ پھنجي پيءَ جي سر منبارڪ ڏانھن جو يذيد
جي

تخت سامهون سون جي ٿالھ ۾ رکيو هو مخاطب ٿي چيائين ته

اي بابا توکان پوءُ اسان جو هي حال آهي جو تهنجي اولاد
کي ماٿهون ٻانهيون ٻڌائن جي گهر ٺاکن اي مهنجا بابا سکينه

کي ته پاڻ ڏي گهرائي وٺ يا مهنجي چاچي عباس کي موکل

نه ته مان مري ويندس مان هت ڏاڍيون تکليفون ڪاٽيان ٿي

اي بابا جهن مهل مون تولاءَ روئان ٿي ته شمر مونکي لڪڻ

هٽي ٿو مون کي مون تولاءَ روئڻ به نه ٿو ڏئي اي مهنجا

بابا تهنجا ڏنل در کنن مان چني ويو آهي اي مهنجا نونکي

شمر لڪڻ هنيان آهن هي ٻڌي سجي يذيد جي دربار جا ماٿهو

ٻچي ويا ۽ ڏکڻ لڳا يذيد اهو حال دربار جو ڏسي حکم

ڏنائين ته هنن قيدن کي قيد خاني جي اونداهين کوٺين ۾

بند کري چڏيو

لعنه الله يذيد و عليٰ قوم يذيد

مجلس تحفه يوسف

پانهون خدا وند تعاليٰ جو آهو آهي جيڪو خدا جي عبادت ڪري
ذڪر الهيٰ ۾ مشغول رهي پهنجي مالڪ حقيقي جي متامبعت
ڪري جيئن پهنجي ڪلام ۾ فرمايو اٿس ته ٿورو گناه به گھڻو
آهي ۽ گھڻو گناه به گهٽهو آهي انهي ڪري هر وقت پهنجي مالڪ
کي حاضر ناظر ڄاڻي ٻچڙن ڪمن کان پاسو ڪندا رهجو جو
شخص پيروي نفس اماري جي ٿو ڪري اهو انجام پشيمان ٿو
رهي جيئن حضرت يعقوب عليه سلام جي پٽن لاءَ ٿيو جيئن
پهريائين حضرت يوسف سان ڪيائون ان جي مخالفت ڪيائون
جڏهن حضرت يعقوب عليه سلام کان يوسف موڪلائيڻ لڳو
تڏهن سندس پيءُ حضرت يعقوب عليه سلام پهنجي پٽ حضرت
يوسف عليه سلام کي پهنجي هنج ۾ وهاريو آواز الفراق جو بلند
ڪيو ۽ ايترو رنو جيئن بهار جي موسم ۾ وڏڦڙو مينهن وسندو
آهي حضرت يوسف پهنجي پيءُ کان روئڻ جو سبب ڇچيو ته بابا
روئڻ جو ڇا سبب آهي حضرت يعقوب فرمايو ته ٻچڙا تهنجي جان
مان مون کي فراق جي بوءَ اچي رهي آهي اي پٽ مون کي نه
وسارجان مان تهنجي غم ۾ رهجي ويندس حضرت يوسف اهو لفظ
بابي کان ٻڌو سو پيءُ جا هٿ پير چمڻ لڳو ۽ پهنجي پيڻ کان

موڪلائڻ لڳو حضرت يعقوب پهنجي پٽن کي يوسف جي تمام

پارت ڪرڻ لڳو ته مهنجي يوسف جي پارت هجيو ڪاڏو پيتي

لاءَ حضرت يعقوب شيشا شربت جا هڪ مشڪ پاڻي جي ۽ حلوو

تيار ڪرائي پٽن کي ڏنا ۽ چيائينس ته جهن وقت يوسف کي

اڃ لڳي ته پاڻي پيارجوس بک لڳي ته حلوو ڏجوس حضرت

يعقوب کي پٽن ڏاڍي تسلي ڏيندا رهيا ۽ يڪدم يوسف کي ڪلهي

تي

ڪنيائون جهنگل ڏانهن رخ رکيا ئون حضرت يعقوب فرمايو ته اي

پٽوءُ جيستاءَ يوسف کي موٽائي نه آڻيندو تيستائين مان هي جاءُ

نه مٽيندس نه گهر ڏي ويندس هئين به پٽن کي چيائين ته مهنجي

يوسف کي آهسته آهسته وٺيون ونجو جو جيئن مهنجي نظر کان

يڪدم غائب ٿي نه وڃو جيئن مان پهنجي يوسف کي ڏسيندو رهان

انهي فرمان پڌڻ سان دلجاءَ ڏيڻ لاءَ ۽ يقين وهارڻ لاءَ هوريان

هوريان هلڻ لڳا ۽ حضرت يوسف کي ڪٽي ڪلهي تي ڪنيائون

جڏهن ٿورو پند ڪيائون ته حضرت يعقوب الفراق جو

نعرو بلند ڪيوءِ پٽن کي سڏ ڪري چيائين ته خدا جي نالي

مهنجي يوسف سان مون کي وري ملايو وري هڪ دفعوپيو

به يوسف مونسان ملاقات ڪري آخر پيءُ پٽ جي وري به م

ملاقات ٿي حضرت يوسف پيءُ کي دلجاءَ ڏئي پائرڻ سان جنگل

ڏانهن هليو افسوس پر سيد پاڪ امام حسين کان جڏهن شهزادو

علي اڪبر موڪلايو ۽ جنگ جي اجازت گهريائين سيد شهداءَ

موڪل ته ڏئي پر اهيا اميد نه هئي ته ڪو حضرت يوسف وانگر

علي اڪبر مون وٽ موٽي ايندو انصاف جي جاءَ آهي ته يعقوب
نبي خدا جو هو معلوم به ضرور هوس ته يوسف ملندو به ضرور

تڏهنهوندي ماڪيون شربت حلوا تيار ڪرائي پٽ کي ڏنا ئين ۽ پٽن

کي چيائين ته پنڌ به نه ڪرائيجوس مطلب ته هر طرح جون

ڪوششون ڪرڻ فرما يائون مگر سيد شهداءَ مظلوم ڪربلا نا

اميدي ۽ حسرت جي نگاه سان نوجوان پٽ ڏي ڏسڻ لڳو حضرت

ابراهيم عليه سلام جو پهنجي پٽ اسما عيل کي قرباني لاءَ وٺي

ويو ۽ انهي جاءَ وٽ پهتو تڏهن پهنجون اکيو قابو ٻڌائين ته جئين

پٽ جو واقعو اکين سان نه ڏسان اولاد جو واقعو نازڪ ٿيندو آهي

اولاد وارا اولاد جو اهنج نه سهي سگهندو آهي ڪتابن لکيو آهي
ته جڏهن شهزادو علي اڪبرموڪلائي ڪربلا جي پٽ ڏانهن هليو

حميد راوي ٿو چوي ته ان وقت مان عجيب قيامت ڏٺي ته علي
اڪبر جڏهن گهوڙي تي چڙهي هلڻ لڳو ته امام حسين بي تاب

شهزادي جي پٺيان ڊوڙندو ڏٺم شهزادو علي اڪبر جو منهن

ڦيري ڏٺو ته مهنجي گهوڙي پٺيان بابو تڪو تڪو اچي رهيو آهي

ته هڪدم واڳ ڦيرائي گهوڙي تان لهي پيءُ جي قدمن تي چميون
ڏيڻ لڳو امام عالي مقام پٽ کي فرمايو ته اي ناني بابي جا هم
شڪل جيستائين تون ڪارزار ۾ پهچين ته مونڏي ڏسندو وڃ ته
مان ڪا گهڙِي تهنجي ديدار جو دل کي آرام اچي اي صاحب اولاد
ان وقت امام حسين جو ڪجهڙو حال هوندو جنهن وقت ستم ظلم
سان سيني ۾ سانگ شهزادي کي لڳو ۽ گهوڙي تان
ڪري پيو پهنجي پيءُ کي سڏڪيائين يا ابتاه ادرڪني يعني اي
مهنجا بابا جلد خبر لهه علي اڪبر تهنجي قدمن تان سر ڏنو حميد
راوي ٿو چوي ته ان وقت مان ڏنو ٿي ته امام حسين بي تاب
ڪڏهن ميمنه لشڪر ڏي ڪڏهن ميسره لشڪر ڏي ڪڏهن قلب
لشڪر ڏي ڪڏهن جناح لشڪر ڏي گهوڙو ڊجائي رهيو هو ته
ڪيڏانهن به علي اڪبر جو آواز ٻڌڻ ۾ نه آيو ۽ پهنجي فرزند کي
سڏ ڪري رهيو هو راوي ٿو چوي امام حسين کي علي اڪبر جو
آوازنه مليو ته قسم خدا جو امام جي بي تابي وڌي وئي حضرت امام
آه زاري شروع ڪئي ان وقت علي اڪبر جي گهوڙي کي هاتف
ٿيو ته امام حسين جي گهوڙي جي استقبال تي وڃ ۽ امام حسين کي
علي اڪبر جي لاش تي وٺي وڃ هڪ دم گهوڙِو اچي امام حسين
کي وٺي ويو حضرت امام حسين لاش جي ويجهو وڃي ڏٺو ته

شهزادي اعلي اڪبر ڪي سيني ۾ سانگ جو ڦــر لڳل آهي آهو
منافق ڪڍيو بي به آهي انهين لاءَ ته ڏسان ته امام حسين ڪي
ڪيترو صبر آهي اهو حال ان وقت جو اهيو هئو جو هڪ پيءُ
کي خبر ٻي ڦقين کي زارثي رنائين ۽شهزادي اکيون پٽي امام حسين
کي فرمايو ته اي بابا سائين آءُ توهان کي وصيت ٿو ڪريان ســا
ضرور پوري ڪجو اها هي آهي ته مهنجي ڦڦي زينب خاتو ن
مونسان تمام محبت رکندي آهي جڏهن مهنجي شهادت جي ڳالهه
ٻڌندي ته تنبوءُ کان ٻاهر نڪري ايندي تنهن ڪري ان جي پردي
جو پورو خيال رکجو ائين ٿيو جئين توهان کي خبر آهي حميد
راوي ٿو چوي ته مان ڏٺو ته سر پرده دولت سرا مان فخر جنت
ڪريمته يعني هڪ معظم وڏي شان واري بيبي تنبوءَ کان ٻاهر
نڪتي جهنجو چهره شڪل منبارڪ مثال سج جي هوئي ماٺهون
سپئ بيهوش ٿي ڪري پيا يعني بيبي زينب خاتون جنت پائٽي جي
شهادت جو ٻڌي وئي يعني ٻنهي ڪنن منبارڪن مان در هلندا رهيا
ٿي ۽ چادر سر منبارڪ تان لهي هيٺ زمين تي گهلبي آئي ٿي ۽
بيوس پهنجي پائٽي جي لاش مٿان ڪري پئي حميد راوي ٿو چوي
ته امام حسين يڪدم ڊڪي اچي پهنجي عبا بيبي پاڪ جي سر
مبارڪ تي رکي ڇڻ امام پاڪ کي پهنجي فرزند علي اڪبر جي

شهادت ئي وسري وئي پوءَ بيبي پاڪ جي پرده ۾ مصروف ٿي

ويو قسم ڏئي سمجهائي پهنجي پيڻ کي طنبوءَ ڏانهن وٺي آيو

افسوس اهائي پاڪ زينب جنهن جي شان جي خبر الله پاڪ ۽ ان

جي رسول کي هئي جو سچ شرمائجي ويندو هو حضرت امام

حيسـن جي شهادت کان پوءَ بنا چادر ري ڪجاون اٺن تي سوار

کلي شهر به شهر ڦيرايون ويون ۽ دربار يذيد ملعون جي ۾ داخل

ٿيون انهن حال ۾ جو قيدن جاهٺ اڳيان ٻٽندا آهن پر هي پٺيريون

ڳيچي سان ٻاهون ٻڌل هنيون برقع جي بجا وارن جي چادر منهن

تي هئي سارو ساٿ اهڙو قيدي هو ڪنهن جو شانو ٻڌل هو ڪنهن

جا زنجيرن سان هٿ پير جڪڙيل هوا ته ڪنهن جا رسن سان

اهلبيت جي شآن ولين جي زبان

بسم الله الرحمٰن الرحيم

جناب شهزادو علي اصغر چهن مهنين جو بي زبان جو سپني کان
ننيڙو هو مگر سيني ۾ دل رکندڙ هو جيڪڏهن ڪربلا ۾ شهزادو
قاسم عون محمد عباس علي اڪبر ٿن ڏينهن جا بکيا اڃا هئا تــه
انهن سان گڏ اهو معصوم پار مظلوم امام جي هر مصيبت ۾ برابر
جو شريڪ هو منقول آهي ته هڪ هڪ ٿي سڀ ساٿي شهيد ٿي
ويا ته مولا پاڻ ميدان ۾ آيو پهنجي اڪيلائي ۾ دل پهنجي تنهائي
تي بي چين ٿي ويس آواز ڏنائين ته آهي ڪو منهنجي نصرت مدد
لاءَ اچي هيڏانهن اهو آواز بلند ٿيو هو ته خيمن ۾ بيبن جي روئڻ
جو آواز آيو مولا گهبرائي خيمن ۾ تشريف وٺي آيو ۽ چيائينس ته
خبر نه آهي اڄ ڪان ڪوئي پار مري ويو آهي جناب زينب اڳتي
وڌي چيو هاڻي اڄايل علي اصغر اڄ ڪان اڪيون بند ڪيون پيو هو
ته جيئن توهانجو آواز ٻڌائڻ پهنجي پاڻ کي پينگي تان ڪيرائي
وڌائين پيءُ پهنجي پٽ کي پهنجي هٿن مبارڪن تي کيو ڏٺائين
ته چهررو لٿل چپ سڪل اکين جي پاهران سياه هلڪا پئجي ويا
هئا ۽ چيائين ته پٽ هل توکي پاڻي پيارڻ جي لاءُ دشمن جـــــي
سامهون کڻي هلان شايد اهي پهنجي اکين سان حالت ڏسي رحم
کائين ۽ پاڻي پيارن ۽ اهو چئي نندڙاي معصوم کي عبا جي سائي

۾ ڪنيوءَ ميدان ۾ اچي هڪ مٿاهينءَ تي بيهي چيائين هاڻي عبا هٿائي

ته هڪ بيڪس جي هٿن ۾ ڇهن مهينن جو ٻار ڏسڻ ۾ آيو مولا علي

اصغر جو چهرو فوج دشمن جي طرف ڪيو ۽ فرمايائين ته ا ي

سپاه ڪوفي شام جيڪو هن توهان جي اڳيان جيڪڏهن حيسن خطا

ڪار آهي ته هن ننڍڙي معصوم ٻار توهانجو ڇا نقصان ڪيو آهي

اگر جيڪڏهن هن کي پاڻي جو هڪ ڍڪ ملي سگهي ته هي زنده

رهي ان کان پوءُ مولا معصوم ٻار جي طرف ڏٺو ۽ چيائين اي

منهنجا لعل ذراهن سنگ دل رحم تي هجت تمام ڪيو هيڏانهن پيءُ

جي وات مان لفظ نڪتا اچ جي شدت کان زبان ٻاهر ڪڍي اهـــو

منظر ڏسندي ئي پهنجي اولاد وارن گريبان پڪڙيا ۽ هر هنذ روئڻ

جا آواز بلند ٿيا پهنجي فوج جو هل ٻڌي پسر سعد آواز ڏنو اي حر

ملا ڇا ڏسي رهيو آهين جلد حسين جي ڪلام کي ختم ڪر بس

ڇا هو جو قيامت آئي زهر ۾ ٻڏل ٽن نوڪن وارو تير اچـــي بازو

حيسن کي چيريندو ڳلي علي اصغر جي ۾ پوبندي ٿي ويو تير

جي لڳندي ئي خون جا ڦوهارا نڪتا ننڍڙي معصوم ٽن ڏيهن جي

اجايل ۾ ڇا پڇيو هوندو اتي ئي پهنجي پيءُ جي هٿن ۾ ليٽي پيو

ٿڪل ۾ اجايل پيءُ هٿن تي خون وهندو ڏسي ميت کي خيمن ۾

ڪٽي آيو در خيمي تي پهچندي ئي قدم رڪجي ويا افسوس جو

جڏهن هتان ڪٽي ويس ته زنده هيو مگر موٽيو آهيان ته خون

ڀڙل لاش ڪٽي آيو آهيان رباب اهو غم ڪيئن برداش ڪري

سگهندي ست دفا خيمي جي در تي آيا ۽ موٽيا هڪ دفعو سڪينه

جي نظر پئجي وئي اڳتي وڌي چيائين بابا مهنجي ڀاءُ ڪي ڀاڻي

پياري آيا آهيو مان اجايل رهجي ويس امام عالي مقام عبا هٽائي

سڪينه جي اکين جي اڳيان علي اصغر جو ميت هو پيڻ رڙ ڪري

زمين تي ڪري پئي ۽ خيمن ۾ قهرام برپا ٿي ويو رباب اڳتي وڌي

پهنجي لعل جو ڳلو ويڍل ڏسي بيهوش ٿي وئي اي مهنجا ٻچڙا چا

تو جهڙا بي زبان شهيد ڪيا ويندا آهن ننيڙي تربت ڪٽي دل پرجي

ويس آواز ڏنائين ياعلي مدد ٿيءُ ۽ معصوم زير زمين تي دفن ٿي

ويو هاءُ چا عرض ڪيان جيستا ئين امام حسين زنده هو علـــــــي

اصغر قبر ۾ آرام ڪندو هو جڏهن امام حسين شهادت ٿي ۽ اڪيلو

رهجي ويو ظالم هٿن هٿن ۾ نيزا ڪٽي علي اصغر جي قبر ڪي ڳولڻ

لاءَ نڪتا جا ٿي مٽي جو ڍير نظر آين اتي نيزو هنيو ايتري ۾ هڪ

شڪي جي علي اصغر جي قبر تي نظر پيئس تڪڙم ويجهو پهتو ۽

سموري طاقت سان نيزو علي اصغر جي قبر ۾ هنيائين بس جيئن

ئي ان شڪي جو نيزو آيو رڳو نيزو ٻاهر نه آيو علي اصغر جي

ميت ٻاهر نيزي جي چوٽي ۾ نڪري آئي ۽ هن ملعون جوش ۾

ٺي نعرو هنيو ۽ معصوم پار جو سر نيزي جي نوڪ تي

بلند ڪيائين

لعنته الله يذيد وعلا قوم يذيد

حسين تيرے صبر کو جھک کر انبیا سلام کرتے ہین

بسم الله الرحمٰن الرحيمؕ

مجلس

نائين جي رات جيئن تيئن گزري رهي آهي نائين جو جڏهن صبح
ٿيو اهلبيتن ۽ حسيني اصحابن تي اڃ جو غلبو آهي پاڻي جي
کيڏانهن به سبيل پئدا نه آهي امام عالي مقام پهنجي قوت بـــا ز و
ساقي اهلبيت کي طللب فرمايـــو فرمايائين ته ادا پڻن اصحابــن
کي وٺـــي كـــوهي کٽي ڏسو شايد پاڻي ملي وڃي ته هي يتيم ٻارڙا
پاڻي پئن مو رخـن لکيو آهي ته پاڻي اٺين جي ڏينهن صبح جو بنــد
ٿيو نائين جو صبح غودار ٿيو ته ان وقت امام جي لشڪر ۾ پاڻـــي
مطــلـق ڪو نه هو اهلبيت ۽ حيسني اصحاب سخت پيا شـــا هـــئا
فرزند ساقيءَ ڪوثر جي خدمت ۾ حاضر ٿي اڃ جي فرياد ڪرڻ
لڳا حضرت امام حيسن ۽ حضرت عباس عليه سلام کي طلـــب
فرمايو حڪم ڏنائون ته پڻن اصحابن کي وٺـــي کوهي کٽو حضرت
عباس حڪم پڌڻ شرط نيزو هٿ ۾ کٽـــي هڪ طرف وياڪيترين
جايون ڏنائون ۽ ڪوشش ڪيائون مگر پاڻي نه مليو نيٺ هڪ هنده
نيزي جي اٽي سان کوهي کنيائون بيبي سڪينه ۽ ٻين ٻارڙن کـــي
ٻين ٻارڙن کي کوهي کٽڻ جي خبر پئي سوسڪل ٿانو هٿن ۾ کنـــي
العتش چوندا کوهي جي مٿان ويهي نوڙي پاڻي ڏسڻ لڳا هيڏان

ڪوهي ڪڇي ٿي هوڏانهن عمر سعد کي ڪنهن خبر ٻڌائي ۽ يڪدم
لشڪر دان اچي پهتو معصوم ويچارا دشمن جو ٻڌا يو ۽ هڪدم
لشڪر ڏسي خالي ٿانو ڪٽي طنبن ڏانهن وٺي ڀڳا عمر سعد جي
لشڪر اها ڪوهي پوري ڇڏي انهن ملعونن جي وڃڻ ڪان نپوءُ
حضرت عباس ۽ي ڪوهي ڪئين هن دفع اچا پار ظالمن جي پوءُ ڪان
نه آيا طنبن ۾ العتش جو داهون ۽ فريادون ڪري رهيا هئا عمر
سعد جي لشڪر اها ڪوهي به پوري ڇڏي آخر هڪ ٻئي ڀٽيءَ چار
ڪوهيون حضرت عباس ڪنيون جڏهن پنجين ڪوهي ڪنيائون ته انمان
پاڻي جي بر آمد گي جو موقع مليو فا ذا بلغ الماءَ جاءَت سڪينه
ومعها الرڪوه اهيو ڏسي سڪينه پاڻي جو ٿانوءُ ڪٽي ڪوهي مٿان
آئي چوڻ لڳي چاچا مونکي پاڻي ڏي ته مان ونجي اصغر ڪـــــي
پياريان جو مهنجو پاءُ ڏاڍو اڃو آهي فبڪا العباس بڪاءَ شديدا هي
ٻڌي حضرت عباس تمام رنو يڪدم پهنجي پائٿي کي پاڻي جو
ٿانوءُ پري ڏناءَ سڪينه اهو پاڻي جو ٿانوءُ ڪٽي دشمنن جي پوءُ ڪان
تڪڙو تڪڙو طنبن ڏانهن هلي فظل رجلها في الطناب فا نڪيـت
وقالت ياعمتاه ترا هذا ظالمن جي پوءُ ڪان جيئن سڪينه پاڻي تڪڙو
ڪنيون ٿي وئي ته اوچتو سڪينه جو پير طنبوءَ جي طناب ۾ وچڙي
ويو ۽ زمين تي منهن پر وڃي ڪري ۽ پاڻي وارو ٿانو هارجي ويو

ءِ وڏي ڏک سان روئندي پهنجي ڦڦي زينب کي چياءُ اي ڦڦي امان

هي ڏنو جو پاڻي هٿ ۾ اچي هارجي ويو فعند ذالک اغتم الحسين

غم شديده امام حسين اهيو حال سڪينه جو ڏسي ڏاڍو رنا فرمائون

امان سڪينه چاڪريون هي امتحان جون گهڙيون آهن جلد گزري

ويندون اسان راضي

لعنت الله يذيد وعليٰ قوم يذيد

حضرت عباس جو نهر فرآت تي قبصه

حضرت عباس عليه سلام کي جڏهن آخري دفعو بيبي سکينه
ٿن ڏيهن جي سڪل مشڪ آڻي ڏني ته چاچا سائين مونکي پاڻي
آڻي ڏي ته مان پهنجي ننڍي ڀاءُ علي اصغر کي به پياريان ۽ مان
به پيئان حضرت عباس امام حسين کان اجازت وٺي درياءَ فرات
جي طرف روانو ٿيو اهيا آخري موڪلاڻي هوئي جڏهن انهين جاءَ
تي پهتا جتي عمر ابن سعد لعنتي جي فوج چئين هزارن جو پهرو
هو اهي سڀ تيرانداز فوج هئي پاڻ هڪ ٽڪري جي هيٺان انهين
حال ۾ پهتا جتي چئني طرفن کان دشمن موجود هئا ۽ کين هڪ
ٽڪري اهڙي فرات ندي جي پهچڻ تائين حائل هئي جهنم چار هزار
جو نخوار دشمن هٿيان رن سان جڙيل هئا حضرت عباس پهچندي
هي شعر پڙيو جهنجو ترجو هي ڏجي ٿو يعني مان هڪ هدايت
يافته حسين جي ٻانهن مان آهيان الله ۽ انجي رسول جي دشمنن جو
دشمن آهيان مان توهان سان ايستاءَ لڙندس جسيتاءَ پهنجي سردار
جي جنگ کان باز نه ايندءُ مان عباس علي مرتضيٰ جو فرزند
آهيان جهنکي خدا جي طرف کان طاقت عطا ٿيل هئي ائين فرمائي
پهنجي اجين بڪيءَ گهوڙي کي جولان ڏي هوا وانگر اڏاري شير
يذدان جي فرزند ان مٿاهين ٽڪري ڏانهن رخ ڪيو هيڏهن هڪ

سيد هوڏاهن چار هزار تيرانداز آهن آخر هڪڙي حملہ سان
انهن نابڪارن کي تربتر ڪري ڇڏيائون سچي ڪچي پرگندا
ڪري ڪيترن مردودن کي في النار ڪري ڇڏايائون وڏن
بهادرن جون ڪو پريون آسمان تي ڪينهوڙن وانگر اڏا منديون
آسمان تي نظر اچي رهيون هيون فرات ڏانهن رسو صفا صاف ٿي
ويو انهين ٽڪري تي چڙهي وري بيو حملہ ڪيائون باقي رهيل
ڪافرفنا ڪري ڇڏيائون ان ٽڪريءَ تي قبضه ڪري فرات ڏانهن
رخ رڪيائون وري بي فوج اچي تيرن جو مقابلو ڪيو مگر انهن کي
به علي جي فرزند فنا ڪري ڇڏيو ايتري ۾ وري پنجن سون تير
اندازن اچي تيرن جو مينهن وانگر تيروسائيڻ ڪيا اهي بي علي
جي شير چچائي ڇڏيا انهن جي پچائڻ کئون پوءَ حضرت عباس
پهنجو گهوڙو درياءُ ۾ لاٿو گهوڙي کي فرمايو ته اي وفادار گهوڙا
تون پاڻي پيءُ ته مان مشڪ پري وٺان وفادار گهوڙي پاڻي ڏي
هيٺ منهن نه ڪري نه ڏنو ايتري ۾ دشمنن جي هڪ هزارتيرا
انداز ن وري حملہ ڪيو حضرت عباس درياءُ مان نڪري زبر
دست حملہ ڪري انهن کي به پچائي ڇڏيو تاريخن لکيو آهي ته
حضرت عباس اجا پاڻي کان ٻاهر ئي هيو ته ڏهن هزارن فوج جو
لشڪراچي ڪڙڪيو پهنجي پوري طاقت ڏيکاري رڻ لڳا ته

جيئن حضرت عباس درياءُ جو قبضه ڇڏي وجي مگر ان علي جي
فرزند ان لشڪر کي ته اهڙو خراب ڪري ڀڄايو جو آسمان مان به
مرحبا يا شير خدا جا آواز ٿي ٻڌا نيزي جي چوٽي سان فنا ڪري
ڀڄائي ڇڏياءَ هر طرف کان اهيا دانهن هئي ته الامان اسان کي
عباس ماري ڇڏيو اسان مري وياسون انهن جي ڪڍ پاڻ فرمائيندا
ويا انا عباس ابن علي ابن ابيطالب جو پوٽو آهيان حضرت عباس
جي اهيا مراد هئي ته هڪواري جئين پاڻي جي مشڪ مان حسيني
ٻلبن تاءَ پهچايان مورخن لکيو آهي ته هي وڏي ڀوڏو حملوحضرت
عباس جو هو ۽ عنقريب نهر فرات تي قبضه ڪري ويا هئا علي
جي فرزند فکشفهم عن الماء دشمن کي شڪست ڏئي درياء تان
ڀڄائي ڇڏيو ۽ پاڻ درياءَ فرات ۾ لهي پاڻي جي مشڪ ڀرڻ لڳا هاڻي
پاڻي ۾ بيٺا آهن سندن حالت ڪهڙي آهي اکين اڳيان رات زبان
منبارڪ تي اڄ جي خشڪي هجڻ لازمي امر هو حضرت عباس
خفر وفا پاڻي جو ٻڪ ڀري سڪن لبن تان پهچايو ئي ڪين ته
حسين ۽ ان جي ٻچن جي اڄ ياد اچي وين فذ کر عطش الحسين و ا
طفاله وعياله اهو ٻڪ پاڻي جو دريا ۾ ڦٽو ڪري فرمايائون ته اي
درياءَ خدا جو قسم آهي هي نٿو ٿي سگهي جو پاڻي پيئڻ ته درڪنار
پر مان چکي به نه ٿو سگهان چو ته حيسن جا ٻچڙا اجان آهن وري

پهنجي نفس کي مخاطب ٿي فرمايائون ته اي مهنجا اجا نفس هي
وڏي بري ڳالھ آهي جو حسين ۽ حسين جا پٽ اجان هجن ۽ پاڻي
تون پيئن اهڙي حالت ۾ جڏهن ته رسول جو فرزند امام حسين
پهنجي ٻچن سميت عراق جي سر زمين ۾ سر گردان پريشان ۽
اجو آهي مان توکي پاڻي جو هڪ ڦڙو به نه ڏيندس علام قزويني
ٿو فرمائي ته حضرت عباس اهو ٻڪ پاڻي وارو درياءَ ۾ اڇلي
ڇڏيو ۽ هي شعر پڙهيا تو يا نفس من بعد الحسين هوني فبحد ه
لا كنت ان تكوني هدا الحسين شارب المتوني وتشربين الماءَ
البار دميني هيهات ماهذا افعال ديني والا فعال صادق اليقيني
يعني اي نفس حسين کئون پوءَ تهنجي لاءَ ذلت آهي جو حسين اجو
هجي ۽ تون پاڻي پيئن حسين موت جو ڍڪ پري تون ٿڌو پاڻي
پئين سچي يقين رکڻ وارن جو اهيو ڪم نه آهي مورخن لکن ٿا ته
حضرت عباس پاڻي ۾ گهري پاڻي جو ٻڪ پري دشمنن کي
ڏيکاريو ته توهان هي سخت پهري هوندي به هي پاڻي مهنجي
قبضه ۾ آهي علي جو فرزند گويا نهر فرات جي ترائي تي پهنجو
قبضه ۽ پاڻ تي پهنجو قابو پائڻ ثابت ڪري ڏيکاريو
لعنت الله يذيد و عليٰ قوم يذيد